

ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΕΣΗ ΤΗΣ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ

Adrian Ebens

Πόλεμοι Ταυτότητας

του ADRIAN EBENS

Μετάφραση Ειρήνη Γ. Επαμεινωνδάκη.
Διορθώσεις η φιλόλογος Σοφία Σαλτσίδου.

Πνευματικά δικαιώματα © 2023 ADRIAN EBENS
Ενημερώθηκε από προηγούμενες εκδόσεις

Η Duracell® είναι ιδιοκτησία της Procter & Gamble Co. και είναι εγγεγραμμένη στις U.S. και άλλες χώρες. Οι αναφορές στη Duracell® σε αυτό το κείμενο κατασκευάστηκαν καθαρά για σκοπούς εικονογράφησης και δεν συνεπάγεται η έγκριση ή η υπαγωγή στην επωνυμία Duracell®, ή την μητρική εταιρεία, Procter & Gamble.

Εκτός αν υποδεικνύεται, όλα τα εδάφια της Αγίας Γραφής προέρχονται από την μεταφράστρια ή από την μετάφραση Ν. Βάμβα.

Τυπώθηκε από τις εκδόσεις

Fatheroflove.info
adrian@identitywars.org

Αυτό το βιβλίο απευθύνεται στους ανθρώπους που δεν κοροϊδεύουν τον εαυτό τους.

Ο συγγραφέας, χρησιμοποιώντας απλή γλώσσα, και πολλά προσωπικά παραδείγματα, εικονογραφεί με ξεκάθαρες γραμμές και ζωηρά χρώματα τα προβλήματα που παρατηρεί, και που σίγουρα απασχολούν την ανθρωπότητα.

Το βασικό πρόβλημα της ανασφάλειας, που ξεκινά από τον βαθύ φόβο που είναι το αντίθετο της αγάπης, και διαστρεβλώνει την ανθρώπινη συμπεριφορά, βγαίνει στην επιφάνεια με έναν σαφή τρόπο. Βλέπουμε την ρίζα αυτού του προβλήματος. Κι αναρωτιόμαστε ίσως, αν γνώριζαν οι άνθρωποι την αλήθεια γι' αυτό, θα ήταν τόσο γεμάτοι συμπλέγματα, ψέμα και ανταγωνισμό μεταξύ τους;

Σε μόλις 17 κεφάλαια, βρίσκουμε άπειρες πληροφορίες για την υποδούλωση του ανθρώπου κάτω από τις στρεβλές αντιλήψεις που είναι διαδεδομένες σήμερα στον κόσμο. Και καθώς το βιβλίο ξεδιπλώνει τις παρατηρήσεις του συγγραφέα, πάνω στο θέμα της χαμένης ταυτότητας της ανθρωπότητας, καταλήγει όπως όφειλε, στο ζήτημα της προσωπικής επιλογής και της ευθύνη μας για τον εαυτό μας.

Τελικά θέλουμε να είμαστε ελεύθεροι και ακέραιοι, ή μήπως κάποιοι προτιμούν τα δεσμά τους που είναι και ο εύκολος δρόμος;

Αφιερώνω αυτό το βιβλίο στην αγαπημένη μου φίλη
Annette Reckas.

Περιεχόμενα

Ενοτητα 1. Τα Δύο Βασίλεια — Η Χαμένη Ταυτότητα

1. Το Δέντρο Duracell, της Αυτοτροφοδοτούμενης Ύπαρξης	8
2. Η Πηγή της Ζωής.....	17
3. Κοντά στην Καρδιά του Θεού	29
4. Η Βασιλεία της Οικογένειας	34
5. Η Οικογενειακή Κρίση	39
6. Η Κόλαση επί Γης	47
7. Η Γραμμή Ζωής του Ουρανού.....	59
8. Η Σύγκριση των Δύο Βασιλείων	68
9. Η Καρδιά της Βαβυλώνας	75

Ενοτητα 2. Ένα Πεπρωμένο — Η Ανακτημένη Ταυτότητα

10. Σπάζοντας τις Αλυσίδες της Αυτοτροφοδοτούμενης Ύπαρξης Duracell	86
11. Ανοίγοντας τις Πύλες του Ουρανού.....	98

Ενοτητα 3 — Το Ταξίδι της Επιστροφής στην ιδιότητα του Υιού

12. Ζωή που τροφοδοτείται από το Duracell.....	106
13. Η Σκάλα προς τον Ουρανό.....	113
14. Οι Ίδιοι Θεοί, με Διαφορετικά Ονόματα.....	121
15. «Πως αναγινώσκεις;»	132
16. Όχι Υπηρέτης Πλέον	138
17. Η Πτώση της Βαβυλώνας	144

Ενοτητα 1
Τα Δύο Βασίλεια
—
Η Χαμένη Ταυτότητα

1.

Το Δέντρο Duracell, της Αυτοτροφοδοτούμενης Ύπαρξης

Το δωμάτιο ήταν αμυδρά φωτισμένο. Σε έναν από τους τοίχους υπήρχαν πολλές αφίσες, μια φωτογραφία ενός μουσικού ποπ, και μια άλλη ενός αθλητή που συχνά είχαν χρησιμεύσει ως παράθυρα σε μια πολυπόθητη πραγματικότητα. Κατά μήκος ενός άλλου τοίχου υπήρχε ένα γραφείο με μερικά σχολικά βιβλία, αλλά το κεντρικό χαρακτηριστικό αυτού του γραφείου ήταν το μικρό αλλά ισχυρό στερεοφωνικό σύστημα. Πράγματι, αυτό ήταν το δωμάτιο ενός εφήβου που έδειχνε όλα τα σημάδια της φιλοδοξίας, της αναταραχής, και ναι, του ονείρου.

Μια απέραντη μάχη μαίνεται στην καρδιά μου, μια μάχη του πεπρωμένου, μια στιγμή αλήθειας. «Ποτέ δεν πίστευα ότι θα έκανα κάτι τέτοιο», μουρμούρισα καθώς κοιτούσα το πάτωμα. Η αυτοεκτίμησή μου δοκιμαζόταν σοβαρά. Τόσο έντονη ήταν η μάχη, που αναζήτησα παρηγοριά από τις αφίσες που με είχαν βοηθήσει τόσες φορές στο παρελθόν να αποσπάσω το μυαλό μου, από τη σοδειά που τώρα θέριζα.

Ο αέρας ήταν γεμάτος με μια αίσθηση απόγνωσης. Το μυαλό μου άρπαζε μάρκες που θα σταθεροποιούσαν την

διαταραγμένη μου κατάσταση: ακαδημαϊκοί, αθλητικοί, αρθρωτοί ήταν μερικές από τις μάγκες που άρπαξα, αλλά τώρα έδειχναν ανίκανοι να με βοηθήσουν. Ένα αποκαρδιωτικό σύννεφο κατέβηκε πάνω μου και άρχισε να στύβει την επιθυμία της φιλοδοξίας μου. Άνοιξε τα πολύτιμα μέρη της καρδιάς και έκλεψε τους θησαυρούς τους, και στη συνέχεια δημιούργησε την πιο ιερή αίθουσα όλων – την ελπίδα.

Είχα μιλήσει στη μητέρα μου με έναν τρόπο που υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι δεν θα το έκανα ποτέ. Αυτή ήταν η σταγόνα που με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι δεν ήμουν ο άνθρωπος που ήθελα να είμαι. Δεν μου άρεσε ο εαυτός μου και ήθελα να αλλάξω, αλλά μου φαινόταν αδύνατο.

* * * *

Κατάθλιψη. Η κατάθλιψη είναι η μεγαλύτερη κατάρα που πλήττει την κοινωνία μας σήμερα. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας αναφέρει:

Η κατάθλιψη είναι η κύρια αιτία κακής υγείας και αναπηρίας παγκοσμίως. Περισσότεροι από 300 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν τώρα με κατάθλιψη, με μια αύξηση άνω του 18% μεταξύ των ετών 2005 και 2015.¹

Προσπάθεια να συλληφθεί το τεράστιο μέγεθος του προβλήματος αυτού, στις ακόλουθες στατιστικές από το 2011:

- 1 εκατομμύριο αυτοκτονίες κάθε χρόνο . Ένας θάνατος κάθε 40 δευτερόλεπτα ή 3000 την ημέρα.
- Για κάθε άτομο που αυτοκτονεί, τουλάχιστον 20 επιχειρούν να το κάνουν. Δηλαδή 60.000 την ημέρα.

¹ http://www.who.int/mental_health/management/depression/en/

- Παγκοσμίως, το ποσοστό αυτοκτονιών έχει αυξηθεί κατά 60% τις τελευταίες πέντε δεκαετίες – κυρίως στις βιομηχανικές χώρες.
- Το 60% όλων των αυτοκτονιών συμβαίνουν στην Ασία. Η Κίνα, η Ινδία και η Ιαπωνία βαρύνονται για περίπου το 40% όλων των αυτοκτονιών, σύμφωνα με τον ΠΟΥ.²

Τι στο καλό συμβαίνει; Τι είναι τόσο καταθλιπτικό στη ζωή, που εκατομμύρια άνθρωποι επιλέγουν να πεθάνουν αντί να αντιμετωπίσουν μια άλλη μέρα;

Στο βιβλίο του, «Το Παιχνίδι του Μυαλού», Ο Phillip Day δίνει αυτή την πολύ αποκαλυπτική δήλωση:

Περασμένες εποχές, μέλη της οικογένειας μαζεύονταν γύρω του και έδιναν στον καταθλιπτικό συγγενή τη διαβεβαίωση και την προσοχή ώστε να συζητήσει τα πράγματα. ... Σήμερα, με τη διάσπαση της οικογενειακής μονάδας, την υποβάθμιση της θρησκείας και τον χωρισμό πολλών οικογενειών μεταξύ τους, με τους έντονους ρυθμούς της ζωής του 21ου αιώνα, η ψυχανάλυση έχει απλώς αναλάβει το έργο της συμβουλευτικής που γινόταν παλαιότερα. από τους ενδιαφερόμενους συγγενείς ή την υπηρεσία που πρόσφερε η γειτονιά. Πιστεύω ακράδαντα ότι αυτό το γεγονός, είχε καταστροφικές επιπτώσεις στην διαμόρφωσή της κοινωνίας μας.³

Ο Phillip Day απαριθμεί τρεις παράγοντες: (1) Το σπάσιμο της οικογενειακής μονάδας. (2) Η υποτίμηση της θρησκείας. (3) Τον χωρισμό πολλών οικογενειών μεταξύ τους λόγω των

² <https://www.medicalnewstoday.com/articles/234219.php>

³ Phillip Day, Εισαγωγή - <http://www.campaignfortruth.com/Eclub/100702/depressionandsuicide.htm>

έντονων ρυθμών της ζωής του 21^{ου} αιώνα. Ο βασικός παράγοντας είναι η διάσπαση της οικογενειακής μονάδας.

Ο David Van Biema σχολιάζοντας αυτό το θέμα είπε τα εξής:

Μια γενιά που δεν μοιάζει με καμία άλλη έχει ενηλικιωθεί, μια γενιά στην οποία εκατομμύρια έχουν μαρκαριστεί από μια πολύ βαθιά και πρώιμη θλίψη. Πρόκειται για τα παιδιά του διαζυγίου. Αυτοί είναι μόλις η πρώτη γραμμή της τάξης μιας φαινομενικά ατελείωτης φάλαγγας.⁴

Ο Jim Conway, στο βιβλίο του «Ενήλικα Παιδιά Νομικού και Συναισθηματικού Διαζυγίου», περιγράφει με ζωντανές λεπτομέρειες τον πόνο και την απώλεια που υποφέρουν χιλιάδες που έχουν υπομείνει τα αποτελέσματα μιας κατακερματισμένης οικογένειας είτε νομικά είτε συναισθηματικά. Ένα από τα κλειδιά-γνωρίσματα που αυτός περιγράφει, είναι η ανασφάλεια και οι συνεχείς ερωτήσεις: «Ποιος είμαι;» και «Είμαι λάθος που θέλω να με αγαπάνε;»⁵

Αυτές οι ερωτήσεις οδηγούν στην ίδια την πηγή του ανθρωπίνου διλήμματος σχετικά με την αίσθηση του σημαντικού: «Υπάρχει πραγματικά κάποιος που να ενδιαφέρεται για εμένα; Αξίζω εγώ τίποτε;» Πώς αυτές οι ερωτήσεις ενσωματώθηκαν στην ανθρώπινη ψυχή ; Για να απαντήσουμε αυτήν την ερώτηση, πρέπει να επιστρέψουμε στην αρχή.

Ξαφνικά η Εύα “βρήκε” τον εαυτό της, να κοιτά επίμονα το απαγορευμένο δένδρο: «Γιατί μας έχει απαγορεύσει ο Θεός να

⁴ David Van Biema , «Μαθαίνοντας να Ζεις με ένα Παρελθόν που Απέτυχε», περιοδικό People, 29 Μαΐου 1989, σελ. 79.

⁵ Jim Conway, «Ενήλικα Παιδιά Νομικού και Συναισθηματικού Διαζυγίου», (Monarch Publications, 1990) σελ. 53.

φάμε από αυτό το δέντρο;» αναρωτιότανε. Ο καρπός έμοιαζε τόσο ελκυστικός, γνέφοντας σ' αυτήν να πλησιάσει. Ξαφνικά αυτή άκουσε μια φωνή, ερχόμενη από το δένδρο. Ο Σατανάς, βλέποντας την ευκαιρία του, τη βάζει σε πειρασμό με μέσο του ένα φίδι: «Πράγματι ο Θεός είπε: "Εσείς πρέπει να μην φάτε από κάθε δένδρο μέσα στον κήπο";»⁶ Ο Σατανάς είναι διπλά δελεαστικός προς την Εύα, από την μια σε δημόσια αμφισβήτηση πάνω στον Λόγο του Θεού και από την άλλη τοποθετεί την αμφιβολία στο μυαλό της για την κυριολεξία του Λόγου που αναγγέλθηκε από τον Θεό. Στην σφαίρα της δημόσιας αμφισβήτησης και της λογικής η Εύα δεν συμφώνησε με τον Σατανά. Προσθέτοντας σε αυτό, τα άγνωστα όπλα εξαπάτησης και σκότους, ο αγώνας της Εύας θα είναι αποφασιστικά σύντομος, εάν θα έπρεπε να σηματοδοτήσει την προθυμία της να ασχοληθεί ανοίγοντας το στόμα της.

«Μπορούμε να τρώμε από τον καρπό από τα δέντρα του κήπου, αλλά ο Θεός είπε: «Δεν πρέπει να τρώτε τον καρπό από το δέντρο που είναι στη μέση του κήπου και δεν πρέπει να τον αγγίξετε, διαφορετικά θα πεθάνετε.»⁷ Η Εύα δέχεται την πρόκληση να επαναλάβει τις λέξεις που ο Θεός είχε μιλήσει, αλλά αυτή είναι τώρα σε σοβαρό πρόβλημα. Η ίδια η δική της περιέργεια, σε συνδυασμό με την ανοιχτή πρόκληση του Σατανά, αφήνει αυτήν απροετοίμαστη για αυτό που θα ακολουθήσει την δήλωση που πέφτουν σαγόνια στο άκουσμα, «Δεν θα πεθάνεις».⁸

Έχεις βρεθεί σε κουβέντα με κάποιον στο πλαίσιο του " φιλικού " σε συζήτηση και νιώθεις ότι έχεις την κατάσταση υπό έλεγχο μέχρι που ο αντίπαλος σου πετά κάτι από «τ

⁶ Γένεση 3:1.

⁷ Γένεση 3:2,3.

⁸ Γένεση 3:4.

‘αριστερά»· Κάτι που δεν ήταν ποτέ αναμενόμενο, κάτι που ρίχνει ένα κλειδί σε εκείνα τα λαδωμένα γρανάζια που στροβιλίζονται στο μυαλό σου και τα σταματάει· Όχι πως ότι αυτοί είπαν ήταν κάτι βαθύ ή διαφωτιστικό, αλλά ποτέ δεν θα το περίμενες από αυτούς. Η δυνατότητα της εκφοράς τέτοιων λέξεων έτσι τολμηρά και έτσι κατάφωρα, δεν θα είχε συμβεί ποτέ σε εσένα.

Ο Σατανάς, βλέποντας ότι έχει ακινητοποιήσει την λεία του με αποφασιστική ακρίβεια, φέρνει στο μέρος του το νικητήριο πλήγμα: «...αλλ’ εξεύρει ο Θεός, ότι καθ’ ην ημέραν φάγητε απ’ αυτού, θέλουσιν ανοιχθή οι οφθαλμοί σας, και θέλετε είσθαι ως θεοί, γνωρίζοντες το καλόν και το κακόν».⁹

Αυτά τα λίγα εδάφια, είναι, σαν να περνάτε από μια μικρή επαρχιακή πόλη. Ανοίξτε τα μάτια σας και θα τα χάσετε. Η έννοια που εισήγαγε ο Σατανάς στην Εύα, περιείχε τον σπόρο της κατάρας που τώρα μαστιίζει όλα τα παιδιά του Αδάμ - τον αγώνα να βρεθεί η σημασία. Μια έννοια που ακούγεται τόσο απελευθερωτική, και παρέχει την ίδια την ουσία των αλυσίδων που υποδουλώνουν την ανθρώπινη ψυχή στη δυστυχία και το σκοτάδι. Ακούγεται λίγο υπερβολικό; Μείνετε μαζί μου, καθώς αναλύουμε αυτήν την έννοια «σίγουρα δεν θα πεθάνεις» και εξετάζουμε τους καρπούς της και τον ρόλο της στην πρόκληση των ενοχλητικών ερωτημάτων: «Νοιάζεται κανείς για μένα;» και «Αξίζω να με αγαπούν;»

Θυμάμαι, όταν ήμουν περίπου οκτώ ετών, η αδερφή μου είχε λάβει μια κούκλα που έκλαιγε και γελούσε, ακόμη έπινε και γάλα. Το μόνο που έπρεπε να κάνεις, ήταν να βάλεις μερικές μπαταρίες στην πλάτη της και ξεκινούσε. Προσέφερε ώρες ψυχαγωγίας στην αδερφή μου. Ήθελα να την ταΐσω στο

⁹ Γένεση 3:5.

σκυλί, επειδή το κλάμα γινόταν πολύ ενοχλητικό μετά από λίγο, αλλά το σκέφτηκα καλύτερα, επειδή δεν ήθελα να ακούσω την αδερφή μου να κλαίει για μια ώρα. Αυτό το κουκλάκι είχε ζωή απλώς βάζοντας δύο μπαταρίες στην πλάτη του και αυτή είναι ακριβώς η ιδέα που ο Σατανάς προσπαθούσε να περάσει στην Εύα. Εύα, δεν χρειάζεται να ανησυχείς για το τι λέει ο καθένας, έχεις ζωή μέσα σου. Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, και δεν θα πάθεις κακό, επειδή έχεις ζωή μέσα σου. Σίγουρα δεν θα πεθάνεις, και αρκεί να επιστρέφεις εδώ σε αυτό το δέντρο, για να γεμίσεις τις μπαταρίες σου, θα είσαι μια χαρά.

Μπορείτε να φανταστείτε ένα 18μηνο μωρό να λέει στους γονείς του: «Νομίζω ότι μπορώ να τα καταφέρω μόνος μου από τώρα, μόλις μιλούσα με τον νάνο του κήπου στην πίσω αυλή και μου είπε ότι έχω δύναμη μέσα μου, που θα με κρατήσει ζωντανό και θα καλύψει όλες μου τις ανάγκες, οπότε ευχαριστώ για όλη σας τη βοήθεια και ίσως τα ξαναβρούμε κάποια μέρα». Αυτό ακριβώς συνέβη στον Αδάμ και την Εύα στον κήπο. Αυτή η ιδέα, ότι σίγουρα δεν θα πεθάνετε, είχε διαρρήξει την αίσθηση της απόλυτης εξάρτησής τους από τον Ουράνιο Πατέρα τους. Επιτέθηκε στα ίδια τα θεμέλια του, ποιοι ήταν ως άτομα. Μπέρδεψε την αίσθηση της ταυτότητάς τους και κατά συνέπεια την αξία τους ως παιδιά του Θεού. Γιατί δεν θα μπορούσαν ο Αδάμ και η Εύα απλώς να συνειδητοποιήσουν το λάθος τους και να επιστρέψουν σε μια θέση απόλυτης εξάρτησης από τον ουράνιο Πατέρα τους; Μακάρι να ήταν τόσο απλό, να το πούμε, αλλά οι συνέπειες της υιοθέτησης της ιδέας ότι σίγουρα δεν θα πεθάνετε, επειδή έχετε δύναμη μέσα σας, έστω και για ένα δευτερόλεπτο, είχαν το άμεσο αποτέλεσμα να σας εμποδίζουν να επιστρέψετε κάποτε σε εκείνη την αρχική ευδαιμονία, την κατάσταση της

κοινωνίας με τον Θεό. Θα μιλήσουμε περισσότερο γι' αυτό αργότερα, αλλά πρώτα, ας επιστρέψουμε σε εκείνο το μοιραίο δέντρο.

Παρατηρήστε την υπόδειξη του Σατανά, ότι, όταν θα έτρωγαν αυτόν τον καρπό, με κάποιο τρόπο τα μάτια τους θα άνοιγαν σε μια ανώτερη κατάσταση ύπαρξης. Το συμπέρασμα εδώ δεν είναι μόνο ότι έχετε δύναμη μέσα σας, αλλά ότι το υλικό σύμπαν περιέχει ισχυρά αντικείμενα, τα οποία μόλις τα αποκτήσετε, μπορούν να σας κάνουν ακόμη πιο ισχυρούς. Καλώς ήρθατε στον υλικό κόσμο.

Στη Γένεση 3:4,5, ο Σατανάς βρίσκεται σε πλήρη «ευαγγελιστική» λειτουργία, για να κερδίσει πιστούς στο νέο ουτοπικό βασίλειό του. Προσέφερε μια «βασιλεία» που υποσχέθηκε δύναμη και ικανοποίηση σε όλους όσους θα την ασπάζονταν. Αυτή η βασιλεία βασίζεται σε δύο βασικές αρχές:

1. Έχεις ζωή μέσα σου, κάτι που σε κάνει εντελώς ανεξάρτητο από οποιονδήποτε εξωτερικό ευεργέτη ή εξουσία.
2. Το περιβάλλον μας περιέχει ανθρώπους, αντικείμενα και πράγματα, που αν τα κατέχουμε ή τα συσχετίσουμε, μπορούν να μας κάνουν πιο δυνατούς, πιο φωτισμένους και πιο ολοκληρωμένους στη ζωή.

Μέσω αυτού του δέντρου της γνώσης, ο Σατανάς προσέφερε μια ύπαρξη που τροφοδοτείται από μπαταρίες. Μια ζωή χωρίς την ανάγκη για κανέναν εξωτερικό ευεργέτη ή εξουσία, εξ ου και ο τίτλος αυτού του κεφαλαίου «Το Αυτοτροφοδοτούμενο Δέντρο Duracell». Ο Σατανάς θα μας έλεγε ότι τα κύτταρα του σώματός μας θα παραμείνουν για πάντα ανθεκτικά, αν ακολουθήσουμε τη φιλοσοφία του για τη ζωή.

Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι όταν ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν τον καρπό του δέντρου, δεν υπήρχε έμφυτο δηλητήριο σε αυτόν, που να τους έκανε φοβισμένους, αμαρτωλούς και επαναστατικούς. Η Αγία Γραφή μας λέει ότι ο καρπός έμοιαζε καλός για τροφή.¹⁰ Το δηλητήριο, ήταν τα λόγια που είπε ο Σατανάς στην Εύα. Το δηλητήριο είναι οι αρχές της βασιλείας του. Μερικοί άνθρωποι εγείρουν το ερώτημα: «Γιατί πρέπει να υποφέρω, επειδή ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν τον καρπό; Δεν έφαγα από αυτό το δέντρο». Η αλήθεια είναι ότι κάθε φορά που κι εμείς ενεργούμε ανεξάρτητα από τον Θεό, τρώμε από αυτό το δέντρο, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που έκαναν ο Αδάμ και η Εύα, επειδή έχουμε καταπιεί το δηλητήριο της βασιλείας του Σατανά. Στην πραγματικότητα, θα μάθουμε ότι τρώμε από αυτό το δέντρο κάθε μέρα, και ως αποτέλεσμα υποφέρουμε από τρομερή «δυσπεψία».

Η ιδέα ότι θα μπορούσαμε να ζήσουμε μακριά από τον Θεό, μπορεί να μην φαίνεται τόσο παράξενη σε πολλούς ανθρώπους, αλλά στο επόμενο κεφάλαιο θα μάθουμε ότι αυτός ο τύπος σκέψης είναι «αυτοκτονικός».

¹⁰ Γένεση 3:6.

2.

Η Πηγή της Ζωής

Ήταν μια κουραστική μέρα στη δουλειά. Βρισκόμασταν στα τελικά στάδια της προετοιμασίας ενός προϋπολογισμού - στην πραγματικότητα περίπου ενενήντα προϋπολογισμοί που έπρεπε να συγχωνευθούν σε έναν. Ήταν μια λεπτή διαδικασία, η κατανομή του διαθέσιμου εισοδήματος μεταξύ όλων των φιλόδοξων διευθυντών. Ο καθένας ήθελε, ήλπιζε, ακόμη και απαιτούσε ένα μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας, για να επιτύχει τους στόχους του. Το μυαλό μου προσπαθούσε μάταια να διώξει όλα αυτά τα στοιχεία από το κεφάλι μου, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο: «Γεια σας... Είμαι ο μπαμπάς, γιε μου». Ο μπαμπάς, ακουγόταν σαν να είχε το «Empire State Building» στους ώμους του. «Τι συμβαίνει μπαμπά;» «Η μαμά είχε ένα σοβαρό αυτοκινητιστικό ατύχημα». Αυτά τα λόγια με χτύπησαν σαν βαριοπούλα. Αμέσως άρχισα να τρέμω και ο καρδιακός μου ρυθμός διπλασιάστηκε κυριολεκτικά σε μια στιγμή. Οι μύες μου τεντώθηκαν, καθώς μια έκρηξη αδρεναλίνης κατέλαβε το σώμα μου. «Ατύχημα;» σχεδόν ψιθύρισα στο τηλέφωνο, προσπαθώντας να το κρατήσω σταθερό. «Πόσο σοβαρό;» «Είναι πολύ σοβαρό γιε μου».

Εκείνη τη στιγμή ευχήθηκα να μπορούσα να είχα πηδήξει από εκείνο το τηλέφωνο και να κρατηθώ απλώς από τον μπαμπά μου, αλλά ήταν 12 ώρες μακριά οδικώς και θα έπρεπε να περιμένω μέχρι το πρωί, για να προλάβω το αεροπλάνο. Όταν έκλεισα το τηλέφωνο, το μυαλό μου στροβιλιζόταν - σοκ, φόβος και μούδιασμα με χτύπησαν ταυτόχρονα. Τότε θυμήθηκα τον Ιησού και απλώς έπεσα στα γόνατά μου και φώναξα: «Ω, Ιησού, σε παρακαλώ μην την αφήσεις να πεθάνει». Άνοιξα την Αγία Γραφή μου και απλώς προσευχήθηκα και πάλι προσευχήθηκα, μέχρις ότου μια αίσθηση ηρεμίας με κατέλαβε και ένιωσα σχεδόν γαλήνη. Το μυαλό μου στη συνέχεια περιπλανήθηκε στα εγκόσμια πράγματα της ζωής μέχρι που με χτύπησε ξανά: φόβος, αδυναμία και σοκ. Επανειλημμένα γονάτισα και απλώς προσευχήθηκα και κρατήθηκα από τον Ιησού.

Η μαμά ταξίδευε καθ' οδόν, για να διδάξει ένα μάθημα μουσικής. Βρισκόταν σε έναν αυτοκινητόδρομο διπλής λωρίδας με μια λωρίδα κήπου δέκα μέτρων ανάμεσα στους δύο δρόμους. Καθώς προσπερνούσε ένα άλλο αυτοκίνητο και περνούσε πάνω από μια κορυφογραμμή, κι αυτό είναι το μόνο που θυμάται. Ένα αυτοκίνητο που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση, είχε χάσει τον έλεγχο και διέσχισε το κενό των δέκα μέτρων μεταξύ των δύο δρόμων, και χτύπησε τη μαμά μου μετωπικά. Η δύναμη της πρόσκρουσης έσπρωξε τη μηχανή του αυτοκινήτου της μαμάς μέσα από το τείχος προστασίας, ενώ ταυτόχρονα έσπρωξε το τιμόνι κατευθείαν στο πρόσωπό της. Για κάποιο άγνωστο λόγο, εκείνη τη στιγμή έσπασε το κάθισμα, και είμαι τόσο ευγνώμων που συνέβη, αλλιώς θα είχε πεθάνει ακαριαία. Όταν την πήγαν στο νοσοκομείο, είχε σπασμένα χέρια, πόδια και ολόκληρη η αριστερή πλευρά του προσώπου της είχε διαλυθεί.

Καθώς η μητέρα μου μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, υπήρχε ένας γιατρός που είχε σχεδόν τελειώσει τη βάρδιά του. Όταν είδε τη μητέρα μου, έπιασε αμέσως δουλειά. Πάλεψε για οκτώ ώρες, για να σώσει τη ζωή της και τελικά μετά από πολλές στιγμές έντασης, σταθεροποιήθηκε. Δεν μπορώ πραγματικά να βρω τις λέξεις, για να ευχαριστήσω αυτόν τον γιατρό. Ακόμα και τώρα με κάνει να κλαίω. Αυτός ο άνθρωπος εργάστηκε για 16 ώρες συνεχόμενα και στη συνέχεια είχε τη σχολαστικότητα να τηλεφωνήσει στον πατέρα μου στις 3 το πρωί, για να τον ενημερώσει, ότι η μαμά ήταν σε κρίσιμη, αλλά σταθερή κατάσταση. Είμαι ακόμα απέραντα ευγνώμων σε αυτόν, ένα λαμπρό παράδειγμα της ικανότητας, της δύναμης και της καλοσύνης του ιατρικού επαγγέλματος.

Λίγες μέρες αργότερα, η σύζυγός μου και εγώ ήμασταν στην εντατική με τη μαμά. Ήμουν τόσο χαρούμενος που την είδα ζωντανή! Οι γιατροί έμειναν έκπληκτοι με τον ρυθμό ανάρρωσής της. Μας είπαν ότι δεν θα ξαναέπαιζε πιάνο και ότι μπορεί να μην περπατούσε καν ξανά. Ήταν ένα σκληρό πλήγμα, αλλά ήταν ακόμα μαζί μας και ήμουν ευγνώμων. Η Λορέλ κοίταζε τις καταχωρήσεις του ιατρικού ημερολογίου της μαμάς και μου έγνεψε να έρθω. Έδειχνε ένα σαφές σημείο, όπου πίστευαν ότι θα έχαναν τη μαμά, και ξαφνικά όλα τα ζωτικά της σημεία επανήλθαν και σταθεροποιήθηκε. Δεν υπήρχε καμία εξήγηση για το πώς συνέβη αυτό, αλλά ήξερα ότι ο Πατέρας μου, η «πηγή της ζωής», είχε στείλει τον Υιό Του, για να τη στηρίξει. Είμαι τόσο ευγνώμων για τη ζωογόνο δύναμη του Ιησού! Σήμερα, η μαμά περπατάει και μερικές φορές όταν παίζει πιάνο, νιώθω μια βαθιά αίσθηση ευγνωμοσύνης στον Ιησού, που έσωσε τη μητέρα μου από βέβαιο θάνατο.

Όσον αφορά στην κατανόηση της «πηγής της ζωής», η Αγία Γραφή δεν μας αφήνει καμία αμφιβολία. Διαβάζουμε τα εξής για τον Ιησού στην Επιστολή προς Κολοσσαείς:

“επειδή δι’ αυτού εκτίσθησαν τα πάντα, τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης, τα ορατά και τα αόρατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχαί είτε εξουσίαι· τα πάντα δι’ αυτού και εις αυτόν εκτίσθησαν· και αυτός είναι προ πάντων, και τα πάντα συντηρούνται δι’ αυτού”, Κολοσσαείς 1:16,17.

Πάντα όσα μπορούμε να δούμε ή να αντιληφθούμε, ακόμη και όσα δεν μπορούμε να δούμε, κτίστηκαν και τώρα συντηρούνται από τον Ιησού Χριστό¹¹. Προσέξτε προσεκτικά τη διατύπωση της τελευταίας πρότασης: «τα πάντα συντηρούνται δι’ αυτού». Το κείμενο μας λέει ξεκάθαρα ότι η ζωτική δύναμη που προέρχεται από τον Υιό του Θεού συγκρατεί ολόκληρο το σύμπαν. Ο απ. Παύλος το θέτει διαφορετικά στο βιβλίο των Πράξεων:

«Ο Θεός, όστις έκαμε τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, ούτος Κύριος ων του ουρανού και της γης, δεν κατοικεί εν χειροποιήτοις ναοίς, ουδέ λατρεύεται υπό χειρών ανθρώπων ως έχων χρείαν τινός, επειδή **αυτός δίδει εις πάντας ζωήν και πνοήν και τα πάντα**· και έκαμεν εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων, διά να κατοικώσιν εφ’ όλου του προσώπου της γης, και **διώρισε τους προδιατεταγμένους καιρούς και τα οροθέσια της κατοικίας αυτών**, διά να ζητώσι τον Κύριον, ίσως δυνηθώσι να ψηλαφήσωσιν αυτόν και να εύρωσιν, αν και δεν είναι **μακράν από ενός εκάστου ημών. Διότι εν αυτώ ζώμεν και κινούμεθα και υπάρχομεν**, καθώς και τινές των ποιητών σας είπον· Διότι και γένος είμεθα τούτου.» Πράξεις 17:24-28.

¹¹ « διότι τα πάντα έρχονται εκ σου και εκ των σων δίδομεν εις σε» Α Χρονικών 29:14.

Βλέπουμε εδώ έναν Θεό που εμπλέκεται στενά με τη ζωή μας. Ο απ. Παύλος ξεκινά με τη μεγάλη εικόνα και στη συνέχεια φτάνει στο προσωπικό και οικείο επίπεδο:

1. Έχει καθορίσει τους χρόνους και τους τρόπους κάθε έθνους.
2. Δεν είναι μακριά από τον καθένα μας.
3. ...και τέλος ο Παύλος πηγαίνει κατευθείαν στην καρδιά του ζητήματος και λέει ότι εν Αυτώ ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε.

Αν ζούμε εν Αυτώ, τότε η απλή λογική μας λέει, ότι δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς Αυτόν. Όπως είπε ο θεϊκός εκπρόσωπος του Θεού, ο Ιησούς, ο Υιός του Θεού: «...χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα»¹². Παρακαλώ, καταλάβετε, ότι αυτό σημαίνει, ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα σωματικά, ψυχικά ή πνευματικά χωρίς Αυτόν. Εξαρτόμαστε πλήρως και απόλυτα από τον Θεό και τον Υιό Του για τα πάντα, όπως ακριβώς ένα μωράκι εξαρτάται από τους γονείς του.

Ας εικονογραφήσω αυτό το σημείο, επειδή οι επιπτώσεις του είναι εκτεταμένες. Σκεφτείτε το εκπληκτικό όργανο της καρδιάς. Λειτουργεί ως αντλία, για να κυκλοφορεί το αίμα στο σώμα μας, χωρίς διακοπή, για δεκαετίες. Αυτό που είναι εκπληκτικό με την καρδιά είναι, ότι ο παλμός της καρδιάς δεν φαίνεται να υποβοηθείται από τίποτα έξω από αυτήν. Ο μυς της καρδιάς μπορεί να συστέλλεται και να χαλαρώνει χωρίς κανένα άμεσο ερέθισμα από το νευρικό σύστημα. Έχει αυτό που ονομάζεται εγγενές ρυθμιστικό σύστημα. Όπως το θέτει ένα εγχειρίδιο ανατομίας: «Το σύστημα αγωγιμότητας αποτελείται από εξειδικευμένο μυϊκό ιστό που παράγει και

¹² Κατά Ιωάννη 15:5.

κατανέμει τους ηλεκτρικούς παλμούς που διεγείρουν τις καρδιακές μυϊκές ίνες να συστέλλονται»¹³. Αυτές οι μυϊκές ίνες είναι σίγουρα εξειδικευμένες, επειδή παράγουν ηλεκτρικούς παλμούς που δεν προέρχονται από το νευρικό σύστημα. Είναι εντελώς εκπληκτικό το γεγονός, ότι πουθενά στο εγχειρίδιο ανατομίας δεν αναφέρεται το ερώτημα, του πώς αυτές οι ίνες του καρδιακού μυός παράγουν αυτό το ηλεκτρικό φορτίο, για να συσπάσουν την καρδιά. Ονομάζεται εξειδικευμένο και εγγενές, αλλά πώς το κάνει και από πού προέρχεται αυτή η ενέργεια;

Εδώ είναι το σημείο που χωρίζεται ο δρόμος. Η Αγία Γραφή, μας λέει ότι αυτή η ενέργεια προέρχεται απευθείας από τον Θεό: «Εν Αυτώ ζούμε», Πράξεις 17:28. Αλλά ο Σατανάς μας λέει ότι είναι έμφυτη μέσα μας. Είναι απλώς μέρος της βιολογικής διαδικασίας που κατέχουμε ως δική μας: «Δεν θα πεθάνετε σίγουρα», Γένεση 3:4. Αυτό είναι ένα τόσο θεμελιώδες ζήτημα! Είναι είτε το ένα είτε το άλλο. Υπάρχουν πολλοί Χριστιανοί που προσπαθούν να ακολουθήσουν μια μέση οδό σε αυτό το ζήτημα και να πουν: «Ναι, ο Θεός έκανε τα πάντα, αλλά είναι σαν ένα ρολόι που κουρδίζει. Το έβαλε μπροστά και το άφησε να τρέξει». Σαν να έφτιαξε με κάποιο τρόπο ο Θεός τις μπαταρίες Duracell και τις τοποθέτησε μέσα μας. Η Αγία Γραφή δεν διδάσκει αυτή την ιδέα. Είμαστε στενά συνδεδεμένοι μαζί Του και εξαρτόμαστε πλήρως από Αυτόν, κάθε χιλιοστό του δευτερολέπτου, κάθε δευτερόλεπτο, κάθε λεπτό, κάθε ώρα, κάθε ημέρα. Ο Θεός μας παρέχει ενεργά, συνειδητά και με αγάπη το ηλεκτρικό φορτίο που κρατά τις καρδιές μας να χτυπούν. Υπάρχει κάτι σε αυτή την πραγματικότητα που μπορεί να μας κάνει ως ανθρώπους να

¹³ Gerard Tortora και Νικόλας Αναγνωστάκος, Αρχές Ανατομίας και Φυσιολογίας, (Harper and Row Publishers, Νέα Υόρκη, 1984) σελ. 463.

νιώθουμε πραγματικά άβολα, αλλά θα το εξετάσουμε αργότερα. Το γεγονός είναι, ότι πρέπει να ξεκαθαρίσουμε αυτό το ζήτημα τώρα. Είτε πιστεύουμε: «Εν Αυτώ ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε» είτε πιστεύουμε: «δεν θα πεθάνουμε σίγουρα». Δεν υπάρχει μέση λύση.

Όσο δύσκολο κι αν είναι αυτό για πολλούς από εμάς, έχουμε ασχοληθεί μόνο με το φυσικό μέρος της ανθρώπινης ύπαρξης. Πρέπει τώρα να εξετάσουμε τις νοητικές και πνευματικές πτυχές. Σκεφτείτε τα ακόλουθα εδάφια:

«Διά να παρηγορηθώσιν αι καρδίαι αυτών, ενωθέντων ομού εν αγάπη και εις πάντα πλούτον της πληροφορίας της συνέσεως, ώστε να γνωρίσωσι το μυστήριον του Θεού και Πατρός και του Χριστού, εν τω οποίω είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως», Κολοσσαείς 2:2,3.

«Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωϋσήν, λέγων, Ιδέ, εγώ εκάλεσα εξ ονόματος Βεσελεήλ τον υιόν του Ουρί, υιού του Ωρ, εκ της φυλής του Ιούδα· και ενέπλησα αυτόν πνεύματος θείου, σοφίας και συνέσεως και επιστήμης και πάσης καλλιτεχνίας, διά να επινοή έντεχνα έργα, ώστε να εργάζεται εις χρυσόν και εις άργυρον και εις χαλκόν, και να γλύφη λίθους ενθέσεως, και να σκαλίζη ξύλα δι' εργασίαν εις πάσαν καλλιτεχνίαν.» Έξοδος 31:1-5.

Η Αγία Γραφή αποκαλύπτει τον Θεό ως την πηγή κάθε σοφίας και γνώσης. Τα εδάφια στην Κολοσσαείς 2:2,3 αμφισβητούν την ιδέα ότι εμείς, ως ανθρώπινα όντα, μπορούμε να προέλθουμε από σοφία και γνώση. Όλη η σοφία και όλη η γνώση προέρχονται από τον Θεό μέσω του Χριστού, του Υιού Του. Ένα παράδειγμα αυτού, φαίνεται στην Έξοδο 31:1-5. Εδώ βλέπουμε τον Θεό να δίνει σε έναν άνθρωπο σοφία και κατανόηση στην τέχνη. Είναι ενδιαφέρον ότι συχνά

αναφερόμαστε σε ανθρώπους που επιδεικνύουν μεγάλη ικανότητα και ταλέντο ως «χαρισματικοί». Πράγματι, είναι χαρισματικοί από τον Θεό.

Ας μεταφερθούμε στη μέση μιας συναυλίας. Το κοινό μένει μαγεμένο, καθώς μια ταλαντούχα νεαρή κοπέλα τρέχει τα δάχτυλά της πάνω - κάτω στο πιάνο με ουρά που στέκεται εντυπωσιακά στη σκηνή. Κάνει το πιάνο κυριολεκτικά να τραγουδάει - το άγγιγμα του χεριού του βιρτουόζου. Στη συνέχεια, φτάνει στο αποκορύφωμα και νιώθουμε ότι έχει έρθει το τέλος. Την περιμένουμε να συνεχίσει - αλλά το τραγούδι τελειώνει και το πλήθος ξεσπά σε χειροκροτήματα, εντυπωσιασμένο από την κομψότητα και τη χάρη σε συνδυασμό με το πάθος και την ένταση. Η νεαρή κοπέλα υποκλίνεται και εισπνέει το άρωμα του επαίνου και μετά φεύγει από τη σκηνή.

Ας κάνουμε λίγο πίσω, γιατί υπάρχει κάτι ενδιαφέρον σε αυτό το συνηθισμένο σενάριο. Κάθε φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο, το κοινό θα έπρεπε να ξεσπάει σε τραγούδια, όπως: «Δόξα τω Θεώ, εκ του οποίου πηγάζουν όλες οι ευλογίες» ή κάτι παρόμοιο. Τα χειροκροτήματα θα έπρεπε να απευθύνονταν στον Θεό, που έδωσε την δεξιολατρία, τη σοφία και την ικανότητα. Η καρδιά της πιανίστριας θα έπρεπε να ξεχειλίζει από αγάπη και ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για το δώρο που της έχει δώσει να χρησιμοποιήσει, αλλά αυτό σπάνια συμβαίνει. Αν πραγματικά ενεργούσαμε έτσι, δεν θα χαιρόμασταν με την επιτυχία ούτε θα αποθαρρυνόμασταν από την αποτυχία, επειδή η ικανότητα να ερμηνεύουμε δεν πηγάζει από εμάς, και αν δεν πηγάζει από εμάς τότε δεν μπορούμε να πάρουμε τα εύσημα, όταν πετυχαίνουμε ούτε θα νιώθαμε απογοητευμένοι, όταν αποτυγχάνουμε.

Εδώ βρίσκεται η κατάρα του αυτοτροφοδοτούμενου δέντρου Duracell. Φανταστείτε την ελευθερία του μηχανοκίνητου αλεξίπτωτου πλαγιάς στον ανοιχτό ουρανό.¹⁴ Η αίσθηση ελευθερίας που βιώνουμε όταν πετυχαίνουμε, πιστεύοντας ότι έχουμε προέλθει από αυτήν την επιτυχία, συγκρίνεται με την ευφορία της αναρρίχησης χιλιάδων ποδιών πάνω από τη γη, για να παρακολουθήσουμε υπέροχες εικόνες από ψηλά. Αλλά αν φτάσουμε πολύ ψηλά, η έλλειψη οξυγόνου μπορεί να μας κάνει να χάσουμε τις αισθήσεις μας ή να υποστούμε βλάβη στον κινητήρα, με αποτέλεσμα να πέσουμε στο έδαφος. Όσο περισσότερο σκαρφαλώνουμε στο ψέμα της εσωτερικής δύναμης, τόσο μεγαλύτερη είναι η ταχύτητα πρόσκρουσης, όταν συντριβούμε στη γη. Δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγουμε από την κατάρα του δέντρου Duracell. Μόλις γευτείτε τους καρπούς του, η επιθυμία για αναρρίχηση είναι ακαταμάχητη και η τελική συνέπεια αναπόφευκτη. Δεν είναι τυχαίο ότι «η κατάθλιψη είναι η κύρια αιτία αναπηρίας παγκοσμίως»¹⁵.

Ο καρπός του δέντρου Duracell, δημιουργεί αυτή την επιθυμία για αναρρίχηση σε ύψη που δεν μας ταιριάζουν. Όσο περισσότερα φρούτα τρώμε, τόσο μεγαλύτερη είναι η επιθυμία για αναρρίχηση και τόσο υψηλότερη είναι η βεβαιότητα ότι θα συντριβούμε. Πόσα χτυπήματα έχετε ήδη δεχθεί; Πόσα ακόμα μπορείτε να αντέξετε; Αξίζει να το σκεφτούμε.

¹⁴ Το μηχανοκίνητο αλεξίπτωτο πλαγιάς, γνωστό και ως paramotoring ή PPG, είναι μια μορφή υπερελαφριάς αεροπορίας όπου ο πιλότος φοράει έναν κινητήρα στην πλάτη του (ένα paramotor) που παρέχει αρκετή ώθηση για να απογειωθεί χρησιμοποιώντας ένα αλεξίπτωτο πλαγιάς. Μπορεί να εκτοξευθεί σε νηνεμία και σε επίπεδο έδαφος μόνο από τον πιλότο - δεν απαιτείται βοήθεια. Wikipedia.

¹⁵ http://www.who.int/mental_health/management/depression/en/

Ας πάμε στο επόμενο επίπεδο. Έχουμε εξετάσει τις επιπτώσεις της σωματικής και ψυχικής εξάρτησης, αλλά τι γίνεται με την πνευματική και ηθική εξάρτηση; Αυτό είναι ένα δύσκολο ζήτημα, οπότε δέστε τη ζώνη ασφαλείας σας. Θα μπορούσε να είναι μια δύσκολη διαδρομή.

Η Αγία Γραφή, μας λέει ότι: «Ο Θεός είναι αγάπη», Α' Ιωάννη 4:8. Αυτό μας λέει ότι ο Θεός είναι η πηγή της αγάπης. Αναφέρεται επίσης στον Θεό, ως τον Θεό της ελπίδας, προς Ρωμαίους 15:13. Αυτή η ιδέα αναπτύσσεται σε μεγάλο βαθμό στην προς Γαλάτας επιστολή:

«Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια. Εναντίον αυτών δεν υπάρχει νόμος», προς Γαλάτας 5:22-23.

Οι συνέπειες αυτού του κειμένου είναι εκπληκτικές. Ας το αναλύσουμε για ένα λεπτό. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά προέρχονται από το να έχεις το Πνεύμα του Θεού. Αυτό σημαίνει απλώς, ότι χωρίς το Πνεύμα του Θεού δεν μπορείς να έχεις αγάπη, χαρά, ειρήνη, υπομονή, καλοσύνη και ούτω καθεξής. Σκεφτόμουν αυτή την βιβλική αλήθεια μια μέρα, ενώ περπατούσα σε ένα πάρκο δίπλα σε μια λίμνη. Ήταν ήρεμα και γαλήνια. Ξαφνικά παρατήρησα μια μητέρα να σπρώχνει την κόρη της σε μια κούνια. Γελούσαν και οι δύο μαζί και προφανώς απολάμβαναν η μία την παρέα της άλλης. Η αγάπη που βίωνε αυτή η μητέρα για την κόρη της ήταν εμπνευσμένη από τον Θεό. Η σκέψη να είναι στοργική, ευγενική και τρυφερή με την κόρη της δεν προερχόταν από την καρδιά της μητέρας, αλλά από την καρδιά του Θεού και δόθηκε σε εκείνη τη μητέρα που επέλεξε να την εκφράσει και έγινε μητρική αγάπη. Με αυτή την έννοια, δεν είναι στην πραγματικότητα η μητρική αγάπη, αλλά η αγάπη του Θεού που εκφράζεται μέσω της

μητέρας. Αυτή η αγάπη έγινε μέρος της μητέρας, επειδή ανταποκρίθηκε στο Πνεύμα του Θεού και το εξέφρασε. Με την πιο κυριολεκτική έννοια, δεν υπάρχει κάτι τέτοιο, όπως η αγάπη μιας μητέρας για τα παιδιά της, ή η αγάπη μεταξύ συζύγων. Ακούγεται αυτό ριζοσπαστικό; Λοιπόν, αυτό διδάσκει ο Λόγος του Θεού.

Έχω παρουσιάσει αυτήν την ιδέα πολλές φορές, όταν κηρύττω ή μιλάω σε σεμινάρια και είναι ενδιαφέρον να δούμε πώς αντιδρά το κοινό. Τα πρόσωπα ορισμένων ανθρώπων μοιάζουν σαν να έχω μόλις επιτεθεί στα ίδια τα θεμέλια της ανθρωπίνης φυλής. Παρά τα εκατομμύρια ερωτικά τραγούδια που έχουν τραγουδηθεί ποτέ και οι δισεκατομμύρια υποσχέσεις στο βωμό του γάμου, ότι «Σ' αγαπώ και θα σε αγαπώ για πάντα», καμία από αυτές τις υποσχέσεις δεν μπορεί ποτέ να τηρηθεί, χωρίς ο Θεός να χύσει την αγάπη Του στις δεκτικές ψυχές μας. Ας τοποθετήσουμε υποθετικά, το χαρακτηριστικό της αγάπης σε ένα αλεξίπτωτο πλαγιάς. Γιατί τόσοι πολλοί «ξεμένουν» από αγάπη και «πέφτουν» στο έδαφος; Οι άνθρωποι που πιστεύουν ότι η αγάπη προέρχεται από τις δικές μας ψυχές, μπορεί συχνά να ξυπνούν το πρωί και να μην «νιώθουν» ερωτευμένοι με τους συντρόφους τους. Αρχίζουν να αμφιβάλλουν, αν αυτή η σχέση είναι πλέον κατάλληλη για αυτούς και συχνά αρχίζουν να αναζητούν κάποιον άλλο, για να φέρει πίσω αυτό το συναίσθημα. Η «πιστωτική κάρτα – Duracell» έχει φτάσει στο όριο της και τώρα είναι η ώρα να πληρώσουν.

Τι γίνεται με τον ειλικρινή άντρα, που πραγματικά εννοούσε τους όρκους του, να αγαπά τη γυναίκα του για πάντα, και ξαφνικά διαπιστώνει ότι έλκεται από μια άλλη γυναίκα; Μπορεί να μην θέλει να νιώθει έτσι, αλλά «δεν μπορεί να το ελέγξει». Η αγάπη συγχέεται με την λαγνεία και

υπάρχει αμφιβολία για την ακεραιότητά του. Στη συνέχεια, αρχίζει να απομακρύνεται από την σύντροφό του, επειδή το αίσθημα ενοχής που νιώθει, μια που ενεργεί με αυτόν τον τρόπο, τον εμποδίζει να πιστέψει ότι θα μπορούσε ακόμα να είναι αξιαγάπητος. Νόμιζε ότι μπορούσε να διατηρήσει τη ροή της αγάπης από την καρδιά του, αλλά τώρα το αλεξίπτωτό του έχει σταματήσει, και καταρρέει στο έδαφος από εκεί που ξεκίνησε, και ο γάμος του έχει τελειώσει. Είναι περιέργο, που η εύρεση χαράς στον γάμο, είναι τόσο άπιαστη για τους περισσότερους ανθρώπους;

Για χάρη εκείνων που νιώθουν ότι ο γάμος τους δεν αξίζει πια, θυμηθείτε ότι η αγάπη προέρχεται μόνο από την καρδιά του Θεού και είναι ελεύθερα διαθέσιμη σε όσους Του τη ζητούν. Αν νιώθετε ότι έχετε χάσει αυτή την αγάπη για τον/την σύντροφό σας, ζητήστε από τον Θεό, να σας την επιστρέψει. Θα το κάνει, γιατί το έχει υποσχεθεί.

“και ό,τι αν ζητήσητε εν τω ονόματί μου, θέλω κάμει τούτο, διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ. Εάν ζητήσητέ τι εν τω ονόματί μου, εγώ θέλω κάμει αυτό”, κατά Ιωάννη 14:13-14.

3.

Κοντά στην Καρδιά του Θεού

Τρέχαμε στον αυτοκινητόδρομο με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Οι συσπάσεις της Λορέλ είχαν εξελιχθεί σε ένα συνεχές μοτίβο. Δεν θέλαμε να μας πιάσουν, οπότε τρέξαμε για το νοσοκομείο. Ήταν όλα πολύ καινούργια και συναρπαστικά. Σύντομα θα αποκτούσαμε το πρώτο μας παιδί. Γλιστρήσαμε μέχρι το θάλαμο τοκετού και η νοσοκόμα μας κοίταξε και είπε: «Είστε πολύ χαρούμενοι, πρέπει να πάτε μια βόλτα». Λοιπόν, αυτό μείωσε τον ενθουσιασμό μας. Σαράντα πέντε λεπτά αργότερα επιστρέψαμε και τώρα η Λορέλ δεν χαμογελούσε πια. Άλλα τριάντα λεπτά και προσγειωθήκαμε ακριβώς στη μέση του τοκετού. Ναι, δεν υπάρχει άλλη λέξη για να το περιγράψουμε, τοκετός, δύσκολος τοκετός. Προσπαθήσαμε να θυμηθούμε όλες τις τεχνικές από τα προγεννητικά μαθήματα, αλλά ήταν δύσκολο να παραμείνουμε συγκεντρωμένοι. Αυτές οι συσπάσεις χτυπούσαν σαν φορτηγό τρένο που ερχόταν κατά μέτωπο. Μόλις αντιμετώπιζες τη μία, η επόμενη ήταν κατευθείαν από πάνω σου. Τελικά, μετά από έντεκα ώρες, αποκτήσαμε τον πρωτότοκο γιο μας, τον Μάικλ.

Υπάρχει μια πραγματικά ενδιαφέρουσα φωτογραφία της Λορέλ και εμένα αμέσως μετά τη γέννα. Είναι απολύτως εκπληκτικό. Κάθεται εκεί και χαμογελάει πλατιά, σαν να ήταν

όλα δουλειά μιας μέρας και εγώ λικνίζομαι στο αεράκι λες και είμαι έτοιμος να καταρρεύσω. Ανέπτυξα έναν βαθύ νέο σεβασμό για τη γυναικεία φύση εκείνη την ημέρα. Πρέπει να σας πω κυρίες μου, ότι το να βλέπεις τη γυναίκα σου να γεννάει είναι πραγματικά σκληρή δουλειά.

Όταν τελειώσετε τα γέλια, θα ολοκληρώσω το επιχείρημά μου 😊. Το συναισθηματικό στρες του να βλέπεις αυτόν που αγαπάς να πονάει τόσο πολύ, είναι απίστευτο. Εμείς οι άντρες, συνήθως έχουμε μια λύση σε ένα πρόβλημα, αλλά αυτή τη φορά δεν είχα απαντήσεις και πόνεσα γι' αυτό. Απλώς προσευχήθηκα: «Θεέ μου, ξέρω πως υπάρχει λόγος για όλο αυτόν τον πόνο, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να τον δω». Ήμουν σίγουρα χαρούμενος όταν τελείωσε αυτό.

Όταν κράτησα τον γιο μου για πρώτη φορά, ήταν μια αιώνια στιγμή. Κοίταξα κάτω στα μάτια του και εκείνος με κοίταζε κατευθείαν πίσω και ήταν εκπληκτικό. Καθώς συνέχιζα να κοιτάζω αυτόν με δέος και θαυμασμό, με κατέλαβε αυτή η βαθιά αίσθηση φόβου. Ήξερα ότι ο γιος μου είχε την ίδια φύση με τη δική μου, μια φύση που αμφισβητεί την εξουσία, που φυσικά έλκεται από την ανυπακοή παρά από την υπακοή. Ήξερα ότι είχα την ευθύνη να καθοδηγήσω αυτή τη θέληση και να τον εκπαιδεύσω στις αρχές της αληθινής αγάπης, της καλοσύνης, της ανιδιοτέλειας και της υπακοής. Μετά από όλα αυτά, αναρωτήθηκα, θα ήταν φίλος μου; Θα μπορούσε κάτι να μπει ανάμεσά μας και να μας χωρίσει; Απλώς προσευχήθηκα εκεί, «Ω, αγαπητέ Πατέρα στον ουρανό, μην αφήσεις τίποτα να μπει ανάμεσα στον γιο μου και εμένα. Είθε να είμαστε πάντα κοντά και προσεύχομαι να γνωρίσει ποιος είμαι και να γίνει φίλος μου». Η ένταση αυτής της προσευχής παραμένει μαζί μου. Το νιώθω συχνά, και

εξακολουθώ να το προσεύχομαι πιστεύοντας ότι ο Θεός θα το κάνει πραγματικότητα.

Τέσσερα χρόνια αργότερα, περνούσα μια ήσυχη μέρα του Σαββάτου περπατώντας και μιλώντας με τον Κύριο, μακριά από τη φασαρία της ζωής. Σκεφτόμουν τον Πατέρα μου στον Ουρανό και την αγάπη Του για μένα και πόσο πολύτιμη είναι. Ξαφνικά, το μυαλό μου επέστρεψε στη γέννηση του γιου μου και ανακουφίστηκα από εκείνη την έντονη επιθυμία να μην αποχωριστώ ποτέ από αυτόν και να με γνωρίσει πραγματικά. Η σκηνή πέρασε και μέσα στην ησυχία άκουσα μια σιγανή φωνή βαθιά στο μυαλό μου, που έλεγε: «Έτσι νιώθω για σένα». Δεν ήξερα αν έπρεπε να γελάσω ή να κλάψω, και μου ήταν απίστευτα δύσκολο να το δεχτώ. «Αλλά Κύριε», είπα, «Ξέρεις πώς είμαι, ξέρεις ότι έχω κάνει και πει πολλά λάθος πράγματα» και έτσι συνέχισα να αγωνίζομαι. Ήμουν πραγματικά έκπληκτος με τον εαυτό μου. Είμαι ένας άνθρωπος που έχει δεχτεί τον Χριστό ως Σωτήρα του και πιστεύει ότι οι αμαρτίες του συγχωρούνται, αλλά όταν ο Θεός ήρθε τόσο κοντά μου και μου είπε πώς νιώθει για μένα, ήταν δύσκολο να το δεχτώ. Τελικά απλώς φώναξα: «Ω, ευχαριστώ, ευχαριστώ που με αγαπάς και ευχαριστώ για όλα όσα έχεις κάνει για μένα. Σ' αγαπώ πολύ». Με μια πολύ πραγματική έννοια, ένιωσα σαν να με κρατούσε στην αγκαλιά Του. Δεν θα μπορούσα να είμαι πιο ευτυχισμένος. Συνειδητοποίησα ότι ο Πατέρας μου στους ουρανούς με αγαπά τόσο πολύ, που δεν θέλει τίποτα να μπει ανάμεσά μας. Τον πληγώνει η σκέψη ότι θα μπορούσαμε να χωριστούμε και κάνει ό,τι μπορεί για να μην συμβεί ποτέ αυτό.

Σε αυτήν την εμπειρία, τα υπέροχα προνόμια, του να είμαι μέρος της Βασιλείας του Θεού, μου αποκαλύφθηκαν στο επίπεδο της καρδιάς μου. Λίγο μετά από αυτό το γεγονός,

οδηγήθηκα σε μερικά αποσπάσματα της Αγίας Γραφής, που πραγματικά μου άνοιξαν τα μάτια και με έκαναν να δοξάσω τον Θεό ακόμα περισσότερο. Προσεύχομαι η σημασία αυτού του κειμένου να λάμψει στην καρδιά σας και να μην σας εγκαταλείψει ποτέ. Εδώ είναι ένα πολύ σαφές παράθυρο στη βασιλεία του Θεού:

“Δεν πωλούνται πέντε στρουθία διά δύο ασσάρια; και εν εξ αυτών δεν είναι λεησμονημένον ενώπιον του Θεού· αλλά και αι τρίχες της κεφαλής υμών είναι πάσαι ηριθμημέναι. Μη φοβείσθε λοιπόν· από πολλών στρουθίων διαφέρετε”, κατά Λουκά 12:6-7.

Ο Ιησούς εξηγεί τις αρχές της Βασιλείας Του. Σε αυτά τα εδάφια έχουμε μια φόρμουλα, για το τι κάνει τους ανθρώπους σημαντικούς σε αυτή τη Βασιλεία. Τι είναι αυτό που τους κάνει σημαντικούς, τι τους κάνει να αξίζουν κάτι, τι τους κάνει πολύτιμους; Αν αυτά τα ζητήματα δεν είναι σημαντικά για εσάς, τότε αυτό το κείμενο δεν θα σημαίνει πολλά, αλλά δεν έχω βρει ακόμα κανέναν που να μην είναι ασχολούμενος με τα ζητήματα της αυτοεκτίμησης.

Ο Ιησούς αναφέρει την αξία δύο σπουργιτών με ανθρώπινους όρους. Με μια γήινη έννοια, αυτά τα σπουργίτια έχουν μικρή αξία. Ο Ιησούς στη συνέχεια κάνει μια αντίθεση και λέει: «Ούτε ένα τους δεν έχει ξεχαστεί από τον Θεό». Η αντίθεση εδώ είναι ότι επειδή ο Θεός θυμάται τα σπουργίτια, είναι πολύτιμα στη Βασιλεία του Θεού. Ο Ιησούς επεκτείνει αυτήν την αρχή, συγκρίνοντας πόσο πολύ σκέφτεται ο Θεός για εμάς, σε σύγκριση με τα σπουργίτια. «Ακόμα και οι τρίχες του κεφαλιού σας είναι όλες αριθμημένες». Αν αυτό δεν είναι «από πρώτο χέρι, από κοντά και προσωπικά», τότε τι είναι; Γνωρίζετε κάποιον που θέλει να μάθει τόσα πολλά για εσάς που παρακολουθεί ακόμη και τον αριθμό των τριχών στο

κεφάλι σας; Τότε έρχεται η ατάκα: «Μη φοβάστε· εσείς αξίζετε περισσότερο από πολλά σπουργίτια». Μπορείτε να δείτε πόση αξία και σημασία αποκτάται στη Βασιλεία του Θεού; Προέρχεται απλώς από την συνειδητοποίηση ότι ο Θεός μας σκέφτεται με αγάπη συνεχώς. Είμαστε σίγουρα στο μυαλό Του. Μας δίνει ζωή, κάνει τις καρδιές μας να χτυπούν και χύνει ενεργά την αγάπη Του στη ζωή μας, ώστε να μπορούμε να απολαμβάνουμε τη ζωή και μας μεταδίδει πλούσια δώρα, ταλέντα και ικανότητες για την ικανοποίησή μας, την απόλαυση και την υπηρεσία μας προς τους άλλους. Εδώ είναι το μυστικό της Βασιλείας του Θεού, το μυστικό της σημασίας. Είναι το κλειδί που ξεκλειδώνει το υποδουλωτικό βασίλειο της αναξιότητας και της κατάθλιψης. Έχετε το θάρρος να το πιστέψετε;

Ενώ βρισκόμαστε σε αυτό το σημείο, ξέρετε πόσο σας σκέφτεται ο Θεός; Ακούστε αυτό...

“Πολλά έκαμες συ, Κύριε ο Θεός μου, τα θαυμάσιά σου· και τους περί ημών διαλογισμούς σου δεν είναι δυνατόν να εκθέση τις εις σέ· εάν ήθελον να απαγγέλλω και να ομιλώ περί αυτών, υπερβαίνουνσι πάντα αριθμόν”, Ψαλμός 40:5.

Αν η αξία μας καθορίζεται από τις στοργικές σκέψεις που έχει ο Θεός για εμάς, τότε αυτό το κείμενο μας λέει, ότι είμαστε ανεκτίμητοι, επειδή λέει ότι τα σχέδια και οι σκέψεις Του για εμάς είναι μεγαλύτερα από όσα μπορούν να δηλωθούν ή να αριθμηθούν. Πώς νιώθουμε να είμαστε ανεκτίμητοι; Αλλά μπορεί να είναι μόνο τόσο καλό όσο η πίστη μας στην αλήθεια ότι ο Θεός μας αγαπάει πέρα από κάθε μέτρο, ανεξάρτητα από το πόσο καλοί ή κακοί είμαστε. Αυτά είναι υπέροχα νέα και είμαι τόσο ευγνώμων γι' αυτά. Έτσι, κάθε φορά που μπαίνεις στον πειρασμό να αμφιβάλλεις για την αξία σου, απλώς κοίτα τα σπουργίτια και πίστεψε!

4.

Η Βασιλεία της Οικογένειας

Είναι μια ζεστή και υγρή μέρα. Ένα εορταστικό πνεύμα διαπερνά το δωμάτιο. Ένα υπέροχο άρωμα ξεχύνεται από την κουζίνα, υποσχόμενο στους γευστικούς κάλυκες μια πραγματική απόλαυση. Γέλια ξεσπούν καθώς αφηγούνται ιστορίες από περασμένες εποχές. Ανταλλάσσονται δώρα σε μια ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και έκπληξης αναμεμειγμένης με αγάπη. Τα παιδιά καταβροχθίζουν τις λιχουδιές της γιαγιάς, ενώ ο παππούς μας λέει πόσο ψηλώσαμε. Αυτή ήταν συχνά η εμπειρία μας όταν πηγαίναμε να επισκεφτούμε τους παππούδες μου. Ήταν μια εποχή για την οικογένεια, μια εποχή, για να επιβεβαιώσουμε πού ανήκουμε, μια εποχή, για να επανασυνδεθούμε με αυτούς που αγαπάμε, για να μοιραστούμε δώρα. Μια πολύτιμη και σημαντική στιγμή, για να είμαστε μαζί.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο κρίσιμο από την αίσθηση μιας στενής οικογένειας, για να μας προστατεύσει από τα συνεχώς διευρυνόμενα σαγόνια της κατάθλιψης και της αναξιότητας. Μια οικογένεια, μπορεί να είναι ένα μέρος, όπου σε αποδέχονται για αυτό που είσαι, όπου μπορείς να είσαι ο εαυτός σου, όπου μπορείς να συγχωρεθείς για τα λάθη σου και απλώς να απολαύσεις τη ζωή μαζί της.

Ο Ιησούς μας ανοίγει μια ζωτική εικόνα της Βασιλείας του Θεού, όταν μας δίδαξε πώς να προσευχόμαστε. Ο Ιησούς είπε: «Έτσι λοιπόν πρέπει να προσεύχεστε: «Πάτερ ημών ο εν τοις Ουρανοίς...». Ο Ιησούς δεν είπε να προσευχόμαστε «Θεέ μου» ή «η Αγιότατη Μεγαλειότητά Σου» ή «Βασιλιά μου» ως πρώτο σημείο αναφοράς, αλλά μάλλον «Πάτερ ημών».

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Αυτό φαίνεται πολύ προφανές σε μερικούς, αλλά οι συνέπειες μιας οικογενειακής Βασιλείας είναι εκτεταμένες. Θα εξετάσουμε αυτές τις συνέπειες στα επόμενα κεφάλαια.

Η πρώτη φορά που ο Πατέρας μιλάει στην ανθρώπινη φυλή είναι στο κατά Ματθαίον 3:17. Από την αυγή του χρόνου μέχρι το βάπτισμα του Ιησού, ο Θεός επικοινωνήσε μαζί μας μέσω του Υιού Του. Σε όλη την πληρότητα της κληρονομημένης Θεότητάς Του, ο Ιησούς ήταν ο Ιεχωβά που άνοιξε την Ερυθρά Θάλασσα, ήταν ο Ιεχωβά που βρόντηξε από το Όρος Σινά και ήταν ο Ιεχωβά που οδήγησε τον Ιησού του Ναυή στη Γη της Επαγγελίας. Στην Α' Κορινθίους 10:1-4, κατά τη στιγμή του βαπτίσματος του Χριστού, ο Υιός του Θεού έγινε Εμμανουήλ – ο Θεός μαζί μας - ως ένας από εμάς. Έτσι, τώρα ο Πατέρας μιλάει για πρώτη φορά και τα λόγια Του είναι βαθιά σημαντικά (όπως πάντα), γιατί εδώ ο Θεός παρουσιάζει την κεντρική φύση της Βασιλείας Του. «Αυτός είναι ο Υιός μου, ο αγαπητός· στον οποίο ευαρεστήθηκα». Υπάρχουν πολλοί τρόποι, με τους οποίους ο Θεός θα μπορούσε να είχε συστήσει τον Υιό Του, όπως: «Αυτός είναι ο Δημιουργός του ουρανού και της γης· ακούστε τον» ή «Αυτός είναι ο Βασιλιάς σας, υπακούστε τον», αλλά ο Θεός διακηρύσσει την ταυτότητα του Υιού Του, με όρους οικογένειας και όχι με όρους βασιλιά ή

ηγεμόνα. Αν αναλύσουμε αυτή τη δήλωση, σημειώνουμε τα εξής:

1. Αυτός είναι ο Υιός μου = Ταυτότητα.
2. Τον οποίο αγαπώ· σε Αυτόν είμαι ευαρεστημένος = Αξία.

Στη Βασιλεία του Θεού, η σημασία και η αξία καθορίζονται από τη σχέση μας μαζί Του. Αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το βασίλειο του Σατανά όπου η σημασία και η αξία καθορίζονται από την επιτυχημένη μας απόδοση και τα επιτεύγματά μας, όπως κρίνονται από εμάς τους ίδιους και τους άλλους γύρω μας. Στη Βασιλεία του Θεού, Αυτός είναι ο Πατέρας μας και εμείς είμαστε τα παιδιά Του. Αυτή είναι η ταυτότητά μας. Μας γνωρίζουν από το σε ποιον ανήκουμε και όχι από το τι κάνουμε. Το γεγονός ότι ο Θεός μας αγαπά ως παιδιά Του και μας εκχέει συνεχώς τις ευλογίες Του, μας σκέφτεται συνεχώς και θέλει να είναι κοντά μας, μας δίνει μια απίστευτη αίσθηση αξίας. «Μη φοβάστε, γιατί αξίζετε περισσότερο από πολλά σπουργίτια».

Στη Βασιλεία του Θεού, η ταυτότητά μας και η αξία μας είναι τόσο διαρκείς όσο ο ίδιος ο Θεός - αιώνιες και αμετάβλητες. Ανεξάρτητα από την επιτυχία ή την αποτυχία, η σχέση παραμένει σταθερή και η αξία μας είναι ασφαλής. Στο βασίλειο του Σατανά, η αξία μας είναι περίπου τόσο ασφαλής όσο η χρηματιστηριακή αγορά μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 - εξαιρετικά ασταθής, εντελώς ανασφαλής και καταδικασμένη σε κατάρρευση. Μπορούμε να εγγυηθούμε ότι θα πετυχαίνουμε πάντα; Μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι οι άνθρωποι γύρω μας, στους οποίους αναζητούμε ενθάρρυνση και υποστήριξη, θα χειροκροτούν πάντα τις προσπάθειές μας; Δύσκολα! Για όσους έχουν αυτιά να ακούσουν, ο σοφός

άνθρωπος έχτισε το σπίτι του πάνω στον βράχο αντί για κινούμενη άμμο.

Για να διαφυλάξει την ατομική μας ταυτότητα και να μας σώσει από το να εισέλθουμε σε μια ζωή απελπισίας, αποθάρρυνσης, αναξιότητας και θανάτου, ο Θεός έχει εδραιώσει στην καρδιά της βασιλείας Του έναν νόμο που θα διαφυλάξει τις σχέσεις. Ασχολείται με δύο τύπους σχέσεων: Τη σχέση μεταξύ ημών και του ουράνιου Πατέρα μας, και τη σχέση μεταξύ του καθενός μας ως αδελφάδων και αδελφών στη Βασιλεία του Θεού. Γι' αυτό ο Ιησούς είπε:

«... προς αυτόν· Θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου. Αύτη είναι πρώτη και μεγάλη εντολή. Δευτέρα δε ομοία αυτής· Θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σ' εαυτόν. Εν ταύταις ταις δύο εντολαίς όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμονται.» κατά Ματθαίο 22:37-40.

Αυτές οι δύο μεγάλες εντολές έχουν σχεδιαστεί για να διαφυλάξουν την ταυτότητά μας και την αξία μας ως παιδιά του Θεού. Αυτές οι δύο μεγάλες εντολές είναι, φυσικά, μια σύνοψη των Δέκα Εντολών. Έχετε σκεφτεί ποτέ τις Δέκα Εντολές ως ζωτικής σημασίας, για να σας εμποδίσουν να χάσετε την αυτοεκτίμησή σας; Μέσα στη Βασιλεία του Θεού, οι Δέκα Εντολές γίνονται κατανοητές στο πλαίσιο των σχέσεων. Αν διακόψετε αυτές τις σχέσεις, θα χάσετε καταστρέφοντας την ταυτότητά σας και όταν εσείς καταστρέφετε την ταυτότητά σας, ο θάνατος λαχταρά, να σας αγκαλιάσει. Δεν υπάρχει τίποτα αυθαίρετο στη δήλωση του Θεού ότι ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος. Η αμαρτία (την οποία η Αγία Γραφή στην Α' επιστολή του Ιωάννη 3:4 ορίζει ως την παραβίαση του νόμου), καταστρέφει την ταυτότητα και την αξία μας. Όταν η ταυτότητα και η αξία

έχουν εξαφανιστεί, η ψυχή λαχταρά τον θάνατο. Αυτός ακριβώς είναι ο λόγος, για τον οποίο η κατάθλιψη και η αυτοκτονία είναι τα μεγαλύτερα προβλήματα στη σημερινή κοινωνία. Η απάντηση είναι απλή - η αμαρτία. Μπορείτε να δείτε, γιατί ο Θεός μισεί τόσο πολύ την αμαρτία; Η αμαρτία είναι ο ληστής της ταυτότητάς μας και της αξίας μας ως παιδιά του Θεού και ο Θεός είναι αποφασισμένος να την καταστρέψει.

Για να συνοψίσουμε γρήγορα όσα καλύψαμε:

1. Η Βασιλεία του Θεού είναι μια οικογένεια.
2. Ο Θεός είναι ο Πατέρας μας και εμείς είμαστε τα παιδιά Του.
3. Η ταυτότητα και η αξία μας ως άτομα βασίζονται στη σχέση μας με τον Θεό.
4. Η Βασιλεία του Θεού, είναι μια σχεσιακή βασιλεία, που βασίζεται στις σχέσεις μας με τον Θεό και μεταξύ μας.
5. Αυτές οι σχέσεις προστατεύονται από τις Δέκα Εντολές.
6. Η παραβίαση των Εντολών καταστρέφει την ταυτότητα και την αξία μας.

5.

Η Οικογενειακή Κρίση

Μπορούσα να καταλάβω από την έκφραση του προσώπου του ότι είχε υποστεί κάποιο είδος τραύματος. Οι σακούλες κάτω από τα μάτια του πρόδωσαν την γενναία προσπάθειά του να φαίνεται φυσιολογικός. Τον ρώτησα: «Είναι όλα εντάξει;»

«Η γυναίκα μου κι εγώ είμαστε χωρισμένοι», είπε με πόνο. «Απλώς δεν το φανταζόμουν», είπε, βυθισμένος στη λύπη. Μιλήσαμε για τις προκλήσεις που αντιμετώπιζε και μετά ξεστόμισε: «Δεν αντέχω που δεν βλέπω τα παιδιά - με σκοτώνει». Έβλεπα ότι πάλευε να συγκρατηθεί και ένιωθα πραγματικά τον πόνο του. Εύχομαι ειλικρινά, να μπορούσα να τον είχα βοηθήσει. Το τελευταίο του σχόλιο ήταν: «Απλώς δεν ξέρω πλέον προς τα πού κατευθύνομαι ή πού οδεύω».

Μόνο όσοι έχουν βρεθεί στη βασανιστική γη του χωρισμού και του διαζυγίου, θα καταλάβουν το συναίσθημα πίσω από αυτά τα λόγια. Το σοκ, ο θυμός και η θλίψη που νιώθει το απρόθυμο μέρος, έχουν συχνά συγκριθεί με την εμπειρία του θανάτου ενός συντρόφου¹⁶. Οι καταστροφικές

¹⁶ Nelly Zola και Renata Singer, Αληθινές Ιστορίες από τη Χώρα του Διαζυγίου, (Pan Macmillian, Σίδνεϊ, 1995) σελ. 2.

πραγματικότητες του διαζυγίου, σημαίνουν κάτι περισσότερο από μια απλή κατανομή περιουσιακών στοιχείων, σημαίνει επαναπροσδιορισμό ολόκληρης της ταυτότητάς σας¹⁷.

Τα μεγαλύτερα θύματα, φυσικά, είναι τα παιδιά. Το εύρος των καταστροφικών συναισθημάτων που διαπερνούν την καρδιά ενός παιδιού, όχι μόνο τη στιγμή του συμβάντος, αλλά και για το υπόλοιπο της ζωής του, δεν μπορεί ποτέ να υπολογιστεί πλήρως.

Ο Jim Conway πραγματοποίησε έρευνα σε εκατοντάδες ενήλικες που ήταν παιδιά διαζευγμένων οικογενειών και το εύρος των συναισθημάτων που ένιωθαν, περιγράφηκε ως εξής:

Δυστυχισμένοι	72%
Ένωθαν Ανίσχυροι	65%
Ένωθαν Μοναξιά	61%
Φοβόντουσαν	52%
Ήταν Θυμωμένοι	50%
Ένωθαν Εγκαταλελειμμένοι	48%
Ένωθαν Προσωπική Απόρριψη	40%
Ένωθαν Άχρηστοι	30%

Το γεγονός ότι βρίσκονταν σε διαδικασία διαζυγίου ως παιδιά άφησε αυτούς τους ενήλικες με τα ακόλουθα προβλήματα:

Συνεχώς Αναζητούν την Επιδοκιμασία	58%
Αποκρύπτουν μέρος του παρελθόντος τους	54%
Κρίνουν τον εαυτό τους πολύ αυστηρά	53%
Παίζουν τον εαυτό τους πολύ σοβαρά	47%
Υπερβάλλουν σε καταστάσεις,	

¹⁷ Ibid.

στις οποίες δεν έχουν κανέναν έλεγχο	42%
Εξακολουθούν να έχουν προβλήματα με τις σχέσεις τους ¹⁸	40%.

Δεν είναι περίεργο που ο Θεός λέει: «Μισώ το διαζύγιο!» στο Μαλαχία 2:16. Ανεξάρτητα από το πώς συμβαίνει ή ποιος φεύγει με ποιον, η απώλεια οικογενειακών σχέσεων είναι καταστροφική για όλα τα μέρη. Δεν υπάρχουν νικητές, όταν οι οικογενειακές σχέσεις διαλύονται. Κι όμως, αυτό ακριβώς συνέβη στον παράδεισο. Η οικογένεια του Θεού διαλύθηκε από μια κρίση, όταν ο αγαπημένος πρώτος γιος του Θεού στράφηκε εναντίον Του.

Η Αγία Γραφή λέει στην Αποκάλυψη 12:7: «Και έγινε πόλεμος στον παράδεισο». Όταν διαβάζουμε αυτό το εδάφιο, μπορούμε να μπούμε στον πειρασμό, να σκεφτούμε ότι πρόκειται για πόλεμο μεταξύ δύο βασιλιάδων και των βασιλείων τους, αλλά αυτός ο πόλεμος ήταν η διάλυση της οικογένειας του Θεού. Μπορείτε να φανταστείτε πότε ο Θεός δημιούργησε για πρώτη φορά τον Εωσφόρο και κράτησε τρυφερά τον νέο του γιο; Ο Θεός είχε μοιραστεί την καρδιά και την ψυχή του με αυτόν τον άγγελο. Δεν του είχε δείξει τίποτα άλλο παρά αγάπη και του είχε δώσει το προνόμιο να υπηρετεί στα υψηλότερα επίπεδα της οικογενειακής του διακυβέρνησης. Αλλά τώρα αυτό το παιδί Του, έφτυνε λόγια θυμού και ανταρσίας. Κινούμενος στις σκιές της απάτης και των ψεμάτων, δηλητηρίασε τα μυαλά πολλών άλλων παιδιών του Θεού. Μπορείτε να φανταστείτε τη θλίψη; Ο Εωσφόρος, δημιουργημένος τόσο τέλεια, ήταν τώρα γεμάτος μίσος και φόνο. Ήταν αποφασισμένος να καταστρέψει τον αιώνιο Υιό του Θεού, γιατί ο Ιησούς αποκάλυψε ότι ο Σατανάς ήταν

¹⁸ Conway, σελ. 31

δολοφόνος από την αρχή στο κατά.¹⁹ Η πραγματικότητα αυτού του συναισθήματος εκδηλώθηκε στον σταυρό του Γολγοθά, όπου ο Σατανάς ήλπιζε να εξαλείψει τον Ιησού.

Ποιος μπορεί να κατανοήσει την απώλεια που ένιωσε ο Θεός για τον γιο Του, τον Εωσφόρο; Έχουμε μια ηχώ από την καρδιά του Θεού στην ιστορία του Δαβίδ και του Αβεσσαλώμ.

Τότε ο βασιλιάς συγκινήθηκε βαθιά, ανέβηκε στο δωμάτιο πάνω από την πύλη και έκλαψε. Και καθώς πήγαινε, είπε τα εξής: «Ω, γιε μου Αβεσσαλώμ — γιε μου, γιε μου Αβεσσαλώμ — μακάρι να είχα πεθάνει εγώ στη θέση σου! Αβεσσαλώμ, γιε μου, γιε μου!» Β' Σαμουήλ 18:33.

Ο Αβεσσαλώμ, ένας καλοφτιαγμένος και όμορφος γιος του Δαβίδ, που επιθυμούσε να σκοτώσει τον πατέρα του και να πάρει το βασίλειό του, αλλά ο στρατός του Δαβίδ νίκησε τις δυνάμεις του γιου του και ο Αβεσσαλώμ σκοτώθηκε στη μάχη. Αντί χαρά για τη νίκη, ο Δαβίδ έκλαιγε για την απώλεια του επαναστατημένου γιου του. Δεν υπάρχουν νικητές όταν οι οικογένειες διαλύονται.

Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι στη Βασιλεία του Θεού η ταυτότητα και η αξία ενός ατόμου συνδέονται με τη σχέση του με τον Δημιουργό Θεό, τον Ουράνιο Πατέρα μας. Όταν ο Εωσφόρος αποχώρησε από αυτήν τη σχέση, αυτοκτόνησε ψυχικά και συναισθηματικά και άνοιξε μια απροσδόκητη πύλη σκοτεινών συναισθημάτων. Πριν από την εξέγερση του Εωσφόρου, αν τον ρωτούσατε - "Ποιος είσαι;" θα έλεγε με ήρεμη σιγουριά και πεποίθηση: "Είμαι γιος του Θεού και με αγαπάει". Μόλις ο Εωσφόρος απέρριψε τον Πατέρα του, αν του κάνατε την ίδια ερώτηση: "Ποιος είσαι Εωσφόρε;" τι θα

¹⁹ Ιωάννη 8:44

μπορούσε να πει; Δεν είχε πλέον ταυτότητα, την είχε καταστρέψει. Όποια ταυτότητα κι αν προσπαθούσε να δημιουργήσει για τον εαυτό του από εκείνο το σημείο και μετά, ποτέ- ποτέ δεν θα γέμιζε αυτό το κενό και την αίσθηση απώλειας που βίωνε από τη διακοπή της στενής σχέσης του με τον Ουράνιο Πατέρα του.

Πολλές φορές ευχόταν να μπορούσε να ανακτήσει αυτό που είχε χάσει, αλλά η υπερηφάνειά του δεν τον άφησε ποτέ. Επιπλέον, βαθιά μέσα του δεν θα πίστευε ποτέ, ότι θα μπορούσε να συγχωρεθεί μετά την θρασύτατη αχαριστία και την ανοιχτή εξέγερσή του. Ο Εωσφόρος, τώρα πια Σατανάς, που σημαίνει «αντίπαλος», στέκεται μόνος του. Δεν υπάρχει κανείς να τον κρατήσει, καμία γονική φιγούρα να απευθυνθεί και κανένα μέρος να αποκαλέσει σπίτι του. Τώρα ο Σατανάς εμψυχώνεται από όλα τα συναισθήματα αναξιότητας: ανασφάλεια, φόβο, κενό, ζήλια, υπερηφάνεια, αυτοδικαίωση, αλαζονεία, οργή, θυμό και ένα ελεγκτικό πνεύμα.

Ο Σατανάς δεν ήξερε πια ποιο δρόμο ακολουθούσε. Έπρεπε να επαναπροσδιορίσει ποιος ήταν και με κάποιο τρόπο να καταπνίξει αυτό το κενό, αυτή την αναξιότητα, αυτό το τίποτα που ένιωθε μέσα του. Όπως κάθε παιδί που νιώθει άχρηστο, ο Σατανάς φέρει όλα τα σημάδια της ανασφάλειας, του φόβου, της τρέλας και μιας απεγνωσμένης ανάγκης για έγκριση, από όποιον μπορεί να την πάρει. Λαχταρά την προσοχή και, για να ικανοποιήσει αυτό το κενό, η διεστραμμένη φύση του λαχταρά να λατρεύεται, να λατρεύεται και να αγαπιέται – το οτιδήποτε για να αφαιρέσει τον πόνο, τη μοναξιά και την αναξιότητα – το οτιδήποτε. Αυτή η θλιβερή κατάσταση αντικατοπτρίζεται εκπληκτικά σε ένα τραγούδι από μια ταινία που ονομάζεται « Η Πόλη των Αγγέλων»:

Στροφή 1η

Ξόδεψε όλο σου τον χρόνο περιμένοντας αυτή τη δεύτερη ευκαιρία.

Για ένα διάλειμμα που θα το έκανε να είναι εντάξει.
Υπάρχει πάντα κάποιος λόγος να μην νιώθεις αρκετά καλά.

Και είναι δύσκολο στο τέλος της ημέρας.
Χρειάζομαι περισπασμό ή μια όμορφη απελευθέρωση.
Οι αναμνήσεις κυλούν από τις φλέβες μου.
Άσε με να είμαι άδειος. Α, και χωρίς βάρος και ίσως
θα βρω λίγη ηρεμία απόψε.

Στροφή 2η

Τόσο κουρασμένος από την ευθεία, και γυρίζεις παντού.
Υπάρχουν γύπες και κλέφτες στο κατόπι σου.
Η καταιγίδα συνεχίζει να στριφογυρίζει, εσύ συνεχίζεις τα ψέματα.

Ότι αναπληρώνεις όλα όσα σου λείπουν.
Δεν έχει καμία διαφορά, να ξεφεύγεις για μια τελευταία φορά.

Είναι πιο εύκολο να πιστέψεις σε αυτή τη γλυκιά τρέλα.
Ω, αυτή η ένδοξη θλίψη που με γονατίζει.

Από τη στιγμή που ο Σατανάς είχε απορρίψει τις σχέσεις ως βάση της αξίας, δεν θα μπορούσε ποτέ να εγκαθιδρύσει ένα βασιλείο βασισμένο στις σχέσεις. Του είχε απομείνει μόνο μία επιλογή. Να είσαι γνωστός από αυτό που κάνεις, παρά από το σε ποιον ανήκεις. Αυτό το βασιλείο δεν θα μπορούσε ποτέ να λειτουργήσει, αν όλοι αναγνώριζαν ότι όλη η ζωή, η σοφία, και η αγάπη προέρχεται από τον Θεό. Έτσι, ο Σατανάς εφηύρε την

αρχή της «δύναμης εντός», προκειμένου να υποβαθμίσει τον Θεό σε μια δύναμη που είναι ανίκανη να έχει μια προσωπική σχέση. Μια δύναμη που θα μπορούσατε να χρησιμοποιήσετε και να καταχραστείτε κατά βούληση. Το βασίλειο του Σατανά είναι μια βασιλεία δύναμης, απόδοσης και αναζήτησης ευχαρίστησης. Το κεντρικό της θέμα είναι να μην είσαι υπεύθυνος σε κανέναν και να νοιάζεσαι μόνο για εκείνους που θα σου είναι χρήσιμοι.

Αυτό το βασίλειο είναι καταδικασμένο, φυσικά, επειδή η ζωτική δύναμη που το στηρίζει, ανήκει σε ένα έμψυχο ον και μια μέρα η ενοχή της απόρριψής του Θεού, θα συντρίψει τη ζωή εκείνων που πεισματικά αρνούνται, να αναγνωρίσουν την ταυτότητά τους ως παιδιά του Θεού. Είναι καταδικασμένο, επειδή τίποτα δεν μπορεί να αφαιρέσει τον πόνο και την απώλεια που προέρχονται από την απόρριψη αυτής της ταυτότητας. Εδώ μαθαίνουμε την αλήθεια της παροιμίας: «Δεν υπάρχει ανάπαυση για τους ασεβείς».

Αν επιστρέψουμε στον Κήπο της Εδέμ σε αυτό το πλαίσιο, βλέπουμε ότι εξωτερικά ο Σατανάς φαίνεται πονηρός και έξυπνος, καθώς επιδιώκει να ανατρέψει την κυβέρνηση του ουρανού. Ωστόσο, στο εσωτερικό υπάρχει μια καρδιά γεμάτη κενό και ανασφάλεια, που αγωνίζεται να σχηματίσει μια νέα ταυτότητα και να ξεφύγει από το συνεχώς διευρυνόμενο χάσμα της απελπισίας.

6.

Η Κόλαση επί Γης

Πρέπει να είναι μια από τις πιο σπαρακτικές εμπειρίες στη ζωή. Μπορεί να χρειάστηκαν χρόνια, αλλά με την πάροδο του χρόνου έχετε αναπτύξει μια πραγματικά ισχυρή φιλία με κάποιον. Κάποιον, με τον οποίο έχετε φτάσει στο σημείο πραγματικά να απολαμβάνετε να περνάτε χρόνο μαζί του. Ξαφνικά παρατηρείτε, ότι ο φίλος σας συμπεριφέρεται λίγο περίεργα. Προσπαθείτε να το ξεπεράσετε και να πείτε στον εαυτό σας, ότι απλώς φαντάζεστε πράγματα και ότι δεν υπάρχει πραγματικό πρόβλημα. Αλλά τα στοιχεία συνεχίζουν να αυξάνονται με την πάροδο του χρόνου και τελικά νιώθετε την ανάγκη, να ρωτήσετε τον φίλο σας τι συμβαίνει. Αφού περάσετε αυτό που σας φαίνεται, σαν μια ολόκληρη εποχή, για να ξεπεράσετε το προφανές πέτρινο τείχος, ανακαλύπτετε ότι κάποιος άλλος έχει επηρεάσει τον φίλο σας εναντίον σας, κάτι που τον έχει οδηγήσει να ερμηνεύσει τις πράξεις σας με τρόπο που σας αφήνει άναυδους.

Σίγουρα η λογική θα επικρατήσει και θα μπορείτε, να λύσετε γρήγορα αυτή την παρεξήγηση, αλλά όχι κι έτσι! Καθώς προσπαθείτε, να δώσετε μια λογική εξήγηση, τότε κατηγορείστε αναμφισβήτητα, ότι προσπαθείτε να κατασκευάσετε μια συγκάλυψη. Σε αυτό το σημείο,

οποιοδήποτε από τα παρακάτω συναισθήματα, μπορεί να σας κατακλύσει: πόνος, θυμός ή ακόμα και ναυάγιο, που ο φίλος σας θα μπορούσε τόσο εύκολα να πιστέψει κάποιον άλλο, χωρίς να σας έχει πει ποτέ λέξη, πόσο μάλλον να σας υπερασπιστεί! Το ξέσπασμα ή η σιωπή σας (όποιο από τα δύο γίνει) σηματοδοτεί στον «φίλο» σας, ότι είχαν δίκιο και όλα όσα ειπώθηκαν για εσάς, ήταν αλήθεια. Μιλάμε για προσθήκη προσβολής στην πληγή!

Ίσως, καθώς διαβάζετε αυτές τις δύο τελευταίες παραγράφους, μια οδυνηρή ανάμνηση να έχει αναδυθεί, καθώς επιβεβαιώνετε την πραγματικότητα αυτού του σεναρίου, που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά από την αυγή σχεδόν του χρόνου, εδώ στη γη. Ακόμα και καθώς γράφω και θυμάμαι ένα τέτοιο περιστατικό για τον εαυτό μου, σταματάω και αναρωτιέμαι για άλλη μια φορά: «Γιατί»;

Είμαι σίγουρος ότι οι περισσότεροι από εμάς έχουμε σημάδια από παρόμοιες μορφές απόρριψης και υποθέτω, ότι μπορούν με έναν μικρό τρόπο, να μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε, πώς ένιωσε ο Θεός τη στιγμή που ο Αδάμ και η Εύα έφαγαν τον καρπό από το Δέντρο της Γνώσης. Είναι ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της ζωής, ότι τα λόγια ενός ξένου, μπορούν να χωρίσουν τους καλύτερους φίλους.

Συχνά φανταζόμουν τον Θεό, να παρακολουθεί στενά την κόρη Του, την Εύα, καθώς βρισκόταν στη μέση του κήπου, ξαφνικά σε διάλογο με τον «ξένο». Μετά από όλο τον χρόνο, που ο Θεός είχε επενδύσει στην Εύα, δείχνοντάς της αμέτρητα δείγματα της αγάπης Του, θα προσκολλούνταν στην ασφάλεια και την αγάπη του Ουράνιου Πατέρα της ή θα ασπαζόταν τα λόγια του Σατανά μέσω του φιδιού; Γιατί δεν παρενέβη ο Θεός και δεν έστειλε έναν άγγελο, για να σταματήσει τη διακοπή

της σχέσης τους; Υποθέτω ότι υπάρχουν πολλά ερωτήματα «γιατί», που πρέπει να απαντηθούν σε αυτό το σημείο. Ενώ δεν έχουμε τον χρόνο ή τον χώρο, να τα αντιμετωπίσουμε όλα και μάλιστα μερικά από αυτά δεν μπορούν να απαντηθούν πλήρως, μέχρι να Τον δούμε πρόσωπο με πρόσωπο, η κεντρική απάντηση είναι η αγάπη.

Η αγάπη δίνει το προνόμιο, να διαλέξουμε ακόμα και όταν η επιλογή θα πληγώσει σοβαρά αυτόν που δίνει την επιλογή. Αν ο Θεός είχε τη συνήθεια, να παρεμβαίνει κάθε φορά που τα παιδιά Του επρόκειτο να κατευθυνθούν προς λάθος κατεύθυνση, τότε στην πραγματικότητα δεν θα είχαν καμία επιλογή. Υπάρχει χρόνος για διδασκαλία και διόρθωση, αλλά έρχεται και μια στιγμή που η σιωπή αυτού, που δίνει την επιλογή, επικυρώνει όλες τις εκφράσεις του «Σ' αγαπώ» που έχει εκφωνήσει, επειδή η αγάπη χωρίς επιλογή δεν είναι καθόλου αγάπη. Αυτή είναι μια πραγματικότητα, με την οποία όλοι οι γονείς παλεύουν, όταν ασχολούνται με τα παιδιά τους. Αν μετά από όλες τις κατευθύνσεις και τις οδηγίες μας, τα παιδιά μας εξακολουθούν να επιλέγουν εναντίον μας, ενώ τους απαγορεύουμε, για να γλιτώσουν τον πόνο της απόρριψης; Ή παραμένουμε σιωπηλοί και θρηνούμε, επιτρέποντάς τους την επιλογή να μας απορρίψουν; Αυτή είναι μια δύσκολη επιλογή για κάθε γονέα.

Ο Θεός, ντυμένος με τη δύναμη της αγάπης, παρακολουθεί σιωπηλά την Εύα, την πολύτιμη κόρη Του, να γίνεται το όργανο στην καταστροφή του αγαπημένου Του γιου Αδάμ. Μέχρι τώρα, το επίπεδο του πόνου στην καρδιά του Θεού πρέπει να είναι απίστευτο. Θα τον κάνει να παρέμβει για την απώλεια της κόρης Του, ο πόνος στην καρδιά του Θεού, για να σώσει τον Αδάμ; Όχι. Η θεϊκή αγάπη θρηνεί βαθιά και περιμένει σιωπηλά, αποδεικνύοντας πέρα από κάθε

αμφιβολία ότι Αυτός είναι πραγματικά ο Θεός της ελευθερίας και της ελεύθερης επιλογής. Θα επιτρέψει στον Αδάμ, να επιλέξει μόνος του. Όταν μιλάμε για δοκιμασίες, παρακαλώ μην έχετε την παράλογη ιδέα, ότι ο Θεός παρακολουθεί απρόσεκτα τις διαδικασίες της δοκιμασίας από την ασφάλεια του Ουρανού, για να δει αν ο Αδάμ και η Εύα έχουν τα απαραίτητα προσόντα, για να γίνουν μέρος της Ουράνιας Λέσχης. Ο Θεός δοκιμαζόταν εξίσου με τον Αδάμ και την Εύα. Γιατί ο Θεός γνωρίζει ότι, αν ο Αδάμ και η Εύα πέσουν, η προσφορά που έκανε ο Υιός Του, πριν από τη δημιουργία του κόσμου(19. Α' Πέτρου 1:20, Αποκάλυψη 13:8) να δώσει τη ζωή Του για τον κόσμο, θα γινόταν πραγματικότητα. Ο Χριστός θα τους έδειχνε, πώς είναι πραγματικά ο Πατέρας Του, θα έπαιρνε την ενοχή τους πάνω Του και θα την άφηνε να συντρίψει τη ζωή Του, αντί για τη δική τους. Όλα αυτά τα γνώριζε πλήρως ο Θεός, καθώς παρακολουθούσε σιωπηλά την Εύα και μετά τον Αδάμ, να επιλέγουν εναντίον Του. Τι είδους αγάπη υπήρχε σε αυτήν τη σιωπή; Αυτή η επίδειξη αγάπης θα εξαλείψει για πάντα την ψευδή ιδέα, ότι ο Θεός κινούνταν από ιδιοτέλεια στις σχέσεις του με τους πρώτους μας γονείς.

Στο Κεφάλαιο 1 συζητήσαμε τη φιλοσοφία που ασπάζονταν ο Αδάμ και η Εύα, όταν έφαγαν από εκείνο το δέντρο και στο προηγούμενο κεφάλαιο συζητήσαμε το τραγικό μείγμα συναισθημάτων, που οδήγησε τον Σατανά, να επινοήσει την ιδέα, ότι μπορούμε να ζήσουμε χωρίς τον Θεό και να σχηματίσουμε μια δική μας ταυτότητα με αυτά που επιτυγχάνουμε. Ακόμα και ενώ τα στομαχικά υγρά του Αδάμ και της Εύας χωνεύανε τον καρπό, ένα αηδιαστικό σύννεφο αναξιοτήτας και ενοχής τύλιγε αργά το μυαλό τους, κλείνοντας αυτήν την όμορφη, ευτυχισμένη και χαρούμενη σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Η κατάρα του

αυτοτροφοδοτούμενου δέντρου Duracell, είχε ξεκινήσει το ύπουλο έργο της και μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα ο Αδάμ και η Εύα κατακλύστηκαν από ενοχές και φόβο. Αυτοί, μαζί με τον Σατανά και τους αγγέλους του, είχαν αυτοκτονήσει ψυχικά και συναισθηματικά. Είχαν χάσει την ταυτότητα και την αξία τους και τίποτα που μπορούσαν να κάνουν, δεν μπορούσε να την επαναφέρει. Δεν μπορούσαν να αποκαταστήσουν την εύνοια του Θεού. Είχαν διακόψει τη σχέση και μόνο ο Θεός μπορούσε να την αποκαταστήσει. Αυτό το γεγονός είναι αυτονόητο, ακόμη και όταν αναλογιζόμαστε τη δική μας εμπειρία. Αν κάποιος παραβιάσει μια σχέση μαζί μας, η δύναμη να αποκαταστήσει αυτή τη σχέση, ανήκει στο μη προσβεβλημένο μέρος. Το παραβατικό μέρος έχει παραδώσει κάθε εξουσία στη σχέση.

Σε αυτό το σημείο είναι σημαντικό να θυμηθούμε, τι εξετάσαμε στο Κεφάλαιο 2. Ο Θεός είναι η πηγή της ζωής, της σοφίας και της χαράς. Ο Αδάμ και η Εύα έχουν πλέον αποκοπεί από αυτήν την πηγή, πιστεύοντας το ψέμα, ότι τα κατείχαν όλα αυτά μέσα τους. Οι δυνάμεις συλλογισμού τους, δεν μπορούν πλέον να χρησιμοποιηθούν ανιδιωτελώς ή αντικειμενικά. Το μυαλό τους είναι σε πλήρη αρμονία με τον Σατανά. Δεν έχουν καμία ικανότητα, να αποκαλύψουν τα ψέματα που τους λέει ο Σατανάς. Ο Σατανάς αρχίζει να τους γεμίζει με ψευδείς θεωρίες για τον χαρακτήρα του Θεού. Ταυτόχρονα, ο Σατανάς λέει στον Αδάμ και την Εύα, ότι είναι κακοί. Τους λέει, ότι αξίζουν να πεθάνουν, και ότι είναι άχρηστα άτομα. Ο Σατανάς εξακολουθεί, να είναι αποφασισμένος, να καταστρέψει την αίσθηση της ταυτότητάς μας και το κάνει αυτό λέγοντάς μας ψέματα για τον Θεό και ψέματα για τον εαυτό μας. Όσο πιστεύουμε τα ψέματα για τον Θεό και τον εαυτό μας, δεν μπορούμε ποτέ να συμφιλιωθούμε

με τον Θεό. Ο μόνος τρόπος, για να αποκατασταθεί η σχέση μας με τον Θεό, είναι να γνωρίσουμε πραγματικά τον χαρακτήρα Του, όπως αποκαλύφθηκε πάνω στον Υιό Του.

Ο ξένος έχει χωρίσει τους καλύτερους φίλους. Ο Θεός έρχεται να επισκεφτεί και να καλέσει τον Αδάμ και την Εύα, αλλά η φωνή, που κάποτε θεωρούσαν την πιο γλυκιά στο σύμπαν, τώρα τους κάνει, να κρυφτούν μέσα στον φόβο και την απελπισία. Ο προγραμματισμός του Σατανά έχει κάνει τη δουλειά του!

Φανταστείτε, να γυρίζετε σπίτι μια μέρα από τη δουλειά, περιμένοντας με χαρά το χαρούμενο τελετουργικό που έχετε αναπτύξει με το παιδί σας. Κάθε απόγευμα, το παιδί σας έρχεται τρέχοντας έξω από την μπροστινή πόρτα τραγουδώντας: «Μπαμπά, μπαμπά» και μετά ρίχνεται στην αγκαλιά σας με ένα τρυφερό αγκάλιασμα. Καθώς πλησιάζετε στο σπίτι, διαπιστώνετε, ότι το αγαπημένο σας παιδί δεν έχει έρθει να σας υποδεχτεί. Μπερδεμένοι, μπαίνετε στην μπροστινή πόρτα και ακούτε αυτή την κραυγή τρόμου συνοδευόμενη από μικρά βήματα που τρέχουν γρήγορα στον κήπο, για να κρυφτούν. Κάτι έχει διακόψει τη σχέση. Όπου υπήρχε αγάπη, τώρα υπάρχει φόβος. Κανένας πραγματικός πατέρας δεν απολαμβάνει, να βλέπει τα παιδιά του να τρέχουν μακριά στο κάλεσμά της φωνής του. Πονάει. Είναι τραγωδία το γεγονός, ότι η αμαρτία μπορεί να μας κάνει να φοβόμαστε το πιο στοργικό, γενναιόδωρο, υπομονετικό, φιλελεύθερο Πρόσωπο στο σύμπαν.

Ο Θεός αντιμετωπίζει ένα πολύ σοβαρό δίλημμα: Πώς προσεγγίζει τον Αδάμ και την Εύα τώρα που ακούν μια άλλη φωνή; Κάθε λέξη που λέει ο Θεός, ερμηνεύεται τώρα με κακό τρόπο. Ξέρουν ότι είναι ένοχοι, αλλά τώρα δεν έχουν καμία

ασφάλεια ή αξία, για να δεχτούν ότι κάνουν λάθος, έχοντας αποδεχτεί ψευδείς ιδέες για τον Θεό, ο οποίος είναι η πηγή της ζωής και της σοφίας. Κυνηγημένοι από ένα πνεύμα ενοχής και ανασφάλειας, έχουν γίνει ανυπότακτοι. Έχουν χάσει τη δύναμη να σκέφτονται με ειλικρίνεια.

Θαυμάζω την αγάπη του Θεού που εκδηλώνεται στην υπομονή Του. Ο Θεός φωνάζει στον Αδάμ: «Πού είσαι;» όχι επειδή δεν ήξερε, αλλά, για να επιτρέψει στον Αδάμ να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Πού είναι το μυαλό σου Αδάμ; Τι έχει συμβεί στην ταυτότητά σου; Το φυσικό αντιπροσωπεύει πάντα το πνευματικό και η φυσική απόκρυψη του Αδάμ και της Εύας αποκαλύπτει ξεκάθαρα την απόκρυψη, που συμβαίνει στο μυαλό τους. Έχουν ντυθεί με απάτη και δόλο, για να αποφύγουν, να αντιμετωπίσουν την αλήθεια που φαίνεται τόσο τρομακτική. Ο Θεός προσπαθεί να τους βοηθήσει, να διαγνώσουν το πρόβλημα, ώστε να τους φέρει την ευλογημένη λύση.

Ο Αδάμ απαντά στην ερώτηση λέγοντας στον Θεό, ότι φοβόταν, επειδή ήταν γυμνός. Αυτή η ομολογία είναι ενδιαφέρουσα υπό το φως του εδαφίου στη Γένεση 2:25: «Ο άνθρωπος και η γυναίκα του ήταν και οι δύο γυμνοί, και δεν ένιωθαν ντροπή». Ο Αδάμ ήταν γυμνός πριν φάει τον καρπό, αλλά δεν ντρέποταν. Το συμπέρασμα εδώ είναι, ότι ο Αδάμ τώρα ντρέπεται. Η εβραϊκή λέξη (buwsh) σημαίνει επίσης, μπερδεμένος, συγχυσμένος και απογοητευμένος. Ο Αδάμ ήταν γεμάτος σύγχυση, ενοχή και απογοήτευση. Ήταν μπερδεμένος για το ποιος ήταν και ένιωθε ενοχές για αυτό που είχε κάνει. Ο Θεός τώρα προσπαθεί να βάλει το δάχτυλό Του στην ένταση του πόνου του Αδάμ: «Ποιος σου είπε ότι ήσουν γυμνός; Έφαγες από το δέντρο που σε πρόσταξα να μην φας;» Ο Θεός δεν ρωτάει τον Αδάμ: «Πώς ξέρεις ότι είσαι γυμνός;» Μα

ρωτάει τον Αδάμ «Ποιος σου είπε ότι ήσουν γυμνός;» Ο Θεός δείχνει στον Αδάμ τον υποκινητή των ψεμάτων που του ειπώθηκαν. Με άλλα λόγια, «Ποιος σε κάνει, να τρέχεις μακριά μου;» «Ποιος μπήκε ανάμεσα σε εσένα και εμένα;»

Ο Θεός απευθύνεται ευθέως: «Έφαγες από το δέντρο που σε πρόσταξα να μην φας;» Αυτή είναι μια απλή ερώτηση που απαιτεί ένα απλό ναι ή όχι. Τώρα που το μυαλό του Αδάμ φαντάζεται τον Θεό ως εγωιστή και εκδικητικό και τον εαυτό του ως ηλίθιο και άχρηστο, βάζει δύο και δύο μαζί στο μυαλό του και παίρνει 64. Ο Αδάμ πιστεύει πως αν πει ναι, θα τιμωρηθεί σκληρά, επειδή τώρα πιστεύει ψευδώς, ότι ο Θεός είναι εκδικητικός. Αν πει όχι, πιστεύει ότι θα τιμωρηθεί δύο φορές, μία φορά, επειδή έφαγε από το δέντρο και μία φορά, επειδή είπε ψέματα. Πιστεύοντας ότι δεν υπάρχει διέξοδος, ο Αδάμ επιδιώκει να υπερασπιστεί και να δικαιολογήσει τον εαυτό του.

«Η γυναίκα που Εσύ μου έδωσες, αυτή μου έδωσε από το δέντρο και έφαγα», την κατηγορήσε. Ο άντρας είναι προφανώς ένοχος, αλλά ρίχνει την ευθύνη στην Εύα και τελικά στον Θεό. Μπορείτε να φανταστείτε το σοκ της Εύας με αυτόν τον άνθρωπο, που λίγο πριν είχε υποσχεθεί να αντιμετωπίσει μαζί της ό,τι κι αν προκύψει, αλλά με το πρώτο εμπόδιο πέφτει κάτω στα μούτρα του! Η αμαρτία δεν μπορεί να δημιουργήσει μια ηρωική φιγούρα, που να δίνει τον εαυτό της ανιδιοτελώς, για να βοηθήσει και να υποστηρίξει τους άλλους. Πάντα έχει ως αποτέλεσμα ο καθένας για τον εαυτό του.

Δεν θέλουμε, να χάσουμε τη διαδικασία που συμβαίνει εδώ. Οι αντιδράσεις του Αδάμ καθοδηγούνται από την ενοχή και την ανασφάλειά του, σε συνδυασμό με μια λανθασμένη αντίληψη για τον χαρακτήρα του Θεού, όλα ανακατεμένα με

μεγάλη υπερηφάνεια. Τώρα που δεν βλέπει πλέον τον εαυτό του ως παιδί του Θεού, πρέπει να ασπαστεί τη φιλοσοφία: «Αν δεν υπερασπιστώ τον εαυτό μου, κανείς άλλος δεν θα το κάνει!». Το σκέφτεται αυτό, επειδή πιστεύει ότι δεν έχει πλέον πατέρα. Εδώ είναι η μεγάλη θλίψη της αμαρτίας: πώς δείχνει ο Θεός στον Αδάμ, ότι έχει μια λανθασμένη εικόνα για τον Πατέρα του και ότι δεν είναι άχρηστος και ηλίθιος; Πώς μπορεί να δοθεί στον Αδάμ μια πραγματική αξιολόγηση της κατάστασής του, όταν έχει χάσει τη δύναμη να σκέφτεται αντικειμενικά; Ο Θεός είναι η μόνη πηγή αληθινής σοφίας και ο Αδάμ έχει αποσυνδεθεί από αυτήν την πηγή. Και ακόμα και όταν ο Αδάμ σκέφτεται, πώς θα μπορούσε η λογική του, να απελευθερωθεί από το μείγμα ενοχής και υπερηφάνειας, που απορρίπτει σθεναρά οτιδήποτε μοιάζει με αλήθεια; Ο Αδάμ δεν μπορεί να διαχειριστεί τον Θεό, να του λέει ότι κάνει λάθος, ακόμα κι αν το κάνει από αγάπη για τον εαυτό του, επειδή η ανασφάλειά του ελέγχει τη λογική του.

Προσεύχομαι ειλικρινά, να δείτε ότι από τη στιγμή που ο Αδάμ και η Εύα χωρίστηκαν από τον Θεό, ήταν τόσο απελπιστικά χαμένοι, που ήταν σχεδόν αδύνατο να ανακτηθούν. Ελέγχονταν πλήρως από το πνεύμα του Σατανά. Στις καρδιές τους βρίσκονταν οι σπόροι, που τελικά θα οδηγούσαν τα παιδιά τους, να ενωθούν με πονηρούς αγγέλους σε μια απεγνωσμένη συντροφικότητα, που είχε ως στόχο να σκοτώσει τον Υιό του Θεού στην Ιερουσαλήμ. Αν και δεν εκδηλώθηκε πλήρως, οι καρδιές τους δεν ήθελαν, να έχουν καμία σχέση με τον Θεό ή τη Βασιλεία Του. Χωρίς να το συνειδητοποιούν, στην πραγματικότητα Τον μισούσαν.

Σε αυτό το σημείο, μπορεί να μπίτε στον πειρασμό, να πείτε: «Περίμενε, το πας λίγο μακριά. Αντιλαμβάνομαι ότι είχαν πρόβλημα, αλλά το να πούμε ότι μισούσαν εντελώς τον

Θεό είναι υπερβολικό». Απαντώντας, θα έλεγα ότι πρέπει να θυμόμαστε συνεχώς, ότι όλη η καλοσύνη, η αγάπη και η σοφία προέρχονται από τον Θεό. Δεν προέρχονται από την καρδιά των ανθρώπων. Αν ξεχάσουμε αυτό το ζωτικό σημείο, δεν μπορούμε να διαβάσουμε αυτήν την ιστορία με ειλικρίνεια και επίσης, δεν κατανοούμε τους εαυτούς μας με ειλικρίνεια. Η Αγία Γραφή, είναι πολύ σαφής σε αυτό το σημείο. Κοιτάξτε τα ακόλουθα εδάφια:

«διότι το φρόνημα της σαρκός είναι έχθρα εις τον Θεόν· επειδή εις τον νόμον του Θεού δεν υποτάσσεται· αλλ' ουδέ δύναται.» Προς Ρωμαίους 8:7

«Καθώς είναι γεγραμμένον Ότι δεν υπάρχει δίκαιος ουδέ εις, δεν υπάρχει τις έχων σύνεσιν· δεν υπάρχει τις εκζητών τον Θεόν», προς Ρωμαίους 3:10-11.

«Η καρδιά είναι απατηλή υπέρ πάντα και σφόδρα διεφθαρμένη· τις δύναται να γνωρίση αυτήν;» Ιερεμία 17:9.

Η Αγία Γραφή, δηλώνει ότι το μυαλό μας στη φυσική του κατάσταση μισεί ή βρίσκειται σε πόλεμο με τον Θεό. Στη φυσική του κατάσταση, το μυαλό μας είναι επαναστατικό, δεν υποτάσσεται στις εντολές του Θεού και είναι αδύνατο για το μυαλό μας, να απελευθερωθεί από αυτή την κατάσταση. Έχω διαπιστώσει από τη δική μου εμπειρία και από την εμπειρία πολλών ανθρώπων, με τους οποίους το έχω μοιραστεί αυτό, ότι υπάρχει ένα έντονο πνεύμα αντίστασης σε αυτήν την αλήθεια. Αυτό το πνεύμα αντίστασης στο γεγονός, ότι η ανθρώπινη φύση είναι εντελώς μισητή προς τον Θεό, είναι μια άμεση ηχώ της αντίστασης που έδειξε ο Αδάμ προς τον Θεό, όταν κατηγορήσε την Εύα και τον Θεό, αντί να αναλάβει την ευθύνη για την αποτυχία του. Η ανασφάλεια του Αδάμ είναι η κληρονομιά μας και δεν μπορούμε να αντέξουμε την αλήθεια περισσότερο από ό,τι μπορούσε αυτός. Αν διαπιστώσετε, ότι

αντιστέκεστε σε αυτήν την ιδέα, τότε αναρωτηθείτε, γιατί νιώθετε έτσι; Αν είστε σίγουροι για τον εαυτό σας, τότε αυτές οι δηλώσεις δεν θα σας ανησυχούσαν καθόλου. Η ανασφάλεια και το κενό του Αδάμ είναι η κληρονομιά μας. Αυτό είναι το μόνο, που μπορεί να μας δώσει, κάτι περισσότερο.

Αν μπορείτε, να αποδεχτείτε την πραγματικότητα ότι η ανθρώπινη φύση είναι εχθρική προς τον Θεό, τότε σας περιμένει μια πραγματική απόλαυση. Στο πλαίσιο του σχεδίου του Θεού να μας σώσει, υπάρχει τεράστια ελευθερία στο να συνειδητοποιήσετε, ότι δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα καλό. Εσείς μπορείτε να σταματήσετε, να προσπαθείτε. Μπορείτε να σταματήσετε, να κατηγορείτε τον εαυτό σας όταν η κακή σας φύση ξεσπάσει και χτυπήσει κάποιον συναισθηματικά ή σωματικά, αλλά προτρέχω. Θα το κρατήσουμε αυτό για το επόμενο κεφάλαιο.

Επιστρέφοντας στον Αδάμ και την Εύα, μπορούμε να δούμε ότι η κατάρριψη του φραγμού μεταξύ αυτών και του Θεού θα ήταν ένα τεράστιο έργο. Η ανάρρωσή τους και η ανάρρωση των παιδιών τους, θα απαιτούσε μια σειρά από πράγματα:

1. Ένα μέσο για να δοθεί στην ανθρώπινη φυλή η σοφία, να αναγνωρίσει την απελπιστική της κατάσταση, μαζί με έναν τρόπο, για να επηρεαστεί προς τη σωστή κατεύθυνση χωρίς να παραβιάσει την ελευθερία επιλογής της.

2. Έναν τρόπο να τους δείξουμε, ότι είχαν μια λανθασμένη αντίληψη για τον χαρακτήρα και τη Βασιλεία του Θεού και να δείξουμε με κάποιο τρόπο, ότι τους αγαπάει πραγματικά.

3. Έναν τρόπο να απαλλαγούν από την ενοχή και την ανασφάλειά τους και να αποκαταστήσουν την αληθινή τους ταυτότητα και αξία, ως παιδιά του Θεού.

4. Έναν τρόπο, να ανακτήσουν την αίσθηση του σκοπού τους, τον λόγο ύπαρξής τους ή το πεπρωμένο τους.

5. Όλα τα παραπάνω χρειάζονταν χρόνο. Ο Αδάμ και η Εύα είχαν χάσει τη ζωή τους, επομένως χρειάζονταν ένα σύστημα υποστήριξης ζωής, για να τους δώσει χρόνο, να επιλέξουν και να αποφασίσουν.

6. Ενώ κάνει όλα αυτά, ο Θεός πρέπει να διατηρεί ένα αίσθημα δικαιοσύνης. Δεν μπορεί να αγνοήσει την ανταρσία τους και να πει, ότι είναι εντάξει. Ενώ ο Θεός στο έλεός Του δεν επιτρέπει, να πέσουν πάνω τους όλες οι συνέπειες της επιλογής τους, ο Αδάμ και η Εύα πρέπει, να κατανοήσουν το αποτέλεσμα της επιλογής τους, για να αρχίσουν να εκτιμούν το λάθος αυτού που έκαναν.

Υπάρχει ένα κρίσιμο σημείο που πρέπει να τονίσουμε εδώ. Ο Θεός δεν αιφνιδιάστηκε. Ο Πατέρας και ο Υιός Του είχαν ήδη αποφασίσει, τι θα έκαναν, αν έφταναν σε αυτό το σημείο. Το σχέδιο ήταν ήδη σε ισχύ - ένα σχέδιο που ήταν αρκετά ολοκληρωμένο, για να αντιμετωπίσει αυτή την απελπιστική κατάσταση.

7.

Η Γραμμή Ζωής του Ουρανού

Σε μια προσπάθεια να εξηγήσουν την υψηλότερη μορφή αγάπης που είναι ανθρώπινα δυνατή, οι Έλληνες ανέπτυξαν την ιστορία του Άδμητου και της Άλκηστης²⁰. Ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται σε αυτήν την ιστορία στην επιστολή προς Ρωμαίους.

«Διότι μόλις υπέρ δικαίου θέλει αποθάνει τις· επειδή υπέρ του αγαθού ίσως και τολμά τις να αποθάνη.» Προς Ρωμαίους 5:7.

Ο βασιλιάς Άδμητος ήταν διάσημος για τη φιλοξενία και τη δικαιοσύνη του και αγαπήθηκε σε όλο το βασίλειό του. Ο θεός Απόλλωνας είχε εκδιωχθεί από τον Όλυμπο από τον πατέρα του Δία και του είχε πει, ότι έπρεπε, να αφήσει στην άκρη τη θεότητά του και να γίνει άνθρωπος και να υπηρετήσει τον άνθρωπο ως σκλάβος. Όταν ήρθε στη γη, ο βασιλιάς Άδμητος τον βρήκε, ως έναν φτωχό ζητιάνο και τον λυπήθηκε. Τον τάισε και τον έκανε βοσκό των κοπαδιών του και του φέρθηκε, σαν γιο. Μετά από 12 μήνες, ο Απόλλωνας μεταμορφώθηκε ξανά στη θεϊκή του κατάσταση και

²⁰ <https://en.wikipedia.org/wiki/Admetus>

ευχαρίστησε τον Άδμητο για τη βοήθειά του και του είπε: «Αν χρειαστείς ποτέ τη βοήθειά μου στο μέλλον, απλώς ζήτα με».

Μετά από λίγο καιρό, ο Απόλλωνας επέστρεψε στον Άδμητο, για να τον ενημερώσει, ότι ο Άδης, ο θεός του κάτω κόσμου, θα ερχόταν σύντομα να τον διεκδικήσει. Ο Απόλλωνας είπε, ότι, είχε κάνει μια συμφωνία με τη σύζυγό του Περσεφόνη, τη σύζυγο του Άδη, ότι αν κάποιος μπορούσε να πεθάνει στη θέση του, τότε δεν θα χρειαζόταν, να πεθάνει.

Ο Άδμητος πήγε στους γονείς του και τους ρώτησε, αν ήταν πρόθυμοι να πάρουν τη θέση του. Είπαν: «Σε αγαπάμε γιε μου, είσαι καλός και ευγενικός άνθρωπος, αλλά αγαπάμε περισσότερο τη ζωή μας. Δεν μπορούμε να πεθάνουμε για σένα». Ο βασιλιάς πέρασε από όλο το βασίλειό του, για να βρει κάποιον, που ήταν πρόθυμος, να πεθάνει για αυτόν, αλλά δεν βρήκε κανέναν. Ο Άδμητος παραδόθηκε στη μοίρα του και εκείνη τη στιγμή η σύζυγός του, η Άλκηστη, φώναξε στον Απόλλωνα: «Ω, αγαπητέ Απόλλωνα, ευλόγησες τον άντρα μου και αύξησες τη φήμη και την περιουσία του, δεκαπλάσια σε ολόκληρο το βασίλειό μας. Ο Άδμητος είναι τόσο καλός άνθρωπος και ο λαός του τον χρειάζεται τόσο πολύ, που του αξίζει να ζήσει! Θα πεθάνω γι' αυτόν, για να ζήσει». Και το έκανε. Όλη η χώρα έκλαιγε για την καλή σύζυγο του καλού βασιλιά, η οποία ήταν πολύ αγαπητή στον λαό της και η οποία είχε πεθάνει, για να ζήσει ο βασιλιάς της. Όταν εμφανίστηκε ενώπιον της Περσεφόνης, τη λυπήθηκε και της είπε, ότι μπορούσε να ζήσει ξανά ως ανταμοιβή για την πίστη που είχε δείξει στον σύζυγό της. Έτσι, καθώς ο Άδμητος και η Άλκηστη μεγάλωναν σε ηλικία, έτσι και ο Απόλλωνας τους ανταμείψε για την πίστη τους και όταν ο Θάνατος τελικά ήρθε για αυτούς στα γεράματά τους, ήταν έτοιμοι να τον υποδεχτούν.

«Αυτή», αναφώνησαν οι Έλληνες φιλόσοφοι, «είναι η μεγαλύτερη μορφή αγάπης που υπάρχει - να θυσιάσει κανείς τη ζωή του για φίλους!» Πολλοί άνθρωποι συνδέουν αυτή την ιστορία με τα λόγια του Ιησού, όπου είπε:

Μεγαλύτερη αγάπη δεν έχει κανείς από αυτή, από το να θυσιάσει κανείς τη ζωή του για τους φίλους του, κατά Ιωάννη 15:13.

Ωστόσο, αυτό δεν είναι έκφραση του ύψους της αγάπης του Θεού, αλλά μάλλον μια έκφραση του ορίου της αγάπης του ανθρώπου. Ο απόστολος αντιπαραβάλλει αυτή την ανθρώπινη ιστορία για τα όρια της αγάπης του ανθρώπου και μας λέει:

«Διότι μόλις υπέρ δικαίου θέλει αποθάνει τις· επειδή υπέρ του αγαθού ίσως και τολμά τις να αποθάνη· αλλ' ο Θεός δεικνύει την εαυτού αγάπην εις ημάς, διότι ενώ ημείς ήμεθα έτι αμαρτωλοί, ο Χριστός απέθανεν υπέρ ημών. Πολλώ μάλλον λοιπόν αφού εδικαιώθημεν τώρα διά του αίματος αυτού, θέλομεν σωθή από της οργής δι' αυτού. Διότι εάν εχθροί όντες εφιλιώθημεν με τον Θεόν διά του θανάτου του Υιού αυτού, πολλώ, μάλλον φιλιωθέντες θέλομεν σωθή διά της ζωής αυτού.» προς Ρωμαίους 5:7-10.

Ο Θεός, αποκάλυψε το βάθος της αγάπης Του επιτρέποντας στον Υιό Του, να τραυματιστεί από τις παραβάσεις μας και να πληγωθεί από τις ανομίες μας. Έδωσε τον Υιό Του, για τους εχθρούς Του, που Τον μισούσαν και Τον περιφρονούσαν, από τη μεγάλη Του αγάπη και συμπόνια γι' αυτούς. Αυτή, δεν είναι ανθρώπινη, αλλά θεϊκή αγάπη²¹.

²¹ Για περισσότερες λεπτομέρειες, ανατρέξτε στο βιβλίο «Η λέξη που ανέτρεψε τον κόσμο» του Robert Wieland. <http://fatheroflove.info/download/view/863>

Πριν από τη δημιουργία της ανθρώπινης φυλής, ο Πατέρας και ο Υιός Του βρίσκονταν σε βαθύ διάλογο, σε αυτό που η Αγία Γραφή αποκαλεί «βουλή ειρήνης»²². Εκείνη την εποχή, είχε καταστρωθεί το σχέδιο για το τι θα συνέβαινε, αν η ανθρώπινη φυλή επέλεγε εναντίον τους. Τώρα ήταν η ώρα για δράση. Ποιος μπορεί να εκτιμήσει τα βάσανα του Θεού; Θα επέτρεπε στον Υιό Του να γίνει ο αντικαταστάτης του Αδάμ για να πληρώσει τις συνέπειες της επιλογής τους; Θα επέτρεπε στον Υιό Του, να αναλάβει πάνω Του την αναξιότητα και την απελπισία τους, κουβαλώντας την στον τάφο; Καθώς γράφω αυτά τα λόγια, ο γιος μου κάθεται ειρηνικά ακριβώς απέναντί μου. Γυρίζω να κοιτάξω το όμορφο πρόσωπό του και νιώθω την αίσθηση χαράς και αγάπης, να ανεβαίνει στην καρδιά μου γι' αυτόν. Έπειτα, προσπαθώ, να φανταστώ να βάζω τον εαυτό μου στη θέση του Θεού, να επιτρέπω στην ανθρώπινη φυλή να σκοτώσει τον γιο μου, για να αποκαλύψω την αληθινή φύση της ανθρωπότητας, ως δολοφόνοι, που είναι σύμμαχοι με τον Σατανά, στο να μισούν εμένα και όλα όσα αντιπροσωπεύω. Ομολογώ, ότι το μυαλό μου απλώς κλείνει αυτές τις σκέψεις. Δεν θα επιτρέψω καν στον εαυτό μου να τις σκεφτεί. Γνωρίζω ότι ακόμη και η σκέψη του είναι πολύ οδυνηρή για μένα, να την αντιμετωπίσω, καθώς θα με έκανε να καταρρεύσω! Οι σκέψεις μου επιστρέφουν στον Θεό και στο δίλημμά Του και νιώθω μουνδιασμένος. Νιώθω την βαθύτερη ευγνωμοσύνη προς Αυτόν που επέτρεψε να συμβεί αυτό, γνωρίζοντας, ότι είμαι ένας από εκείνους τους ανθρώπους που, ενώ είναι εχθρός του Θεού και ένοχος για τη δολοφονία του Υιού Του μέσω της αμαρτωλής μου ζωής, μου έχει προσφερθεί πλήρης συγχώρεση μέσω της ακατανόητης του Θεού αγάπης. Αυτή η σκέψη με

²² Ζαχαρία 6:13

κάνει πάντα να σταματάω και να Τον λατρεύω με ευγνωμοσύνη, για την απεριόριστη αγάπη και θυσία Του.

Είμαι έκπληκτος που ο Υιός του Θεού, που αργότερα έγινε ο Ιησούς ο άνθρωπος, ήταν πρόθυμος, να το κάνει αυτό για εμάς. Η Αγία Γραφή, μας λέει, ότι ο Θεός γνωρίζει το τέλος από την αρχή και ο Πατέρας μοιράστηκε αυτήν τη γνώση με τον Υιό Του. Μόλις η αμαρτία μόλυνε το σύμπαν, ήξερε ακριβώς πού θα οδηγούσε. Ο Χριστός μπορούσε, να δει τι τον περίμενε, όταν ήρθε στη γη: την απόρριψη, τον ξυλοδαρμό, τον εμπαιγμό, το μίσος, την κατάρα και τις βωμολοχίες, τη γύμνια και τη μαυρίλα πάνω στον σταυρό, την αναξιότητα δισεκατομμυρίων ψυχών που τον βάραιναν και τη συσσωρευμένη ενοχή και θλίψη πολλών γενεών. Τα είδε όλα και όμως, ο Υιός του Θεού λέει: «Επιθυμώ να κάνω το θέλημά Σου, Θεέ μου, ο νόμος Σου είναι μέσα στην καρδιά μου»²³. Ο Υιός του Θεού δεν συμφώνησε απρόθυμα να έρθει, αλλά μάλλον, επιθυμούσε να το κάνει. Η καρδιά Του, όπως και η καρδιά του Πατέρα Του, λαχταρά να αποκαταστήσει τα παιδιά Του στην πληρότητα της χαράς που θα είναι το πεπρωμένο τους. Τι είδους Θεός είναι αυτός; Με ποιον θα Τον συγκρίνουμε και ποιες λέξεις είναι αρκετές, για να Τον επαινέσουμε;

Στο προηγούμενο κεφάλαιο σημειώσαμε, ότι ο Αδάμ και η Εύα χρειάζονταν ένα σύστημα υποστήριξης της ζωής και μια ικανότητα, να διακρίνουν την αλήθεια από το λάθος. Χρειάζονταν βοήθεια για να δουν την αλήθεια για τον Θεό και να εντοπίσουν, να αποκαλύψουν και να απορρίψουν τα ψέματα που τους έλεγε ο Σατανάς. Χρειάζονταν μια ηθική

²³ Ψλμ40:8

πυξίδα, για να τους βοηθήσει, να διακρίνουν τον αληθινό πνευματικό βορρά.

Όλα αυτά τα πράγματα θα παρέχονταν μέσω του δώρου του Υιού του Θεού στον κόσμο. Αυτό ειπώθηκε στον Αδάμ και την Εύα, στη Γένεση 3:15. Απευθυνόμενος απευθείας στον Σατανά, ο Θεός είπε τα εξής:

«Και θα βάλω έχθρα ανάμεσα σε εσένα και τη γυναίκα, και ανάμεσα στο σπέρμα σου και στο σπέρμα της· αυτός θα σου συντρίψει το κεφάλι, και εσύ θα συντρίψεις του τη φτέρνα», Γένεση 3:15.

Αυτό το εδάφιο είναι τόσο γεμάτο υπόσχεση και ελπίδα! Ο Θεός είπε, ότι θα έβαζε έχθρα ανάμεσα στον Σατανά και τη γυναίκα. Όταν ο Θεός μιλάει για τη γυναίκα, μιλάει για όλα, όσα θα προέλθουν από αυτήν, με άλλα λόγια για ολόκληρη την ανθρώπινη οικογένεια. Η λέξη έχθρα σημαίνει μίσος ή εχθρός²⁴. Ο Θεός θα έβαζε κάτι στην καρδιά της ανθρώπινης οικογένειας, που μισεί το κακό και επιθυμεί την καλοσύνη και την αλήθεια. Υπάρχει μόνο ένας λόγος, για τον οποίο ο Θεός μπορούσε, να το κάνει αυτό και αυτός είναι, επειδή ο Υιός Του επρόκειτο, να συμφιλιώσει την ανθρώπινη οικογένεια μέσω της ζωής και του θανάτου Του, ενώ βρισκόταν στη γη. Αυτό εννοείται με το μίσος που υπάρχει μεταξύ του Σπέρματος της γυναίκας και του σπέρματος ή των απογόνων του Σατανά. Ο Παύλος, στην προς Ρωμαίους επιστολή, αναφέρεται σε αυτό το μίσος για το κακό, ως χάρη ή δύναμη στο ακόλουθο εδάφιο:

«Πλην δεν είναι καθώς το αμάρτημα, ούτω και το χάρισμα· διότι αν διά το αμάρτημα του ενός απέθανον οι πολλοί, πολύ περισσότερον η χάρις του Θεού και η δωρεά διά της χάριτος

²⁴ Ερμηνευτικό Λεξικό Vines - Εχθρότητα

του ενός ανθρώπου Ιησού Χριστού επερίσσευσεν εις τους πολλούς»! Ρωμαίους 5:15.

Η ικανότητα να επιλέγουμε τι είναι σωστό, προέρχεται άμεσα από αυτή την έχθρα που ο Θεός έχει θέσει στις καρδιές μας, μέσω του δώρου του Υιού Του. Αυτό το ίδιο δώρο παρέχει επίσης, το τόσο απαραίτητο δώρο της ζωής²⁵. Ο Παύλος αναφέρεται επίσης σε αυτό το γεγονός στο ίδιο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής:

«Καθώς λοιπόν δι' ενός αμαρτήματος ήλθε κατάκρισις εις πάντας ανθρώπους, ούτω και διά μιας δικαιοσύνης ήλθεν εις πάντας ανθρώπους δικαίωσις εις ζωήν», Ρωμαίους 5:18.

Αυτή είναι μια απίστευτη αλήθεια που μπορεί να φέρει ειρήνη και χαρά χωρίς μέτρο. Το παραπάνω γεγονός σημαίνει, ότι κάθε ανάσα που παίρνετε (είτε πιστεύετε στον Υιό του Θεού και στη θυσία Του είτε όχι) προέρχεται απευθείας από τον Ιησού Χριστό. Είναι η ζωή Του που κάνει την καρδιά σας, να χτυπάει και σας κάνει να αναπνέετε και σας κρατά ζωντανούς. Όλες οι λειτουργίες που αναφέρουμε ως ακούσιες από μέρους μας, είναι στην πραγματικότητα εκούσιες από μέρους του Θεού. Αυτός είναι η καρδιά της αλήθειας που λέει:

«...ώστε να αναζητήσουν τον Κύριο, με την ελπίδα ότι θα Τον ψάξουν και θα Τον βρουν, αν και δεν είναι μακριά από τον καθένα μας· γιατί σε Αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε», Πράξεις Αποστόλων 17:27-28α.

Ο Θεός δεν είναι μακριά από τον καθένα μας επειδή συντηρούμαστε από τη ζωή του Ιησού Χριστού χάρη στη

²⁵ Όταν αναφερόμαστε εδώ στη ζωή, εννοούμε τη δοκιμαστική ζωή, όχι την αιώνια ζωή. Ο Θεός έχει δώσει σε κάθε άνθρωπο μια ζωή σε αυτήν τη γη, για να επιλέξει ή να απορρίψει την αλήθεια για τον Θεό και τη Βασιλεία Του.

μεσιτεία Του για εμάς μέσω του θανάτου Του στο σταυρό. Αν νιώθετε μακριά από τον Θεό, η αλήθεια είναι ότι Αυτός δεν είναι ποτέ μακριά από εσάς. Απλώς πρέπει να νιώσετε τον σφυγμό σας για να ξέρετε ότι δεν σας έχει εγκαταλείψει.

Αν προσθέσετε σε αυτό το γεγονός, ότι ο Θεός βάζει στις καρδιές μας την επιθυμία, να κάνουμε το σωστό και την επιθυμία, να αντισταθούμε στο κακό, τότε πραγματικά έχουμε πολλά, για τα οποία πρέπει, να είμαστε ευγνώμονες. Σκεφτείτε τις φορές που μπήκατε στον πειρασμό, να κάνετε κάτι κακό και μετά το σκεφτήκατε καλύτερα και δεν το κάνατε. Αυτό ήταν το δώρο, που σας έχει δώσει ο Θεός, η έχθρα ενάντια στο κακό. Δεν έχει σημασία, αν πιστεύετε στον Θεό ή όχι, εξακολουθείτε να σας δίνεται αυτό το δώρο μέσω του Ιησού, όταν επιλέγετε να το ασκήσετε. Μας λένε στην Αγία Γραφή, ότι ο Θεός κάνει τη βροχή, να πέφτει πάνω στους καλούς και τους κακούς²⁶. Σκεφτείτε πόσες φορές ο Σατανάς έχει βάλει μια κακή σκέψη στο μυαλό κάποιου, να σας κάνει κάτι ή να σας πάρει τα υπάρχοντά σας, και η έχθρα που έχει βάλει στις καρδιές τους ο Θεός, τους ενθάρρυνε, να μην το κάνουν. Φυσικά, έχουμε ακόμα την επιλογή να απορρίψουμε αυτή την προτροπή και να προχωρήσουμε και να διαπράξουμε το κακό, αλλά αν αυτή η έχθρα δεν υπήρχε, κανένας μας δεν θα μπορούσε να σταματήσει, να εκτελεί τις κακές σκέψεις που έχουν βάλει στο μυαλό μας.

Τι απίστευτος ο Πατέρας, που έκανε όλα αυτά για εμάς! Εμείς, ως η ανθρωπίνη φυλή, ήμασταν εντελώς χαμένοι και υποδουλωμένοι στους διαβολικούς τρόπους του Σατανά. Ήμασταν εντελώς εκτός μάχης, καταδικασμένοι σε δυστυχία και ολοκληρωτική καταστροφή. Αλλά ο στοργικός Ουράνιος

²⁶ Κατά Ματθαίο 5:48

Πατέρας μας, αρνήθηκε, να μας εγκαταλείψει. Μας έχει δώσει το πιο πολύτιμο πράγμα που έχει - τον Υιό Του. Ο Ιησούς θα είναι για πάντα ένα μέλος της ανθρώπινης οικογένειας και ένας από εμάς. Είναι μια θυσία, που θα είναι το κεντρικό θέμα για μελέτη και στοχασμό για το υπόλοιπο της αιωνιότητας.

Καθώς σκέφτεστε αυτά τα πράγματα, πώς νιώθετε, για όλα, όσα έχει κάνει ο Θεός για εσάς; Το Πνεύμα Του σας έλκει τώρα, να Τον αποδεχτείτε και να πιστέψετε την αλήθεια γι' Αυτόν. Θέλει να ξέρετε, ότι σας αγαπάει ειλικρινά και έχει δώσει τα πάντα, για να σας φέρει πίσω. Δεν μπορώ να αντισταθώ σε αυτό το είδος αγάπης, είναι πολύ υπέροχα συναρπαστικό για μένα. Εσείς τι λέτε;

8.

Η Σύγκριση των Δύο Βασιλείων

Πριν προχωρήσουμε, θα ήταν χρήσιμο να συνοψίσουμε τα δύο ξεχωριστά και διακριτά βασίλεια που υπάρχουν σήμερα στον κόσμο: την αιώνια Βασιλεία του Θεού και το βασίλειο του Σατανά, που παρουσιάστηκαν και τα δύο στον Αδάμ και την Εύα στον Κήπο της Εδέμ. Αν σκεφτούμε για μια στιγμή τι ορίζει μια βασιλεία, υπάρχουν τρία χαρακτηριστικά που πρέπει να λάβουμε υπόψη:

1. ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗ: Ένα σύστημα από το οποίο κυβερνάται η βασιλεία. Για παράδειγμα: δημοκρατία ή δικτατορία.

2. ΝΟΜΙΣΜΑ: Ένα σύστημα αξιών, με το οποίο οι πολίτες ενός βασιλείου μπορούν να ανταλλάσσουν τα αγαθά τους.

3. ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ: Ένας τρόπος προσδιορισμού του πώς κάποιος μπορεί, να είναι μέλος αυτής της βασιλείας.

Μπορούμε να αντιπαραβάλουμε τα δύο βασίλεια με τον ακόλουθο τρόπο:

	Η Βασιλεία του Θεού	Το βασίλειο του Σατανά
Κυβέρνηση	Η Οικογένεια	Ο Ισχυρότερος
Νόμισμα	Αγάπη/Έλεος/Ελεύθερη Επιλογή /Πίστη στον Θεό	Δύναμη/Περιουσιακά Στοιχεία/Ισχύ/Πίστη στον εαυτό
Ιθαγένεια	Παιδί του Θεού	Επιδόσεις και επιτεύγματα

Η διακυβέρνηση του Θεού βασίζεται στο οικογενειακό σύστημα. Ο επικεφαλής της διακυβέρνησης είναι ο Πατέρας. Η σχέση μεταξύ του ηγέτη και των πολιτών της είναι στενή και οικεία. Από την άλλη πλευρά, το βασίλειο του Σατανά αφορά το να είσαι ο ισχυρότερος. Αυτοί που είναι οι ισχυρότεροι, είναι αυτοί που κυβερνούν. Ακόμα και σε μια δημοκρατία, αυτοί που είναι οι ισχυρότεροι στη διαφήμιση του μηνύματός τους και ισχυρότεροι στο να πείσουν τους ψηφοφόρους, θα ανέλθουν στην εξουσία.

Η Βασιλεία του Θεού διαπραγματεύεται με τη δύναμη των σχέσεών της. Η αγάπη είναι το νόμισμα του ουρανού. Οι πολίτες είναι ασφαλείς στην αγάπη του Πατέρα τους και δεν χρειάζεται να αποδείξουν την αξία ή την τιμή τους. Μπορούν να απολαμβάνουν ο ένας την παρέα του άλλου αθώα, χωρίς κρυφές ατζέντες. Η εκμάθηση της γνώσης του Θεού είναι η υψηλότερη χαρά και φιλοδοξία²⁷ ; και επειδή η γνώση, η σοφία και ο χαρακτήρας του Θεού είναι απεριόριστα, αυτή η

²⁷ Φιλιππησίους 3:9-10

χαρούμενη ενασχόληση δεν θα τελειώσει ποτέ. Θα υπάρχει πάντα κάτι να μάθουμε γι' Αυτόν. Οι πολίτες του μαθαίνουν γι' Αυτόν άμεσα ή μέσω των πραγμάτων που Αυτός έχει δημιουργήσει. Επομένως, η παρατήρηση ο ένας του άλλου και η μελέτη της φύσης και του σύμπαντος είναι επίσης, ένα χαρούμενο μέρος της ύπαρξης σε αυτή τη Βασιλεία. Δεδομένου, ότι είναι σαφώς αναγνωρισμένο, ότι όλα προέρχονται από τον Πατέρα μας, όλη η δημιουργία Τον λατρεύει με χαρούμενη ευγνωμοσύνη και ευχαριστία²⁸.

Σε αντίθεση με αυτό, το βασίλειο του Σατανά συναλλάσσεται περιουσιακά στοιχεία. Η αξία προέρχεται από αυτά που επιτυγχάνουμε. Επομένως, η συσσώρευση περιουσιακών στοιχείων είναι ζωτικής σημασίας, για να είμαστε πολύτιμοι. Αυτά τα περιουσιακά στοιχεία μπορεί να είναι υλικά, ψυχικά ή σχεσιακά. Όσο μεγαλύτερο είναι το σπίτι, όσο περισσότερα πράγματα κατέχετε, τόσο μεγαλύτερη αξία έχετε. Όσο υψηλότερο είναι το επίπεδο εκπαίδευσης, τόσο υψηλότερη είναι η θέση της εργασίας που έχετε, τόσο περισσότερη αξία κατέχετε. Οι άνθρωποι με τους οποίους συναναστρέφεστε, είναι πολύ σημαντικοί, επειδή ένα άτομο μπορεί να είναι ένα μεγάλο πλεονέκτημα για τον σκοπό σας. Το βασίλειο του Σατανά πιστεύει, ότι οι άνθρωποι έχουν δύναμη μέσα τους. Επομένως, η κατοχή άλλων ανθρώπων, μπορεί να σας κάνει πιο ισχυρούς. Οι σχέσεις με τους ανθρώπους, γίνονται εργαλεία, με τα οποία κερδίζουμε περισσότερα. Αυτό καθιστά την ανάγκη ελέγχου των άλλων ανθρώπων, πολύ σημαντική. Υπάρχουν πολλοί τρόποι, για να ελέγχετε τους άλλους ανθρώπους. Το να είστε ευγενικοί και φιλικοί είναι ένας συνηθισμένος τρόπος. Χρησιμοποιείται από

²⁸ Αποκάλυψη 14:6-7, Αποκάλυψη 4:1-9

τους πωλητές συνεχώς. Η εκτέλεση σπουδαίων πράξεων, μπορεί να εντυπωσιάσει τους ανθρώπους, να σας ακολουθήσουν, και όταν αυτές οι πράξεις αποτύχουν, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε βία, εκβιασμό και εκφοβισμό, για να ελέγξετε τους ανθρώπους και να εξασφαλίσετε την αφοσίωσή τους. Αυτός είναι ο λόγος, για τον οποίο τόσες πολλές σχέσεις είναι γεμάτες πόνο και θλίψη σήμερα, επειδή συχνά οι άνθρωποι έχουν ενωθεί, για να αυξήσουν την αξία και την τιμή τους.

Η άλλη αντίθεση που έχουμε παρατηρήσει, είναι αυτή της ιθαγένειας. Στη Βασιλεία του Θεού θεωρείστε πολίτης απλώς, επειδή είστε παιδί του Θεού. Ανεξάρτητα από τις συνθήκες ή τις δυσκολίες της ζωής, αυτό το γεγονός δεν αλλάζει ποτέ. Η ιθαγένειά σας είναι ασφαλής στη σχέση σας με τον Θεό, ως Πατέρα σας. Στο βασίλειο του Σατανά θεωρείστε πολίτης κάνοντας ή μη κάνοντας. Σ' αυτό το βασίλειο, και τα δύο, Τόσο τα κατορθώματα όσο και η τεμπελιά, σας παρέχουν την ιθαγένεια, αρκεί να επικεντρώνεστε στην εκτέλεση και τη δράση, κι όχι στην σχέση σας με τον Θεό. Σε αυτό το βασίλειο ξυπνάτε κάθε πρωί και σκέφτεστε τι πρέπει να επιτευχθεί εκείνη την ημέρα, για να νιώσετε καλά με τον εαυτό σας. Αν οι άνθρωποι εμποδίζουν τις προσπάθειές σας, να πετύχετε, απογοητεύεστε και θυμώνετε. Αν φτάσετε στο τέλος της ημέρας και πιστεύετε, ότι δεν έχετε καταφέρει πολλά, νιώθετε άδαιοι και ακόμα καταθλιπτικοί ή πιο αποφασιστικοί. Η ζωή είναι ένας κύκλος που περιστρέφεται γύρω από την υπερηφάνεια και την αναξιοότητα. Όταν πετυχαίνετε, γίνεστε περήφανοι και όταν αποτυγχάνετε, νιώθετε άχρηστοι. Η ζωή μεταξύ επιτυχίας και αποτυχίας είναι είτε ταραγμένη αποφασιστικότητα, για να πετύχετε, είτε αντίστροφα φόβος,

ότι αυτό που έχετε πετύχει, θα χαθεί. Είναι ένας ατελείωτος κύκλος, μέχρι να πεθάνετε ή να αλλάξετε βασίλειο.

Συναισθηματικός Κύκλος στο βασίλειο του Σατανά

Αυτός ο κύκλος είναι το απλό αποτέλεσμα της πίστης, ότι έχουμε δύναμη μέσα μας. Αν είμαστε αυτοδύναμοι, τότε δεν εξαρτόμαστε από κανέναν και δεν λαμβάνουμε αξία από κανέναν. Πρέπει να καλλιεργούμε και να παράγουμε τη δική μας αξία. Κάθε επιτυχία μας επικυρώνει, και κάθε αποτυχία μας οδηγεί πιο κοντά στο τίποτα.

Θυμάμαι τη σύγκρουση στην καρδιά μου, όταν άρχισα να κάνω παρουσιάσεις. Ένιωθα τόσο ευλογημένος, όταν έδειχνα στους ανθρώπους τις αλήθειες της Αγίας Γραφής, αλλά όταν στεκόμουν στην πόρτα, για να χαιρετήσω τους ανθρώπους, καθώς έφευγαν, έπιανα τον εαυτό μου, να θέλει να μου πουν, ότι τα πήγα καλά και να επικυρώσουν, αυτό που είχα κάνει. Όσο καλύτερα κήρυττα, τόσο περισσότερη επιδοκιμασία ήθελε η καρδιά μου. Ήξερα ότι ήταν λάθος, να σκέφτομαι έτσι, οπότε για ένα διάστημα, όταν οι άνθρωποι μου έλεγαν, ότι μιλούσα καλά, έλεγα: «Δόξα τω Θεώ, μην ευχαριστείτε εμένα», αλλά συχνά φαινόταν αμήχανο και

μερικές φορές, οι άνθρωποι ένιωθαν, ότι τους απωθούσα. Όταν αναγνωρίζουμε, ότι όλα τα καλά πράγματα προέρχονται από τον Θεό και μας εκτιμά ανεξάρτητα από οτιδήποτε κάνουμε, τότε είμαστε ελεύθεροι να πετύχουμε ή και να αποτύχουμε, χωρίς να ανησυχούμε για το αν νιώθουμε άχρηστοι και ότι έχουμε την ανάγκη για επικύρωση από τους άλλους.

Συναισθηματικός Κύκλος στη Βασιλεία του Θεού

Είναι σημαντικό, να θυμόμαστε, ότι, ενώ τα μέλη της Βασιλείας του Θεού δεν αποκομίζουν την αξία τους από τα επιτεύγματά τους, εξακολουθούν να επιτυγχάνουν. Στην πραγματικότητα, έχουν την ικανότητα, να επιτύχουν πολλά περισσότερα, επειδή αν αποτύχουν, δεν χρειάζεται να αντιμετωπίσουν τον φόβο της αναξιοτήτας. Εξακολουθούν, να είναι αγαπημένοι, παιδιά του Θεού, ανεξάρτητα από το, αν πετύχουν ή αποτύχουν. Η Βασιλεία του Θεού σας προσφέρει τον καλύτερο τρόπο, για να αξιοποιήσετε πλήρως τις δυνατότητές σας, χωρίς να αφήσετε τις σχέσεις σας σε διάλυση και την αξία σας, να καταστραφεί.

Έχουμε περιγράψει εν συντομία τη φύση αυτών των δύο βασιλείων. Στο υπόλοιπο βιβλίο θα εντοπίσουμε, πώς έχουν αναπτυχθεί αυτά τα βασίλεια μέσα στο πλαίσιο της

ανθρώπινης ιστορίας και τους αγώνες που συχνά αντιμετωπίζουμε ζώντας μεταξύ των δύο. Και τα δύο βασίλεια προσφέρουν ελευθερία και τα δύο βασίλεια υπόσχονται πολλά, αλλά ποιο βασίλειο θα σας αφήσει με μια βαθιά αίσθηση σημασίας και αξίας που είναι ακλόνητη;

9.

Η Καρδιά της Βαβυλώνας

«Πού κάναμε λάθος;» Η συντετριμμένη κραυγή ενός πατέρα, που πάλευε, να καταλάβει την πραγματικότητα, που τώρα αντιμετώπιζε. «Είχαμε μια καλή οικογενειακή κατάσταση και ξέρει ότι τον αγαπάμε» συνεχίζει ο πατέρας, καθώς αναζητά απεγνωσμένα κάποια εξήγηση, στο γιατί ο γιος του μόλις καταδικάστηκε για εμπορία ναρκωτικών, κλοπή και φόνο.

Αυτή η συντετριμμένη κραυγή έχει εκφωνηθεί περισσότερες φορές, από όσες τολμούμε, να φανταστούμε. Γονείς που ζουν με την ντροπή και την αγωνία ενός παιδιού, που έχει πέσει σε μια ζωή ανταρσίας και κακίας. Η πηγή αυτής της συντετριμμένης κραυγής μπορεί, να εντοπιστεί στους πρώτους μας γονείς και στην τραγωδία του πρώτου γιου τους, του Κάιν. Οι γονείς θα γνωρίζουν τη χαρά που ένιωσαν ο Αδάμ και η Εύα, όταν κράτησαν για πρώτη φορά τον μικρό Κάιν στην αγκαλιά τους. Ο καρπός της αγάπης τους ήταν τώρα δικός τους, για να τον κρατήσουν και να τον απολαύσουν. Καθώς η Εύα αγκάλιαζε το νέο της πολύτιμο μπουκέτο, φώναξε: «Απέκτησα άνθρωπον, τον Κύριο!»²⁹ Η Εύα πίστευε, ότι ο Κάιν

²⁹ Κυριολεκτική ανάγνωση της Γένεσης 4:1

θα ήταν το υποσχόμενο Σπέρμα που αναφέρεται στη Γένεση 3:15, και θα έφερεν θεραπεία και ευλογία σε όλα τα έθνη. Μακάρι να ήταν αλήθεια αυτό, γιατί η πικρή ειρωνεία για την Εύα ήταν, ότι η κληρονομιά του Κάιν θα έφερεν δυστυχία, καταστροφή και θάνατο σε εκατομμύρια ανθρώπους. Ο Κάιν έγινε επικεφαλής μιας τάξης πιστών, που διεξάγουν την πνευματική τους εμπειρία με τους δικούς τους όρους. Αυτή η ομάδα ανθρώπων αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού, μια ομάδα ανθρώπων που η Αγία Γραφή αργότερα θα ονόμαζε κωδικά, Βαβυλώνα. Σε αυτό το κεφάλαιο, θα εντοπίσουμε το κινητήριο πνεύμα πίσω από αυτήν την ομάδα ανθρώπων και πώς επηρεάζει εσάς και εμένα.

«Μπαμπά, γιατί πρέπει να σκοτώσουμε αυτό το καημένο αθώο αρνί;» Η σφαγή ενός αρνιού είχε σκοπό, να κρατήσει ενώπιον της ανθρώπινης οικογένειας, την πραγματικότητα των φυσικών ανθρώπινων συναισθημάτων τους απέναντι στον Χριστό και επομένως, την ανάγκη για μετάνοια. Αποκαλύπτει επομένως, το τίμημα, που ο Θεός ήταν πρόθυμος, να πληρώσει, για να δούμε την κατάστασή μας και μέσω της έλξης του Πνεύματος, να ζητήσουμε συγχώρεση. Τι απίστευτο δώρο έχει προσφερθεί για τη σωτηρία μας! Ήταν μια τελετουργία, που έδειχνε άμεσα τα βάσανα του Χριστού, τη στιγμή της προσφοράς. Έδειχνε επίσης, με ελπίδα, το πότε ο Χριστός θα ερχόταν στη γη, για να αποκαλύψει τον Πατέρα. Επίσης, υποδείκνυε την ντροπή, για όσα έχει κάνει η ανθρωπότητα στον Χριστό, από την πτώση στην Εδέμ. Ήταν μια παρηγορητική υπενθύμιση ταυτόχρονα, της εκπληκτικής αγάπης του Θεού, ενώ ταυτόχρονα μια οδυνηρή υπενθύμιση της ανθρώπινης αχαριστίας και του εγωισμού. Η συμμετοχή σε αυτήν την τελετουργία, θα δημιουργούσε πάντα ανάμεικτα

συναισθήματα. Το να κοιτάς το πρόσωπο του αθώου αρνιού και να βλέπεις τη σιωπηλή αγωνία του, θα υποδείκνυε έντονα το κόστος του εγωισμού και του αυτόβουλου της ανθρωπότητας. Για όλους, όσους κοιτάζουν το πρόσωπο του αληθινού Αρνιού του Θεού, η ελπίδα θα αναμειγνύεται πάντα με την ψυχική αγωνία που συνοδεύει την κατανόηση, του τι κάνει η ανθρώπινη φύση στον Χριστό. Η φυσική ανθρώπινη αντίδραση στον σταυρό είναι είτε να ξαναγράψει την ανθρώπινη προέλευση αρνούμενη, ότι οποιαδήποτε τέτοια πτώση, συνέβη εξ αρχής είτε να θέσει την απαίτηση για θάνατο στον Θεό, ως κάτι που Αυτός απαιτεί, για να ικανοποιήσει την οργή Του ενάντια στην αμαρτία. Στην πλειονότητα των περιπτώσεων, ο σταυρός μεταμορφώνεται από φως σε σκοτάδι ή χειρότερα απεικονίζεται ως σύμβολο ελπίδας, ενώ στην πραγματικότητα παρουσιάζει ένα σύμβολο χειραγώγησης, που προκαλεί αποστροφή.

Αφού παρακολούθησε για πολλά χρόνια τους γονείς του, να σφάζουν το αρνί και βλέποντας τα δάκρυα και τη θλίψη τους σε συνδυασμό με την ελπίδα, την υπομονή και την εμπιστοσύνη στο επερχόμενο Σπέρμα, ο Κάιν αποφάσισε, ότι δεν μπορούσε πλέον, να αντέξει την ανάγκη για ταπεινότητα και μετάνοια. Εστιάζοντας στην ανθρώπινη αποτυχία που εκθέτει το σφαγμένο αρνί, ο Κάιν επέλεξε, να μην θυμάται τη μεγάλη αγάπη του Θεού σε ένα τέτοιο δώρο. Για τον Κάιν, το αρνί απλώς ανάδειξε την ανασφάλειά του, το μέρος του πρωτοτόκου, που είχε λάβει από τον πατέρα του, ο οποίος το είχε λάβει από τον Σατανά. Στον Κάιν, το αρνί του είπε μόνο, ότι ήταν απαράδεκτος στον Θεό από μόνος του και ότι η συμπεριφορά του δεν ήταν αποδεκτή από τον Θεό. Προφανώς, ο Σατανάς ενθάρρυνε τον Κάιν, να κάνει το τολμηρό βήμα, να αφαιρέσει τη σφαγή του αρνιού από τη λατρεία του, και έτσι,

να επαναπροσδιορίσει τη σχέση του με τον Θεό, αφαιρώντας την ανάγκη για μετάνοια με τα δικά του έργα.

Η Αγία Γραφή μας λέει, ότι ο Κάιν έφερε μια προσφορά καρπών στον Κύριο³⁰. Μας λένε επίσης, ότι ο Κάιν ήταν αγρότης που παρήγαγε τροφή ως μέρος της εργασίας του. Η προσφορά του Κάιν ήταν σύμβολο των προσπαθειών του, να κερδίσει τον σεβασμό του Θεού με τα έργα των χεριών του. Μετέτρεψε την εμπειρία λατρείας του, από μια εμπειρία ταπεινής πίστης, σε μια εμπειρία υπερηφάνειας, από μια στενή σχέση εμπιστοσύνης σε μια συμβατική εκτίμηση. Μια τέτοια θρησκεία, αγνοεί το γεγονός, ότι δεν έχουμε διαπραγματευτική δύναμη με τον Θεό. Δεν έχουμε δική μας ζωή, για να στηριχθούμε και να συναντήσουμε τον Θεό με τους δικούς μας όρους. Δυστυχώς, ο Κάιν το ξέχασε αυτό. Ο Σατανάς του υποσχέθηκε ελευθερία, «απελευθερώνοντας» τον εαυτό του από την καταδίκη της αμαρτίας από το αρνί, αλλά αφαιρώντας το αρνί, η θρησκεία του Κάιν, άλλαξε από μια σχέση πίστης με τον αληθινό Θεό σε ένα σύνολο τελετουργιών βασισμένο στην παράσταση, φτιαγμένων για έναν θεό της δικής του επινόησης. Σε αυτή τη μετατόπιση, ο Κάιν ασπάστηκε το δηλητήριο του «αυτοτροφοδοτούμενου δέντρου Duracell», πέταξε με το αλεξίπτωτο πλαγιάς των έργων, και ενώ αρχικά βίωσε την συναρπαστική αίσθηση ελευθερίας, ήταν μόνο... θέμα χρόνου, πριν το αλεξίπτωτο πλαγιάς φτάσει στα όριά του και πέσει.

Στο Κεφάλαιο 5 εξετάσαμε μερικές από τις συναισθηματικές πληγές που προέρχονται από την

³⁰ Γένεση 4:3

κατάρρευση των οικογενειακών σχέσεων. Ακολουθεί μια σύνοψη:

- η Συνεχής αναζήτηση έγκρισης
- Κρίνουν τον εαυτό τους πολύ αυστηρά
- Υπερβάλλουν σε καταστάσεις στις οποίες δεν έχουν κανέναν έλεγχο - δηλαδή συχνά είναι πολύ ελεγκτικοί
- Έχουν προβλήματα με τις σχέσεις³¹.

Όταν ο Κάιν απομακρύνθηκε από το σχέδιο που είχε ο Θεός ορίσει, για να τον σώσει, απομακρύνθηκε από τον Ίδιο τον Θεό. Η οικογενειακή του σχέση είχε διαλυθεί εντελώς. Αυτή η απόσταση, τροφοδότησε τις φλόγες της ανασφάλειάς του. Το Πνεύμα του Θεού δεν μπορούσε πλέον, να ηρεμήσει τους φόβους του ή να βοηθήσει, ώστε να αντικρούσει τα ψέματα του Σατανά. Το κενό μόνο αυξήθηκε και το αίσθημα ντροπής πολλαπλασιάστηκε. Όπως ο Σατανάς, ο Κάιν θα αγωνιζόταν μάταια, να αντικαταστήσει αυτό το αίσθημα της διαλυμένης σχέσης του με τον Θεό. Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν θα μπορούσε ποτέ να αφαιρέσει αυτό το βαθύ αίσθημα κενού, μέχρι να επιστρέψει συναισθηματικά στον Θεό, στη Βασιλεία Του και στο σχέδιό Του.

Τα ταραγμένα συναισθήματα του Κάιν, σύντομα θα ξεσπούσαν. Συνέβη την καθορισμένη ώρα της θυσίας, όταν ο Κάιν και ο αδελφός του Άβελ, ήρθαν να λατρέψουν τον Θεό. Ο Θεός δέχτηκε την προσφορά ενός αρνιού του Άβελ, καταναλώνοντας το με φωτιά, αλλά άφησε την προσφορά του Κάιν ανέπαφη. Αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν, για να εξοργίσει τον Κάιν. Η αμαρτία είναι εξαιρετικά παράλογη. Ο

³¹ Conway, 31

Κάιν δεν ακολουθεί τις οδηγίες και στη συνέχεια, αναστατώνεται τρομερά, όταν δεν του βγαίνει, όπως ήθελε.

Φανταστείτε, να πηγαίνετε στο κατάστημα και να παίρνετε όλα τα υλικά, για να ψήσετε ένα καρβέλι ψωμί. Ρωτάτε τον καταστηματάρχη πώς γίνεται, και σας δίνει τη λίστα, για να πάρετε σπίτι. Όλα πάνε καλά, μέχρι, που μυρίζετε τη μαγιά και αποφασίζετε, ότι το ψωμί θα ήταν καλύτερο χωρίς αυτήν. Το βάζετε στο φούρνο και λίγο αργότερα, έχετε ένα πολύ θλιβερό, επίπεδο, καρβέλι ψωμί. Τώρα, θα είχε νόημα, να εξοργιστείτε και να τρέξετε στον καταστηματάρχη και να τον κακολογήσετε για την αποτυχία σας στην παρασκευή ψωμιού; Δύσκολα! Κι όμως, αυτό ακριβώς έκανε ο Κάιν με τον Θεό.

Ο Κάιν πλησιάζει στο σημείο χωρίς επιστροφή. Έχοντας αγκαλιάσει το βασίλειο του Σατανά, όπου η αξία του καθορίζεται από τις προσπάθειες και την απόδοσή του, η ικανότητά του, να καθοδηγείται και να διορθώνεται, μειώνεται ραγδαία. Ο Κάιν γνωρίζει, ότι έχει κάνει το λάθος, αλλά το ανθρώπινο μυαλό μπορεί εύκολα, να εξαπατήσει τον εαυτό του, και αντί να υποταχθεί ταπεινά στον Θεό, θυμώνει. Ο Θεός επιδιώκει ευγενικά, να τον βοηθήσει, να τον διορθώσει και να τον οδηγήσει πίσω στο υποσχέμένο δώρο του Υιού Του, αλλά ο Κάιν δεν λαμβάνει υπ' όψιν του την προειδοποίηση. Τα συναισθηματά του για ανυπακοή αυξάνονται και το βασίλειο του σκότους, έχει σχεδόν ολοκληρώσει το πιο επιτυχημένο ανθρώπινο πείραμά του.

Μέχρι τώρα, η καρδιά του Κάιν κυριαρχείται πλήρως από τις συναισθηματικές δυνάμεις που απελευθέρωσε ο Σατανάς στον ουρανό. Θέλει την έγκριση του Θεού, αλλά με τους δικούς του όρους. Η αίσθηση της αναξιότητάς του, αυξήθηκε σε

σημείο, που ήταν έτοιμος να εκραγεί. Βρίσκεται στην φορική κατάσταση, να λαχταρά την έγκριση από ανώτερες δυνάμεις, για να ικανοποιήσει την επιθυμία του για αποδοχή και αξία, ενώ ταυτόχρονα θέλει, να αγνοήσει το γεγονός, ότι οφείλει τα πάντα στον Θεό και θα πρέπει να είναι ταπεινά ευγνώμων για την αγάπη, που του παρείχε μέσω του αρνιού. Ακόμα σιγοκαίει μέσα του, για το ότι «ταπεινώθηκε δημόσια» μπροστά στον Άβελ κι άρχισε να διαφωνεί μαζί του. Ο Άβελ απευθύνεται στον Κάιν για τη μέθοδο λατρείας του και τον ενθαρρύνει, να επιστρέψει στο σχέδιο του Θεού. Αυτό ήταν όλο, που χρειαζόταν ο Κάιν. Κάτι έσπασε μέσα του. Το αίσθημα αναξιοτήτάς του, τον οδήγησε σε σημείο, που απλά δεν τον ένοιαζε πια και όταν έρχεται αυτή η στιγμή, στον Σατανά δίνεται μια εντελώς ελεύθερη είσοδος για να αναλάβει τον έλεγχο. Ο Σατανάς γεμίζει τον Κάιν με έντονο μίσος για τον αδελφό του, οι οικογενειακές σχέσεις ξεχνιούνται και το βασίλειο του Σατανά εκδηλώνεται πλήρως. Όλος ο ουρανός παρακολουθούσε, καθώς συνέβαινε ο πρώτος φόνος, η πρώτη εκμηδένιση μιας ιερής και πολύτιμης σχέσης. Αυτό λοιπόν συμβαίνει, όταν παραβιάζονται οι νόμοι του Θεού! Ο ουρανός κρατά την ανάσα του, και ακόμη και ο Σατανάς και οι άγγελοί του πρέπει, να βίωσαν ένα στιγμιαίο μούδιασμα, καθώς η άψυχη μορφή του Άβελ έπεσε στο έδαφος, που κοκκίνισε με το αίμα του.

Ο Σατανάς αποτινάζει τη φρίκη αυτού του γεγονότος και, για να βεβαιωθεί για τον σκλάβο του, πίεσε το αίσθημα της ενοχής τόσο βαθιά μέσα στον Κάιν, που δεν μπορούσε ποτέ πια, να πιστέψει, ότι ο Θεός θα μπορούσε, να τον συγχωρέσει. Αυτή είναι η τρέλα του Σατανά, μας υπόσχεται ελευθερία και ευτυχία ακολουθώντας την πορεία της ανταρσίας του και, όταν παραβαίνουμε τους όρους, είναι η φωνή του, που απαιτεί

δυνατά από τον Θεό την καταστροφή μας. Ταυτόχρονα, είναι η φωνή του, που ψιθυρίζει στην ψυχή μας, ότι είμαστε πολύ κακοί και άνομοι, για να γίνουμε ποτέ ξανά δεκτοί από τον Θεό. Είναι η φωνή του που αυξάνει το αίσθημα ενοχής μας, σε σημείο, που θέλουμε να πεθάνουμε. Πόσο λυπηρό, που ένας τόσο όμορφος άγγελος, μεταμορφώθηκε σε έναν τόσο άθλιο καταστροφέα! Τώρα που ο Κάιν έχει ξεπεράσει εντελώς τα όρια, δεν έχει καμία υπεράσπιση για την ψυχή του και ο Σατανάς τον κάνει, να κραξει: «Η ανομία μου είναι μεγαλύτερη από ό,τι μπορεί να συγχωρεθεί»³². Αυτά είναι τα πιο θλιβερά λόγια που μπορεί να φανταστεί κανείς! Ο Θεός ήρθε στον Κάιν, όχι για να τον αποκόψει, αλλά για να προσπαθήσει, να τον διεκδικήσει. Ρώτησε τον Κάιν, πού ήταν ο αδελφός του, όχι για να τον κατηγορήσει, αλλά για να δώσει στον Κάιν την ευκαιρία, να μετανοήσει και να επιστρέψει στον Θεό. Δυστυχώς, ο Κάιν είπε αυτά τα θλιβερά λόγια: «Η ανομία μου είναι μεγαλύτερη, από όσο μπορεί να συγχωρεθεί». Πίστεψε τα ψέματα του Σατανά, παρά τον λόγο που μόλις του είπε ο Θεός. Είχε σπείρει και τώρα θέριζε.

Στο εδάφιο 11 του κεφαλαίου 4 της Γένεσης, ο Θεός απαγγέλλει μια κατάρα. Στο τελευταίο μέρος της κατάρας, ο Θεός λέει στον Κάιν, ότι θα είναι φυγάς και περιπλανώμενος. Αυτά τα λόγια μιλούν για κάποιον που τρέμει και παραπατάει. Δίνουν την αίσθηση ενός ανθρώπου χωρίς ελπίδα και χωρίς μέλλον. Αυτή η κατάρα δεν εφαρμόστηκε από τον Θεό με το κούνημα κάποιου ουράνιου ραβδιού, αλλά η κατάρα ήταν εγγενής στην απόρριψη της οικογενειακής Βασιλείας του Θεού, έμφυτη στην απόρριψη των στενών σχέσεων. Η ψυχή του βασανιζόταν, επειδή δημιουργήθηκε για οικειότητα, αλλά η

³² Γένεση 4:13 – Οριακή ανάγνωση

καρδιά του είχε επιλέξει ένα διαφορετικό μονοπάτι - πάντα λαχταρώντας την αγάπη, αλλά πάντα απωθώντας, όσους τον πλησίαζαν, επιθυμώντας την εγγύτητα, αλλά μη μπορώντας να αφήσει τους ανθρώπους, να έρθουν στο μυστικό δωμάτιο της καρδιάς του, εκεί που κατοικούσε η αναξιότητά του, θέλοντας μεν να έχει φίλους, αλλά πάντα μένοντας επιφυλακτικός, απέναντι σε έναν αντίπαλο της ανδρείας του. Εδώ βρίσκεται η αλήθεια της παροιμίας: «Δεν υπάρχει ανάπαυση για τους ασεβείς»³³.

Η Αγία Γραφή μας λέει, ότι ο Κάιν έφυγε από την παρουσία του Κυρίου³⁴. Τώρα ζούσε, χωρίς την αίσθηση, ότι ο Θεός ήταν κοντά του. Πιστεύοντας ότι η αμαρτία του τον είχε αποκλείσει από τον Θεό, στην πραγματικότητα απέκλεισε ο ίδιος τον Θεό από τον εαυτό του. Τώρα με μεγαλύτερη από ποτέ ανάγκη για επιδοκιμασία και αξία, άρχισε να χτίζει μια πόλη. Θα συγκέντρωνε ανθρώπους γύρω του και θα ήταν ο ηγέτης τους. Θα έχτιζε μεγάλα κτίρια και θα αντλούσε την αξία του από αυτά που είχε πετύχει. Θα περιέβαλλε τον εαυτό του με τα έργα των δικών του χειρών και θα απέκλειε από τη συνείδησή του, όσο περισσότερο μπορούσε, τα στοιχεία των έργων του Θεού. Θα απασχολούσε τον εαυτό του σε σημείο, που δεν είχε χρόνο, να αναρωτηθεί για την κατάσταση της ψυχής του.

Και έτσι ο Κάιν, έγινε το κανάλι για την εγκαθίδρυση του βασιλείου του Σατανά στη γη. Μέσω αυτού, αναπτύχθηκε μια φυλή ανθρώπων, που έδειξε όλα τα σημάδια της ανασφάλειας και αναξιότητας, που κληρονομήθηκε από τον πρώτο άνθρωπο. Ήταν αναζητητές δύναμης και θέσης, αναπτύσσοντας ένα ελεγκτικό πνεύμα, που ζήλευε κάθε

³³ Ησαΐα 57:20

³⁴ Γένεση 4:16

αντίπαλο, σε ένα ατελείωτο κυνήγι για μια ταυτότητα, μακριά από τον Θεό που δημιουργήσε τους ουρανούς και τη γη. Όσο ο Σατανάς μπορούσε, να κρατάει τους ανθρώπους στο σημείο, να αναζητούν την αξία μέσα τους, αντί να βρίσκονται στην αγκαλιά του μεγάλου των σχέσεων και προσωπικού Θεού, μπορούσε να τους ελέγχει. Και αυτό έκανε. Στο πέρασμα των αιώνων, ο Σατανάς κρατούσε μια τάξη ανθρώπων υπό την κυριαρχία του, συνδέοντας τις άχρηστες, ανασφαλείς ψυχές τους, με τη δική του και επιδιώκοντας, να κυβερνήσει τον κόσμο.

Έχουμε μελετήσει την καρδιά της Βαβυλώνας, μια βασανισμένη καρδιά, που αναζητά ταυτότητα και αξία με αυτό που κάνει, αναζητώντας έγκριση για τα κατορθώματά της και προσπαθώντας να χειραγωγήσει τις συνθήκες, ώστε να μην απειλείται. Στο επόμενο κεφάλαιο θα παρακολουθήσουμε την ανάπτυξη αυτής της καρδιάς, καθώς εξελίσσεται μέσα από την ανθρώπινη ιστορία.

Ενοτητα 2
Ένα Πεπρωμένο

—

Η Ανακτημένη Ταυτότητα

10.

Σπάζοντας τις Αλυσίδες της Αυτοτροφοδοτούμενης Ύπαρξης Duracell

Υπήρξε μια μεγάλη παύση, καθώς κρατούσαν ο ένας τον άλλον. Η ένταση των συναισθημάτων είναι βαθιά, αλλά και οι δύο ήξεραν, ότι είχε έρθει η ώρα. Από την αιωνιότητα, ο Πατέρας και ο Υιός είχαν πάντα στενή επικοινωνία μεταξύ τους και τώρα αυτή η επικοινωνία, σύντομα θα τονιζόταν και τελικά θα έσπαγε. Ο Υιός του Θεού πρόκειται τώρα, να ξεκινήσει την αποστολή, να ανακτήσει τους ανθρώπινους γιους και κόρες Του. Τόσο ο Πατέρας, όσο και ο Υιός κατανοούν τους κινδύνους και το κόστος, στο οποίο εμπλέκονται, αλλά η αγάπη τους οδηγεί.

Για μια σύντομη στιγμή, ο Πατέρας και ο Υιός κοιτάζουν στο μέλλον και με προφητικά μάτια παρακολουθούν την αποστολή, να ξεδιπλώνεται. Η περιφρόνηση, η απόρριψη, το μίσος, το φτύσιμο, οι κλωτσιές, το μαστίγωμα και τα καρφιά, ωχριούν σε σύγκριση με εκείνη τη φρικτή στιγμή στο χρόνο, που ο ουρανός και η γη σταματούν και βλέπουν τον χωρισμό του Πατέρα και του Υιού. Ο Υιός παρατηρεί τις χιλιετίες ενοχής, βασάνων, ανταρσίας και αναξιότητας, που θα Τον βαραίνουν και παρακολουθεί, να δει τον Εαυτό Του, να

κλονίζεται, σαν φύλλο, κομματιασμένο και σκισμένο από την έλλειψη του κρυμμένου προσώπου του Πατέρα, κάτι που προκαλείται από την αμαρτία. Ο Πατέρας είναι μαζί με τον Υιό Του στο σκοτάδι, αλλά ο Υιός είναι αυτός, που μεταφέρει την αίσθηση της εγκατάλειψής μας, στις φρίκες του θανάτου³⁵.

Η αγκαλιά σφίγγει - πώς μπορεί ο Πατέρας να Τον παραδώσει σε αυτό το πεπρωμένο; Σε ένα βαθύτερο επίπεδο και οι δύο «παλεύουν» με την πιθανότητα αποτυχίας και αιώνιας απώλειας από τη δύναμη της αμαρτίας. Ο Υιός του Θεού θα έπαιρνε την ανθρώπινη φύση πάνω Του, παρέχοντας ένα παράθυρο ευκαιρίας στον αντίπαλό Του, τον Σατανά, να Τον υπερνικήσει. Δεν θα υπήρχαν εγγυήσεις επιτυχίας. Πώς θα μπορούσαν, να αναλάβουν ένα τόσο επικίνδυνο ρίσκο; Πώς θα μπορούσαν καν, να ασχοληθούν με ένα τόσο συναρπαστικό σχέδιο; Κι όμως, η αγάπη με την ανοιχτή καρδιά, τους ωθεί, να συνεχίσουν.

Αυτή η μεγάλη παύση, που μοιάζει με αιωνιότητα, τελειώνει επιτέλους. Και οι δύο αποφασίζουν, να εκτελέσουν το σχέδιο. Ο Υιός περπατά στην άκρη του ουρανού, ρίχνει μια τελευταία ματιά στο στοργικό πρόσωπο του Πατέρα Του και μετά φεύγει.

Στο Κεφάλαιο 6 εξετάσαμε τη μακρά και απαιτητική λίστα, με την οποία ο Θεός θα έπρεπε να ασχοληθεί, αν ήθελε, να σώσει τους γιους και τις κόρες Του στη γη. Στο Κεφάλαιο 9 είδαμε την ανάπτυξη του βασιλείου του Σατανά στην καρδιά του ανθρώπου και το πώς ο Σατανάς μας κυβερνά, μέσω της αίσθησης αναξιότητάς μας. Αν ο Ιησούς ήθελε να σπάσει αυτή τη δύναμη, έπρεπε, να αφαιρέσει αυτήν την αίσθηση

³⁵ προς Εβραίους 2:9

αναξιότητας. Θα έπρεπε, να επανασυνδέσει την αίσθηση της ταυτότητάς μας ως παιδιά του Θεού και να ξεπεράσει την ψεύτικη ταυτότητα, που γεννήθηκε στο αυτοτροφοδοτούμενο δέντρο Duracell.

Ένα βαθύ προαίσθημα πρέπει να κατέλαβε την καρδιά του Σατανά, καθώς παρακολουθούσε τους αγγέλους, να τραγουδούν τον ύμνο της χαράς στους βοσκούς, ότι ο Μεσσίας είχε έρθει. Το λαμπερό αστέρι που οδήγησε τους μάγους στον ταπεινό στάβλο, έτσι, δεν θα είχε προσθέσει καμία παρηγοριά. Μπορείτε, να φανταστείτε, καθώς κοίταζε αυτό το ευγενές βρέφος, ότι καταλάβαινε, πως θα έπεφτε στη μάχη. Δεν μπορούσε να σπάσει την ειρηνική ηρεμία που αναπαυόταν πάνω από αυτό το παιδί, την οποία πάντα μπορούσε, να θίξει με κάθε προηγούμενο παιδί. Ήταν ένα αίνιγμα. το παιδί ήταν φτιαγμένο από σάρκα και αίμα, αλλά μια βαθιά ειρήνη αναπαυόταν πάνω σ' αυτό το παιδί, την οποία δεν μπορούσε καθόλου να διαταράξει. Ο Σατανάς ήξερε ότι, είχε μπλέξει σε μπελάδες.

Αυτό το ταραγμένο πνεύμα αναπαυόταν στην καρδιά του Ηρώδη και έτσι, μας δίνεται ένα παράθυρο στην αναταραχή που αναστατώνει τον σκοτεινό κόσμο των πνευμάτων. Το βαθύ αίσθημα ανασφάλειας που κυριάρχησε στον Ηρώδη, τον έκανε εύκολο δόλωμα για την εκστρατεία «σοκ και δέους» του Σατανά, ενάντια στη Βασιλεία των Ουρανών. Θα τον εξόντωνε, πριν ξεκινήσει η πραγματική μάχη. Αλλά η ειρηνική αυτοπεποίθηση του βρέφους Βασιλιά δεν ήταν άστοχη. Η Πρόνοια παρείχε έναν τρόπο διαφυγής γι' Αυτόν, ώστε να αποκαλύψει την αλήθεια για τον Πατέρα Του, εκθέτοντας τον άρχοντα του σκότους και με ανθρωπίνη σάρκα, να σπάσει τις αλυσίδες της ανασφάλειας, που υποδούλωσαν την καταδικασμένη ανθρωπίνη φυλή.

Η ζωή του Ιησού μπορεί, να συνοψιστεί στα ακόλουθα λόγια:

«Και ο πέμψας με είναι μετ' εμού· δεν με αφήκεν ο Πατήρ μόνον, διότι εγώ κάμνω πάντοτε τα αρεστά εις αυτόν», κατά Ιωάννη 8:29.

Δεν είχε σημασία τι έκανε ο Σατανάς, δεν μπορούσε να σπάσει αυτό το αίσθημα αξιοπρέπειας και αυτοπεποίθησης. Ο Χριστός προσκολλήθηκε στην ιδιότητα του Υιού Του, με μια επιμονή, που προκάλεσε δέος, ακόμη και στον πρίγκιπα του σκότους. Ο Σατανάς πρέπει να ήταν εξοργισμένος με τις μάταιες προσπάθειές του, να ωθήσει τον Χριστό στην αμαρτία. Επιτέλους, κάποιος που θα μπορούσε να αντισταθεί στον Σατανά. Μετά από τέσσερις χιλιάδες χρόνια επιτυχίας με κάθε άτομο, ο Σατανάς χτυπάει τον ακλόνητο, σαν βράχο, τοίχο μιας ανθρώπινης ψυχής, που είναι σίγουρη για την ιδιότητα του Υιού Του απέναντι στον Θεό. Η ιδιότητα του Υιού, ήταν το κλειδί για τη νίκη. Η ιδιότητα του Υιού, ήταν η πιο σίγουρη οχύρωση ενάντια σε εκείνο το χείμαρρο αναξιότητας, που έπνιγε την ανθρώπινη φυλή, και ως εκ τούτου η ιδιότητα του Υιού πρέπει, να είναι το επίκεντρο της σύγκρουσης μεταξύ του Χριστού και του επιτιθέμενου Του.

Η πόλη της Ναζαρέτ σφύζει από ενθουσιασμό. Τα νέα του Βαπτιστή διαδίδονται γρήγορα. Ο πρόδρομος του Μεσσία είχε έρθει, και καθώς το μήνυμα έφτασε στο ταπεινό ξυλουργείο, ο Ιησούς ήξερε, ότι είχε έρθει η ώρα να δοξάσει τον Πατέρα Του. Αφήνει κάτω τη σμίλη και το πρίονι του, αγκαλιάζει τη μητέρα του και κατευθύνεται προς τον Ιορδάνη.

Ο Ιησούς είναι σίγουρος για την ιδιότητα Του, ως Υιού, αλλά η επερχόμενη σύγκρουση στην έρημο, θα Τον δοκιμάσει, όπως κανένας άνθρωπος δεν έχει δοκιμαστεί πριν. Οι πύλες

της ανθρώπινης θλίψης θα απελευθερωθούν πάνω Του, σαν ένα σπασμένο φράγμα. Ο Ιησούς πρέπει, να αντιμετωπίσει όλη τη δύναμη της ανθρώπινης αναξιότητας και να παραμείνει ακλόνητος. Αν μπορεί να σταθεί σταθερός, τότε για πρώτη φορά, κάποιος θα έχει σπάσει τις αλυσίδες του «Αυτοτροφοδοτούμενου» Duracell. Τα λάφυρα αυτής της νίκης θα γίνουν η κληρονομιά, όσων πιστεύουν σε Αυτόν.

Η μάχη στην έρημο ήταν θεμελιώδης για το έργο του σταυρού. Τι νόημα έχει η προσφορά της συγχώρεσης, αν η ανθρώπινη ψυχή δεν μπορεί, να σπάσει τις αλυσίδες της μηδαμινότητάς της; Ποιο είναι το όφελος, της πιο όμορφης αποκάλυψης αγάπης, αν κανένας άνδρας, γυναίκα ή παιδί δεν έχει τη δύναμη να αγκαλιάσει αυτό το δώρο; Κανένα! Η ματαιότητα και η μηδαμινότητα του «Αυτοτροφοδοτούμενου» Duracell, πρέπει πρώτα, να ξεπεραστεί και τα λάφυρα της νίκης, να τεθούν στα χέρια της ανθρώπινης φυλής, ώστε όλοι να μπορέσουν, να ενδυναμωθούν, ώστε να αγκαλιάσουν το απαράμιλλο δώρο του σταυρού και να πιστέψουν αληθινά, ότι ο Θεός τους αγαπά και τους συγχωρεί.

Ο Πατέρας γνωρίζει τι έρχεται και θα ενισχύσει το χέρι του Υιού Του για τη μάχη, όχι με μια ισχυρή επίδειξη, όχι με τη χρήση ενός στρατού με όπλα. Κανένα από αυτά δεν θα αντιμετωπίσει τον επερχόμενο εχθρό. Ο Θεός προσφέρει το καλύτερο όπλο Του - την ενδυνάμωση που προέρχεται από τη σχέση τους μεταξύ τους. Καθώς ο Ιησούς ανεβαίνει από το νερό και το περιστέρι κατεβαίνει, οι ουρανοί ανοίγουν και ο Ιησούς ακούει δυνατά τη φωνή του Πατέρα Του: **«Αυτός είναι ο Υιός Μου ο Αγαπητός, στον οποίο ευαρεστήθηκα»**. Αυτά τα λόγια είναι το πιο κοφτερό σπαθί, που θα μπορούσε, να δώσει ο Πατέρας στον Υιό Του, για να δώσει τη μάχη. Ασφαλώς στον ΛΟΓΟ του Πατέρα Του, θα πολεμήσει τον πονηρό εχθρό

και θα σπάσει τα δεσμά της αμαρτίας για λογαριασμό μας, τα οποία εμείς δεν θα μπορούσαμε ποτέ, να σπάσουμε.

Η σημασία αυτής της δήλωσης πηγαινει πολύ βαθύτερα από ό,τι φαντάζονται οι περισσότεροι. Το γεγονός, ότι ο Θεός δέχεται ένα μέλος της ανθρωπίνης φυλής, προσφέρει απίστευτη ελπίδα στους υπόλοιπους από εμάς. Μέσω του Ιησού, ο Θεός προσεγγίζει τον καθένα μας και μας λέει, ότι είμαστε τα αγαπημένα Του παιδιά. Αν ποτέ ελπίζουμε, να δεχτούμε το δώρο του σταυρού, πρέπει πρώτα, να ακούσουμε αυτά τα πολύτιμα λόγια: « είσαι το αγαπημένο μου παιδί, στο οποίο είμαι πολύ ευαρεστημένος». Είναι αδύνατο, να δεχτούμε ένα δώρο από έναν εχθρό, χωρίς να αναρωτηθούμε, αν είναι γεμάτο δηλητήριο ή αν έχει δεσμευτικές υποχρεώσεις. Αλλά ένα δώρο από ένα στοργικό μέλος της οικογένειας, μπορεί, να γίνει δεκτό για αυτό που είναι - ένα δώρο, απλό και αγνό. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, να πλησιάσουμε τον σταυρό, παρά να διασχίσουμε τη γέφυρα μιας σταθερής πίστης στην υιοθεσία των υιών ή των κοριτσιών μας από τον Θεό. Οποιοδήποτε άλλο μονοπάτι θα οδηγήσει στον νομικισμό ή στην επικύρωση της άδειας, για να αμαρτάνουμε.

Αυτά τα λόγια από τον ουρανό πρέπει, να εξόργισαν τον Σατανά. Μια υπενθύμιση για κάτι που ήταν, αλλά τώρα δεν είναι - ένας γιος! Ήταν μια υπενθύμιση της μηδαμινότητας και της ματαιότητάς του. Οστόσο, η υπερηφάνεια δεν πεθαίνει εύκολα και έτσι ο Σατανάς ετοιμάζεται, να εξαπολύσει το μπαράζ των πειρασμών του πάνω στον Ιησού, στην έρημο.

Η αφήγηση της Αγίας Γραφής, λέει, ότι ο Ιησούς «ήταν στην έρημο σαράντα ημέρες, πειραζόμενος από τον Σατανά»³⁶.

³⁶ Κατά Μάρκο 1:13

Νομίζω, ότι οι περισσότεροι άνθρωποι θα έβρισκαν δέκα λεπτά συνεχούς πειρασμού ακατανίκητα, πόσο μάλλον σαράντα ημέρες! Ο Σατανάς είχε τέσσερις χιλιάδες χρόνια δοκιμαστικής εξάσκησης, για να το πετύχει σωστά και μπορείτε να είστε σίγουροι, ότι ο Ιησούς έγινε το σημάδι κάθε όπλου της κόλασης. Ποιος μπορεί να κατανοήσει το βάθος αυτής της σύγκρουσης; Ολόκληρο το σύμπαν κράτησε την αναπνοή του, καθώς ο Σατανάς έριχνε χτύπημα, μετά από χτύπημα στον Υιό του Θεού. Όσο για εμάς, κοιμόμασταν βαθιά, αγνοώντας την ηρωική στάση που έκανε ο Ιησούς για να μας ελευθερώσει. Αν ο Ιησούς αποτύγχανε εδώ, θα είχαμε όλοι συνθλιβεί από τις αλυσίδες της μηδαμινότητάς μας. Ο Ιησούς ήταν η μόνη μας ελπίδα, να διαπεράσουμε το σκοτάδι.

Φτάνω σε ένα σημείο σαν αυτό και απλά πρέπει, να σταματήσω και να σκεφτώ Αυτόν. Τι να πω; Η καρδιά μου ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη, για τις αποφασιστικές, αδιάκοπες προσπάθειες αυτού του ισχυρού Πρίγκιπα, που ήρθε, να μας βοηθήσει στην άθλια κατάστασή μας. Είναι ακριβώς, σαν ένας πατέρας ή μια μητέρα, που θα έτρεχε μέσα από ένα φλεγόμενο σπίτι, για να σώσει το παιδί του. Ήταν σχεδόν ψυχικά συντετριμμένος από τον Σατανά, αλλά δεν άφησε την ιδιότητά Του, του Υιού. Αυτός ο άνθρωπος κάνει κάτι βαθιά μέσα μου, να φωνάζει: – «Πρέπει να αξίζω κάτι. Κανείς δεν θα το έκανε αυτό, αν δεν νοιαζόταν πραγματικά!» Σας λέω ότι αυτή η αγάπη, με τραβάει με έναν τρόπο, που τον βρίσκω ακαταμάχητο. Του αντιστέκομαι, αλλά δόξα τω Θεώ, που είναι πιο αποφασισμένος από εμένα!

Όταν ο Ιησούς βρίσκεται στο πιο ευάλωτο σημείο Του – κουρασμένος, πεινασμένος και μόνος, όλα αυτά που οδηγούν την ανθρωπότητα σε συμβιβασμούς – ο Σατανάς έρχεται στην ουσία του ζητήματος. «Αν είσαι Υιός του Θεού, πες σε αυτές τις

πέτρες να γίνουν ψωμιά»³⁷. Τι άλλο θα ήταν η δοκιμασία, εκτός από την ιδιότητα του Υιού; Δεν ειπώθηκε στον Ιησού πόσο καιρό θα βρισκόταν στην έρημο. Τα αρχαία δεν λένε, ότι Του ειπώθηκε, ότι σε σαράντα μέρες όλα θα τελείωναν. Ο Ιησούς ήταν ακόμα εκεί έξω και κανένα κοράκι δεν είχε έρθει να τον ταΐσει, κανένα μάννα δεν είχε πέσει από τον ουρανό. Μήπως είχε κάνει λάθος σχετικά με τη φωνή από τον ουρανό; «Ο Πατέρας σου δεν θέλει να παραμείνεις σε αυτήν την κατάσταση. Κάνε κάτι γι' αυτό», ψιθυρίζει ο Σατανάς.

Ο Σατανάς χρησιμοποιούσε το μέσο της όρεξης, για να προσπαθήσει να διασπάσει την πίστη του Ιησού στον λόγο του Πατέρα Του. Σαράντα ημέρες νωρίτερα, ο Θεός είχε πει: «Αυτός είναι Υιός Μου ο αγαπητός, στον οποίο ευαρεστήθηκα». Αν ο Ιησούς μετατρέψει τις πέτρες σε ψωμί, αυτό σημαίνει, πως αμφιβάλλει για τον λόγο του Θεού και αυτή η αμφιβολία θα ήταν αρκετή, για να μπερδέψει την ταυτότητά Του. Πέρα από αυτό, ο Ιησούς καλείται, να εκτελέσει κάτι, ώστε να αποδείξει την ταυτότητά Του. Το να ζητάμε από τον Ιησού, να μετατρέψει τις πέτρες σε ψωμί, για να αποδείξει ποιος είναι, ήταν μια άμεση πόρτα στο βασίλειο του Σατανά – δηλαδή ταυτότητα μέσω της απόδοσης και της επιτυχίας.

Πόσοι από εμάς δεν έχουμε πέσει σε αυτή την παγίδα, να αποδεικνύουμε την αξία μας, με αυτά που επιτυγχάνουμε; Θέλουμε να δείξουμε, ότι έχουμε ό,τι χρειάζεται, για να φτάσουμε στην κορυφή, αγνοώντας τον ύπνο και τη χαλάρωση και πάνω απ' όλα, τον χρόνο προσευχής και τη μελέτη της Αγίας Γραφής, μένοντας αργά στο γραφείο και χάνοντας ζωτικό οικογενειακό χρόνο - μόνο και μόνο, για να πάρουμε

³⁷ Κατά Ματθαίο 4:3

αυτή την προαγωγή ή το μπόνους. Γιατί πιέζουμε τόσο πολύ τον εαυτό μας; Σε πολλές περιπτώσεις πιστεύω, ότι ανταποκρινόμαστε στην πρόκληση: «Αν είσαι γιος ή κόρη του Θεού, κάνε κάποια σπουδαία πράξη, για να το αποδείξεις».

Διαπιστώνεις ότι, όταν ξυπνάς το πρωί και θέλεις να αφιερώσεις λίγο χρόνο, για να διαλογιστείς και να είσαι με τον Θεό, το κεφάλι σου αρχίζει να γεμίζει με όλα τα πράγματα, που πρέπει να γίνουν όλη την ημέρα, μέχρι που δεν αντέχεις άλλο και απλώς συμβιβάζεσαι με μια 5λεπτη προσευχή και μετά ξεκινάς την ημέρα σου. Συμβαίνει αυτό και σε εσένα; Γιατί; Αν φτάσεις στο τέλος της ημέρας και διαπιστώσεις, ότι δεν έχεις πετύχει πολλά, είσαι ακόμα ικανοποιημένος και χαρούμενος ή νιώθεις απογοητευμένος και λίγο καταθλιμμένος; Μήπως σε εκνευρίζει η «σπατάλη χρόνου» ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι ασθενείας, ενώ θα μπορούσες να διαγράφεις πράγματα από τη λίστα με τις «εκκρεμότητες» σου; Όλα αυτά δείχνουν, ότι όλοι μας, χωρίς εξαίρεση, πέφτουμε θύματα των πειρασμών του Σατανά, να αποδείξουμε την ταυτότητα και την αξία μας με αυτά που κάνουμε. Λόγω του γεγονότος, ότι βαθιά μέσα μας, κουβαλάμε αυτόν τον παράγοντα ανασφάλειας που μας μεταδόθηκε από τον Αδάμ και την Εύα, είμαστε εύκολοι στόχοι, που χρειαζόμαστε, να δημιουργήσουμε πνευματικά και νοητικά φύλλα συκής, για να καλύψουμε τον εαυτό μας. Το ανασφαλές άτομο θα ανταποκριθεί πάντα σε μια πρόκληση για την ταυτότητά του, ενώ ένα ασφαλές άτομο, δεν θα μπει καν στον κόπο. Μου θυμίζει μια φορά που περπατούσα με τον φίλο μου που είχε ένα Ροτβάιλερ. Περάσαμε από το σπίτι ενός γείτονα, που είχε ένα πολύ μικρότερο σκυλί. Το μικρό σκυλί γάβγιζε και έκανε ήχους και έτρεχε τριγύρω, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή του Ροτβάιλερ. Το Ροτβάιλερ δεν γύρισε καν το

κεφάλι του, για να κοιτάξει το μικρότερο σκυλί. Ένωσα σαν το μικρότερο σκυλί, να έλεγε: «Ελάτε κύριε Ροτβάιλερ, θα σας αναλάβω και θα αποδείξω στον ιδιοκτήτη μου, ότι μπορώ, να νικήσω ένα μεγάλο σκυλί σαν εσάς», αλλά το Ροτβάιλερ ήταν σίγουρο, για το ποιος ήταν και δεν ανταποκρίθηκε καν στην πρόκληση. Τι θα πρόσθετε στην αξία του;

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο ο Ιησούς έπρεπε, να μπει στην έρημο του πειρασμού. Η ανθρώπινη οικογένεια χρειαζόταν ένα άτομο, που θα μπορούσε να αποδείξει, ότι πίστευε, ότι ήταν παιδί του Θεού απλώς, επειδή το είπε ο Θεός και όχι αποδεικνύοντάς το, με όσα έκανε. Ο κόσμος χρειαζόταν έναν Δαβίδ, για να αντιμετωπίσει τον φαινομενικά ανίκητο Γολιάθ της αναξιότητας, που μας δένει με τις αμαρτίες μας και μας κάνει σκλάβους του διαβόλου. Πράγματι, η ιστορία του πειρασμού του Χριστού στην έρημο έχει πολλές ομοιότητες με την ιστορία του Δαβίδ και του Γολιάθ:

1. Ο Σατανάς, ως πνευματικό ον, είχε πολλά πλεονεκτήματα έναντι του Ιησού, ο οποίος ήταν επιβαρυνμένος με την ανθρώπινη φύση, Α' Σαμουήλ 17:33.
2. Ο Ιησούς αντιπροσώπευε ολόκληρη την ανθρώπινη φυλή και μια νίκη για τον Χριστό, σήμαινε ελευθερία για εμάς, όπως ακριβώς ο Σατανάς αντιπροσώπευε όλες τις δυνάμεις του κακού και μια νίκη για αυτόν σήμαινε, ότι θα παραμέναμε για πάντα σκλάβοι των δυνάμεων του σκότους, Α' Σαμουήλ 17:9.
3. Ο Ιησούς ήταν 40 ημέρες στην έρημο αντιμετωπίζοντας τους χλευασμούς και τους πειρασμούς του Σατανά, όπως ακριβώς ο Γολιάθ χλεύαζε τον Ισραήλ για 40 ημέρες, Α' Σαμουήλ 17:16.

4. Ο Σατανάς/Γολιάθ ήρθε με τη δική του δύναμη, αλλά ο Ιησούς/Δαβίδ ήρθε στο όνομα του Κυρίου, για να αποκαλύψει τον Πατέρα Του και να αποκαλύψει αυτόν, που είχε αψηφήσει τον στρατό του ζωντανού Θεού, Α' Σαμουήλ 17:45.
5. Τα όπλα, που χρησιμοποίησε ο Ιησούς, φαίνονταν αδύναμα με βάση τα κοσμικά πρότυπα. Εμπιστευόταν τα λόγια του Θεού και χρησιμοποίησε αυτά τα λόγια με ακρίβεια, για να αποκαλύψει το μυαλό του Σατανά.

Οι παραλληλισμοί είναι αξιοσημείωτοι. Δεν μπορώ, παρά να τοποθετήσω τον εαυτό μου ως έναν από εκείνους τους Ισραηλίτες στρατιώτες, που στέκονται στην πλαγιά του λόφου, ακούγοντας τον Γολιάθ, να προσβάλλει τον Θεό μου, τη θρησκεία μου και εμένα προσωπικά: «Πού είναι ο Θεός σου; Γιατί δεν με πολεμάς, αν είναι τόσο δυνατός; Είσαι αδύναμος και άχρηστος και ντροπή για τον Θεό σου;» Το να ακούς αυτό το είδος κακοποίησης για σαράντα ημέρες, θα ήταν πραγματικά θλιβερό. Απλώς κοιτάξτε το μέγεθός του! Η πανοπλία του λάμπει στο φως του ήλιου, καθώς η τερατώδης φωνή του βρυχάται προσβολές σε όλη την κοιλάδα. Η κατάσταση φαίνεται απελπιστική και υπάρχει ένα βαθύ αίσθημα παραίτησης από τη δουλεία. Είναι διαφορετικά σήμερα; Δεχόμαστε τους χλευασμούς του Σατανά για τις ανικανότητες και τις αδυναμίες μας. Οι πειρασμοί Του φαίνονται τόσο δυνατοί και συντριπτικοί και πέφτουμε σε αυτούς ξανά και ξανά και υπάρχει αυτό το καταβυθιστικό συναίσθημα παραίτησης στη δουλεία. Υπάρχουν μάλιστα και εκείνοι που κηρύττουν, ότι η δουλεία μας δεν μπορεί ποτέ να νικηθεί, και ότι η αμαρτία θα μας νικάει πάντα. Μια τόσο θλιβερή παράδοση στη δουλεία της αμαρτίας. Ο Υιός του Δαβίδ είναι στο στρατόπέδό μας, και μας έχει απελευθερώσει από τις

αλυσίδες του διαβόλου. Η νίκη Του στην έρημο του πειρασμού είναι μια νίκη για ολόκληρη την ανθρωπίνη οικογένεια. Μπορείτε να επιλέξετε, ότι πρέπει ακόμα να αντιμετωπίσετε τον Γολιάθ σας ή μπορείτε να παρακολουθήσετε με δέος στην πλαγιά του λόφου, καθώς ο Ιησούς κόβει το κεφάλι του πειρασμού σας. Αν πιστεύετε ότι έχετε ήδη τη νίκη χάρη στον Ιησού, αντί να ελπίζετε, ότι θα σας ελευθερώσει, τότε έχετε βρει την ίδια την ουσία της πίστης.

Είμαι τόσο απέραντα χαρούμενος που ο Υιός του Δαβίδ με απελευθέρωσε από τη δύναμη της αναξιότητας! Έχει αφαιρέσει την καρδιά της ανυπακοής και της υπερηφάνειάς μου. Έχει βάλει τα πόδια μου στον στέρεο βράχο της ταυτότητας μου, ως παιδί του Θεού. Εκείνος αντιμετώπισε προσωπικά τις αμφιβολίες αντί για μένα και τις κατέκτησε με πίστη στον Λόγο του Πατέρα μας. Ψάλλετε και χαρείτε μαζί μου, γιοι και κόρες του Θεού. Ο Ιησούς έσπασε τις αλυσίδες του «αυτοτροφοδοτούμενου» Duracell και μας έκανε αποδεκτούς στον Αγαπημένο μας.

11.

Ανοίγοντας τις Πύλες του Ουρανού

Μια αχτίδα φωτός σκίζει το σκοτάδι, για να σηματοδοτήσει, ότι έχει έρθει η αυγή. Σηματοδοτεί επίσης, την ώρα για την έναρξη του έργου. Ο σφυγμός επιταχύνεται, η αναπνοή μικραίνει, καθώς γίνονται προετοιμασίες για το ταξίδι. Καθώς κατευθύνονται προς την αυγή, το μυαλό του Αβραάμ πλημμυρίζει από αναμνήσεις. Θυμάται, να κρατάει για πρώτη φορά τον Ισαάκ, και την απέραντη αίσθηση χαράς, που απελευθερώθηκε μετά από μια τόσο μεγάλη αναμονή. Οι αναμνήσεις του μικρού Ισαάκ, να πηδάει στο κρεβάτι του μπαμπά και να κουκουλώνει τον εαυτό του, καθώς άκουγε προσεκτικά ιστορίες για τον Αδάμ και την Εύα, τον Νώε και πολλούς άλλους, που κρέμονται, σαν τεράστια μολύβδινα βάρη στους ώμους του, καθώς συλλογίζεται το έργο που έχει μπροστά του, όπως είχε πει ο Θεός:

«Πάρε τώρα τον γιο σου, τον μονογενή σου γιο Ισαάκ, που αγαπάς, και πήγαινε στη γη Μοριά, και πρόσφερε τον εκεί ως ολοκαύτωμα σε ένα από τα βουνά που θα σου πω»,
Γένεση 22:2.

Ο Θεός είχε μιλήσει και ο Αβραάμ τώρα μαζεύει όλη του τη δύναμη, για να υπακούσει στην εντολή. Δεν υπάρχει καμία

εξήγηση, δεν δίνεται λόγος, μόνο η εντολή. Μέσα στα χρόνια που ο Αβραάμ περπάτησε με τον Θεό, είχε μάθει, να μην αντιστέκεται στις εντολές Του. Είχε φτάσει στην εμπιστοσύνη, ότι ο Θεός γνώριζε καλύτερα και ότι το μόνο ασφαλές μονοπάτι που έπρεπε να ακολουθήσει ήταν αυτό. Αλλά το μονοπάτι ήταν δύσκολο, απίστευτα δύσκολο!

Ποιος μπορεί να κατανοήσει τον αγώνα που μαινόταν στο μυαλό του Αβραάμ; Με χαρά θα επέλεγε να είναι αυτός η προσφορά αντί του γιου του. Δεν υπήρχε τίποτα που δεν θα έκανε, για να σώσει τον γιο του από τη μοίρα του. Ο Αβραάμ αναπνέει δύσκολα, καθώς αγωνίζεται, να κρύψει τον πόνο του από τον Ισαάκ. Αυτός πρέπει να είναι ένας εφιάλτης που σύντομα θα φύγει. Η πραγματικότητα τον χτυπάει, όταν ο Ισαάκ ρωτάει: «Πατέρα, έχουμε τα ξύλα και τη φωτιά, αλλά πού είναι η θυσία;» Ένα βέλος χτυπά την καρδιά του Αβραάμ. Πώς θα απαντήσει; Μια γρήγορη προσευχή ανεβαίνει στον Θεό για σοφία, και στη συνέχεια ο Αβραάμ απαντά: «Ο Θεός θα προμηθεύσει μια θυσία γιέ μου»³⁸.

Στην κορυφή του βουνού, ο Αβραάμ αποκαλύπτει με πόνο στον Ισαάκ την αντίληψή του για την εντολή του Θεού. Ο Ισαάκ είναι νεαρός και θα μπορούσε εύκολα να νικήσει τον πατέρα του και να τρέξει για αυτήν, αλλά ο Ισαάκ έχει μάθει την πειθαρχία της υπακοής, και παραχωρεί τις επιθυμίες του στη σοφία του πατέρα του. Όλος ο ουρανός παρακολουθεί καθώς ο Αβραάμ προετοιμάζει τον γιο του, τον πολύτιμο γιο του, για εκείνη την τελική στιγμή. Η ανθρωπίνη λογική, εξαπολύει τώρα μια σειρά από επιχειρήματα κατά της πίστης, αλλά ο Αβραάμ, όρθιος, σαν ψηλός κέδρος σε κυκλωνικούς ανέμους, λυγίζει, αλλά δεν υποχωρεί στην αποφασιστικότητα

³⁸ Γένεση 22:7-8

του, να πραγματοποιήσει την αντίληψή του για το αίτημα, που του έχει υποβληθεί³⁹.

Όλα είναι έτοιμα και ο Αβραάμ κοιτάζει τον γιο του. Ο πόνος διαπερνά την καρδιά του και η δύναμή του αρχίζει, να εξασθενεί, αλλά κρατάει γερά. Προσεύχεται και αποφασίζει να καρφώσει το μαχαίρι, που θα τερματίσει τη ζωή του πιο πολύτιμου, του γιου του.

Εκείνη τη στιγμή ακούγεται μια φωνή. «Αβραάμ! Μην βάλεις το χέρι σου στο παιδί, γιατί τώρα ξέρω, ότι φοβάσαι τον Θεό».

Καθώς συλλογίζομαι αυτήν την ιστορία, δεν μπορώ παρά να προσπαθήσω, να βάλω τον εαυτό μου στη θέση του Αβραάμ και τον γιο μου στη θέση του Ισαάκ. Δράττομαι από το γεγονός, για να καταλάβω την πίεση που ένιωσε, αλλά η εικόνα σταματάει αμέσως. Κάτι βαθιά μέσα μου απλώνεται και απαγορεύει στην εικόνα, να ολοκληρωθεί. Συναισθηματικά, το μυαλό μου δεν μπορεί, να αντεπεξέλθει σε μια τέτοια σκηνή.

Για να κατανοήσουμε τη φρόκη και τη θυσία του Ιησού στο σταυρό, πρέπει, να ρίξουμε μια ματιά στο βάθος της σχέσης μεταξύ του Πατέρα και του Υιού. Η ίδια η ουσία της Βασιλείας Τους διαμορφώνεται μεταξύ τους. Ο πυρήνας της προσέγγισής Τους στη ζωή, αποκαλύπτεται στην αγάπη, που έχουν ο ένας για τον άλλον. Αν δεν προσθέσουμε αυτή τη σχεσιακή διάσταση στον σταυρό, τότε πραγματικά έχουμε χάσει το νόημα.

³⁹ Δείτε το βιβλίο «Αγάπη» Κεφάλαιο 24 – Ο Αβραάμ και το βδέλυγμα που ερημώνει στο fatheroflove.info

Γιατί τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον μονογενή Υιό Του, για να μην χαθεί όποιος πιστεύει σε Αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή, κατά Ιωάννη 3:16.

Η διακοπή μιας πολύτιμης σχέσης είναι το πιο καταστροφικό πράγμα που μπορεί να βιώσει ένας άνθρωπος. Η σκέψη του να χωριστούμε από αυτούς που αγαπάμε, είναι ένας φόβος που κρύβεται βαθιά στην καρδιά κάθε ανθρώπινης ψυχής. Διαπιστώνω ότι, αφού έλειψα από την οικογένειά μου, για μόλις μια εβδομάδα σε μια ομιλία, η καρδιά μου λαχτάρισε, να είναι σπίτι με αυτούς που αγαπώ. Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτόν τον κόσμο, για το οποίο θα αντάλλασσα τη σχέση μου με την οικογένειά μου. Ακόμα και η σκέψη αυτού, είναι αηδιαστική, κι όμως, όταν κοιτάμε μέσα στην καρδιά του Θεού, όπως αποκαλύπτεται στην Αγία Γραφή, διαπιστώνουμε, ότι ο Θεός ο Πατέρας μας, ήταν πρόθυμος να ρισκάρει, να χάσει τον Υιό Του για πάντα, μόνο και μόνο για να μπορέσουμε εσύ και εγώ, να περάσουμε τις πύλες του ουρανού και να επανενωθούμε με τον Δημιουργό μας και τον Υιό Του.

Κάποιος μπορεί να απαντήσει: «Ναι, αλλά ο Ιησούς ήξερε, ότι θα ανασταινόταν και θα επανενωνόταν με τον Πατέρα Του, οπότε δεν ήταν τόσο άσχημα». Ο Ιησούς το ήξερε αυτό με την πίστη, καθώς δεν μπορούσε να δει μέσα από τις πύλες του τάφου. Υπήρχε κι ένα στοιχείο κινδύνου, θα μπορούσε να είχε αποτύχει στην αποστολή Του. Όταν η ενοχή ενός επαναστατικού κόσμου Τον βάραινε, και η αγάπη του Πατέρα Του περιβαλλόταν από την ανθρώπινη δυσπιστία μας στη συγχώρεση των αμαρτιών μας από τον Θεό, ο Ιησούς έψαξε στο σκοτάδι, για να βρει το στοργικό πρόσωπο που ήταν πάντα η χαρά Του σε όλη την αιωνιότητα, αλλά η αμαρτία έκρυψε το πρόσωπο του Πατέρα Του, έτσι, ώστε ένιωθε εντελώς χωρισμένος από Αυτόν. Η ελπίδα Του καταπνίγηκε, ο θάνατος

ήταν το μόνο που Τον περιέμενε, μπήκε στον πειρασμό, να πιστέψει, ότι θα αποκοπεί για πάντα από Εκείνον που αγαπούσε, αλλά η πίστη φώναξε «στα χέρια Σου παραδίδω το Πνεύμα Μου». Η πίστη του Ιησού θριάμβευσε μέσα από τέτοιες συντριπτικές περιστάσεις⁴⁰.

Ο Θεός δεν εγκατέλειψε τον Υιό Του, αλλά το βάρος των αμαρτιών μας πάνω στον Ιησού, τον έκανε να νιώσει αυτό που νιώθουν οι αμαρτωλοί λόγω της ενοχής. Στο Κεφάλαιο 9, διαβάζουμε για τον Κάιν που φώναξε: «Η ανομία μου είναι μεγαλύτερη από όσο μπορεί να συγχωρεθεί». Ο Χριστός το κουβάλησε αυτό στον σταυρό για εμάς. Οι δικές μας αμαρτίες, μας κάνουν να νιώθουμε, ότι ο Θεός είναι εναντίον μας και στην πραγματικότητα επιθυμεί, να μας σκοτώσει για τις αμαρτίες μας, αλλά ο Θεός επιδοκίμασε την αγάπη Του προς εμάς, και επέτρεψε στον Υιό Του, να περάσει από αυτή την εμπειρία για εμάς, ώστε να πιστέψουμε, ότι μπορούμε, να συγχωρεθούμε.

Όλα αυτά θέτουν το ερώτημα, πόσο σοβαρός είναι ο Θεός στο να γκρεμίσει τα εμπόδια μεταξύ Εαυτού Του και ημών; Στην ιστορία του Αβραάμ και του Ισαάκ βλέπουμε μια εικόνα του Θεού και του Υιού Του. Είναι φυσικό για εμάς, όπως ο Αβραάμ, να σκεφτόμαστε ότι ο Θεός, ήθελε ο Αβραάμ, να σκοτώσει τον γιο του. Ο Θεός είπε στον Αβραάμ να προσφέρει τον γιο του και ο Αβραάμ κατάλαβε, ότι αυτό σήμαινε να τον σκοτώσει, επειδή αυτό αντανakλά την ανθρωπίνη αντίληψή μας για τη δικαιοσύνη στην αμαρτία. Το γεγονός, ότι ο Θεός σταμάτησε τον Αβραάμ, δείχνει, ότι αυτή δεν ήταν η επιθυμία Του. Ωστόσο στη διαδικασία, ο Αβραάμ αποκάλυψε μια πίστη που ήταν πρόθυμος, να παραδώσει όλες του τις ελπίδες, που

⁴⁰ Ψαλμός 31:5

αγαπούσε, στον Θεό. Όταν ο Θεός παρείχε το κριάρι στον Αβραάμ ως υποκατάστατο, βλέπουμε, ότι ο Θεός προμήθευσε ένα υποκατάστατο στην αντίληψη του ανθρώπου για δικαιοσύνη. Ο Θεός επέτρεψε στον Υιό Του να χωριστεί από Αυτόν, ώστε να μπορέσουμε να πιστέψουμε, ότι έχουμε συγχωρεθεί για τις αμαρτίες μας.

Στο σεισμό και το σκοτάδι εκείνης της τρομερής ημέρας, όταν η μεγαλύτερη αγάπη που υπήρξε ποτέ συνθλίφτηκε και διακόπηκε εξαιτίας των αμαρτιών μας, ακούω την κραυγή του Πατέρα: «Υιέ μου, Υιέ μου, πώς μπορώ να σε εγκαταλείψω; Πώς μπορώ να σε αφήσω να φύγεις;» Αυτή είναι η εδώ Κόλαση. Τόσο ο Πατέρας όσο και ο Υιός, έχουν βιώσει την Κόλαση, με την έννοια της διακοπής της σχέσης τους για λογαριασμό μας. Πλήρωσαν το τίμημα, που καταλάβαμε, ότι έπρεπε, να πληρωθεί. Τι άλλο μπορεί να είναι η ουσία της Κόλασης, παρά το ακριβώς αντίθετο από αυτό που αντιπροσωπεύει η Βασιλεία του Θεού, δηλαδή την σχέση αγάπης, και οικειότητας;

Τι σημαίνει λοιπόν αυτό για εμάς; Σημαίνει ότι ο Υιός του Θεού έχει γευτεί τη φρίκη του χωρισμού από τη θεϊκή αγάπη για λογαριασμό μας, ώστε να μην χρειαστεί, να τη βιώσουμε. «Θάνατε, πού είναι το κεντρί σου, και Άδη, πού είναι η νίκη σου;»⁴¹. Τώρα τίποτα δεν μπορεί, να μας χωρίσει από την αγάπη του Θεού, εξαιτίας αυτού που έχουν κάνει για εμάς ο Ιησούς και ο Πατέρας Του. Η θυσία και η προσφορά δεν ήταν απαίτηση του Θεού, αλλά έγινε, για να ξέρουμε, ότι μπορούμε να συγχωρεθούμε. Ο Θεός πλήρωσε το υπέρτατο τίμημα.

Η πύλη του Ουρανού, ανοίγει διάπλατα για εμάς, επειδή ο Υιός του Θεού βίωσε το συντριπτικό βάρος της Τιμωρίας-

⁴¹ Α' προς Κορινθίους 15:55

Κόλασης, για να κλείσει την πύλη της. Δεν χρειάζεται ποτέ να μπούμε εκεί και να βιώσουμε το κλάμα και το τρίζιμο των δοντιών, όπως θα συμβεί σε όσους απορρίπτουν αυτό που έχει κάνει ο Ιησούς για εμάς και αποκόπτονται οριστικά από τη θεϊκή αγάπη.

Η πρόκληση, που απομένει για εμάς τώρα είναι, να κάνουμε αυτό το ταξίδι στο μυαλό μας από μια κατάσταση όπου νιώθουμε άχρηστοι, ανυπότακτοι και αποφασισμένοι, (χαράζοντας μια ταυτότητα με αυτό που κάνουμε) πίσω στην πηγή της ζωής, όπου η αγάπη μας περιμένει, και γνωρίζουμε ότι είμαστε τα αγαπημένα παιδιά του Θεού. Παρόλο που ο Ιησούς άνοιξε τις πύλες του ουρανού για εμάς, πρέπει να κάνουμε το ταξίδι από το βασίλειο του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell στη Βασιλεία του Θεού, από την ταυτότητα μέσω των επιτευγμάτων, στην ταυτότητα μέσω της υιοθεσίας γιών και κορών, ή με άλλα λόγια, από τη σωτηρία μέσω έργων στη σωτηρία μέσω της πίστης. Το υπόλοιπο αυτού του βιβλίου θα αφιερωθεί στις προκλήσεις και τα προνόμια αυτού του ταξιδιού.

Ενοτητα 3

—

Το Ταξίδι της Επιστροφής
στην ιδιότητα του Υιού

12.

Ζωή που τροφοδοτείται από το Duracell

Μια ατμόσφαιρα προσμονής διαπερνά την αίθουσα. Κάθομαι με τους συμφοιτητές μου στο αμφιθέατρο και λαχταρώ, να ακούσω ένα οικείο όνομα. Είχα δουλέψει σκληρά εκείνη τη χρονιά στις σπουδές μου και ενώ έλεγα στον εαυτό μου, ότι δεν είχε και τόση σημασία, βαθιά μέσα μου η επιθυμία μεγάλωνε.

Το σχολείο μοίραζε βραβεία σε διάφορους μαθητές για τα επιτεύγματά τους κατά τη διάρκεια της χρονιάς. Κατά τη διάρκεια αυτής της εκδήλωσης, παίζω ένα πολύ ενδιαφέρον μικρό παιχνίδι του μυαλού: «Έχεις δουλέψει σκληρά φέτος, θα μπορούσες να πάρεις το επόμενο βραβείο... όχι, κάποιος άλλος θα το κερδίσει... αλλά έχεις μια ευκαιρία». Καθώς φτάνει η στιγμή, που πρέπει, να διαβαστεί το όνομα, η καρδιά μου αρχίζει, να χτυπάει πιο γρήγορα από την προσμονή και μετά ακούω το όνομα. Δεν είναι δικό μου, αλλά ενός από τους φίλους μου. Εδώ είναι που γίνεται ενδιαφέρον. Εξωτερικά, χειροκροτώ για τον φίλο μου και την επιτυχία του, αλλά εσωτερικά συμβαίνει ένα πολύ διαφορετικό σενάριο: «Γιατί το πήρε; Δούλεψα πιο σκληρά από αυτόν, δεν μπορώ να πιστέψω ότι θα του το έδιναν. Α, νομίζω, ότι ξέρω γιατί. Είναι συγγενής με έναν από τους δασκάλους και γι' αυτό τον επέλεξαν. Το

αποτέλεσμα χειραγωγήθηκε! Δεν έχει σημασία τι ξέρεις, έχει σημασία ποιον ξέρεις». Όλο αυτό το διάστημα χειροκροτώ, χαμογελάω και προσπαθώ, να δείχνω ψύχραιμος. Τα σύννεφα, αρχίζουν να μαζεύονται και για τις επόμενες ώρες, νιώθω λίγο καταθλιμμένος και λίγο θυμωμένος. Είναι απλώς μια ακόμη μέρα ζωής, που τροφοδοτείται από το Αυτοτροφοδοτούμενο/Duracell.

Δεν χρειάζεται πολύ χρόνος, για να καταλάβει ένα παιδί, ότι, αν θέλει να το εκτιμούν και να το αποδέχονται, πρέπει να είναι πρώτο μεταξύ ίσων. Καλώς ήρθατε στον κόσμο της σύγκρισης. Έχετε πέσει ποτέ στην παγίδα, να αγοράσετε σε ένα από τα παιδιά σας κάτι για τα γενέθλιά του και τίποτα για το αδέρφι του; Συνήθως, φαίνεται όλη η κόλαση, να ξεσπά και το «στερημένο» παιδί σας, παπαγαλίζει τις λέξεις: «Δεν είναι δίκαιο», ανάμεσα σε δάκρυα και κραυγές και μερικές φορές ακόμη και σε ένα ξέσπασμα θυμού. Έπειτα, υπάρχει ο διαγωνισμός: «προσέξτε με» στο πάρκο. Παρακολουθείτε ένα από τα παιδιά σας στην τσουλήθρα και χαμογελάτε, καθώς γλιστράει κάτω. Πίσω σας, μια φωνή φωνάζει: «Κοίτα με» και γυρίζετε, να δείτε το άλλο παιδί σας να αιωρείται στην κούνια. Στρέφετε την προσοχή σας σε κάτι άλλο και το παιδί σας το παρατηρεί και φωνάζει «Κοίτα με» και μετά, σας χτυπούν μια ολόκληρη σειρά από: «Κοίτα με», σαν πυρά πολυβόλου, με το καθένα «Κοίτα με» να αυξάνεται, σε ένταση και σφοδρότητα. Έπειτα, κάθεστε για μεσημεριανό γεύμα και ακριβώς τη στιγμή που ετοιμάζεστε, να απολαύσετε, ακούτε αυτή την υπέροχη μικρή μελωδία: «Έχει περισσότερα από μένα, δεν είναι δίκαιο, θέλω περισσότερα». Αυτή είναι η ουσία της ζωής, που τροφοδοτείται από το Duracell. Καθώς μεγαλώνουμε, προσπαθούμε, να είμαστε λίγο πιο εκλεπτυσμένοι, αλλά η

σύγκριση και η αναζήτηση προσοχής αποτελούν το κέντρο της ανθρωπίνης ύπαρξης.

Τα περισσότερα σχολικά προγράμματα σπουδών, φαίνεται να κατανοούν αυτή την ανάγκη για σύγκριση και αναζήτηση προσοχής. Το να είσαι συγκεντρωμένος με μια ομάδα συνομηλίκων σου, μακριά από τις αγάπες του οικογενειακού περιβάλλοντος, παρέχει την τέλεια κουλτούρα, για να ενσωματώσεις τις αρχές του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell. Τα επόμενα 12 χρόνια, θα είναι ένας αγώνας δρόμου, για να διακριθείς συγκριτικά, σε έναν ή περισσότερους τομείς και έτσι, να εξασφαλίσεις ένα λαμπρό και ευτυχισμένο μέλλον. Οι περισσότεροι πολιτισμοί φαίνεται, να ευνοούν τους πιο έξυπνους. Η συγκριτική νοημοσύνη, είναι ένα πλεονέκτημα που θα σε πάει μακριά. Έχετε αναρωτηθεί ποτέ, γιατί τα παιδιά που έχουν την ικανότητα να διατηρούν και να αναμασούν γνώσεις τείνουν να λαμβάνουν υψηλότερα βραβεία από το παιδί που τείνει να είναι πιο χαρισματικό με τα χέρια του;⁴² Θα μπορούσατε να φανταστείτε να μπείτε στο πανεπιστήμιο, επειδή πραγματικά ξέρατε, πώς να φροντίζετε έναν κήπο ή να επισκευάζετε μια μηχανή αυτοκινήτου; Υπάρχουν θέσεις για άτομα με αυτές τις δεξιότητες, αλλά η τύχη τείνει, να τοποθετεί το ακαδημαϊκό στην κορυφή της λίστας.

Χρόνο με το χρόνο τα παιδιά φέρνουν σπίτι, τους βαθμούς τους και αναπτύσσουν μια αντίληψη για τον εαυτό τους με βάση αυτόν τον βαθμό. Έχω βιώσει μια σειρά από

⁴² Ο δυτικός πολιτισμός βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στον ελληνικό πολιτισμό, «ο οποίος τείνει να είναι, περισσότερο ακαδημαϊκός, παρά πρακτικός. Δεν είναι τυχαίο ότι το θηρίο στο 13^ο της Αποκάλυψης, που περιγράφεται ως ηγέτης ολόκληρου του κόσμου, ήταν κυρίως μια λεοπάρδαλη που αντιπροσωπεύει το βασίλειο της Ελλάδας»

καταστάσεις, όπου ένα άτομο ήταν χαρισματικό με τα χέρια του, αλλά δυσκολεύτηκε ακαδημαϊκά. Ως αποτέλεσμα, συχνά τους βρίσκετε πολύ αυτοπεριορισμένους, με σχόλια όπως: «Αυτό είναι πέρα από τις δυνατότητές μου» ή «Δεν θα μπορούσα ποτέ να το κάνω αυτό» ή το κραυγαλέο: «Είμαι πολύ χαζός για αυτό».

Αλλά ποτέ μην φοβάστε, διότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι, για να πετύχετε. Κάθε σχολικό σύστημα έχει ένα αθλητικό πρόγραμμα, που επιτρέπει στα παιδιά, να αναπτύξουν έναν αθλητικό συγκριτικό οδηγό. Τα παιδιά θα περάσουν χιλιάδες ώρες αναπτύσσοντας μια αθλητική δεξιότητα, που ελπίζουμε, ότι μια μέρα θα τους φέρει τη δύναμη και τη δόξα που λαχταρούν. Όλοι γνωρίζουμε ότι ο αθλητισμός είναι απλώς ένα παιχνίδι, σωστά; Πείτε το αυτό σε όλους τους Άγγλους οπαδούς του ποδοσφαίρου, που ξεχύνονται στους δρόμους της Ευρώπης κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Τι γίνεται με τον άνθρωπο, που παρακολουθούσε την αγαπημένη του ομάδα κρίκετ, να χάνει το Παγκόσμιο Κύπελλο; Ως αποτέλεσμα, υπέστη καρδιακή προσβολή και πέθανε, πριν από το τέλος του αγώνα. Και γιατί διάφοροι αθλητές μπορούν να πληρώνονται εκατομμύρια δολάρια ετησίως, για να κλωτσούν ένα κομμάτι δέρμα, προσπαθώντας να το περάσουν ανάμεσα σε δύο μπαστούνια. Ο αθλητισμός;είναι σοβαρή υπόθεση, καθώς παρέχει έναν από τους απλούστερους τρόπους, για να αποκτήσει κανείς αξία, μέσω των επιτευγμάτων και να λάβει όλη την προσοχή, που θα μπορούσε να επιθυμήσει. Είναι ένα από τα καλύτερα συστήματα για την τροφοδοσία της αυτοτροφοδοτούμενης μπαταρίας Duracell και την εξάλειψη της πεποίθησης, ότι μπορούμε να εκτιμηθούμε από τη σχέση και όχι από τα επιτεύγματα.

Ένα από τα πιο ενδιαφέροντα πράγματα στον αθλητισμό είναι, ότι παρόλο που μπορείς να αποδώσεις στο υψηλότερο επίπεδο, αν έρθεις δεύτερος, κανείς δεν θα θυμάται το όνομά σου. Το συναισθηματικό τραύμα της ήττας, μπορεί να είναι καταστροφικό. Θυμάμαι να βλέπω έναν ποδοσφαιριστή, να σωριάζεται στο έδαφος κλαίγοντας, σαν μωρό εξαιτίας της αποτυχημένης προσπάθειας του, να σκοράρει σε μια διαδικασία πέναλτι, που έχασε η ομάδα του το πολύτιμο τρόπαιο. Θυμάμαι να βλέπω τον προπονητή του, να τον βοηθάει να βγει έξω από το γήπεδο και να αναρωτιέμαι, πόσο ένιωθε, ότι άξιζε εκείνη τη στιγμή. Αλλά φυσικά, είναι μόνο ένα παιχνίδι. Ναι, αλλά είναι ένα παιχνίδι, που είναι ένας αγώνας ζωής και θανάτου για αξία και αποδοχή.

Θα μπορούσαμε, να απαριθμήσουμε αρκετούς άλλους θεούς, που ελπίζουμε, ότι θα μας δείξουν εύνοια και θα μας δώσουν την επιτυχία και την ευτυχία που επιθυμούμε. Υπάρχει το βασίλειο της σωματικής ομορφιάς. Ο κόσμος του κομμένου λαιμού, όπου η φήμη, μπορεί να κερδηθεί ή να χαθεί με βάση τη δομή των ζυγωματικών σας ή το μέγεθος του στήθους σας. Πόσες νεαρές γνωρίζετε, που έχουν κλάψει, νύχτα με νύχτα, επειδή ένιωθαν, ότι δεν κατάφεραν να φτάσουν στην κορυφή; Πρόσφατα έχουμε δει μια ραγδαία αύξηση σε ένα πρόβλημα που ονομάζεται ανορεξία, το οποίο ωθεί κυρίως τις γυναίκες, να λιμοκτονούν, ώστε να μπορούν να μειώσουν σε απίστευτα μικρό βαθμό το μέγεθός τους.

Τι γίνεται με τον τομέα της δημιουργίας πλούτου, της επαγγελματικής θέσης ή ακόμα και της κατάστασης στα προάστια; Έχω εργαστεί στον εταιρικό κόσμο των υπαλλήλων γραφείου για μερικά χρόνια και είναι αρκετά ενδιαφέρον, να παρατηρήσουμε την ιεραρχία. Μπορείτε να καταλάβετε τη θέση ενός ατόμου από τον τύπο και την ποιότητα των επίπλων

του γραφείου του. Ο επικεφαλής έχει ένα ξεχωριστό δωμάτιο για το γραφείο του με θέα στους δρόμους από κάτω. Έχει την δερμάτινη καρέκλα με ψηλή πλάτη και μπράτσα. Έχει το μεγάλο βαμμένο ξύλινο γραφείο με τον πιο μοντέρνο υπολογιστή. Ο επόμενος από κάτω έχει επίσης, το δικό του γραφείο, αλλά η θέα από το παράθυρό του δεν είναι τόσο καλή και η καρέκλα του δεν είναι τόσο κομψή, ενώ ο υπολογιστής του δεν είναι τόσο γρήγορος. Ο επόμενος από κάτω, έχει απλώς ξεχωρισμένο το γραφείο του, και η καρέκλα του δεν έχει καν μπράτσα. Α, και δεν έχει hands-free τηλέφωνο και δεν μπορεί καν να δει έξω από το παράθυρο. Είναι γελοίο, όταν το σκέφτεσαι, αλλά αυτά είναι πολύ σοβαρή υπόθεση στον εταιρικό κόσμο. Τα έπιπλα γραφείου αποτελούν σημαντικό μέρος της αποτελεσματικής σύγκρισης με τους συνομηλίκους σας.

Η λίστα με τις συγκριτικές ευκαιρίες είναι ατελείωτη στον κόσμο των Duracell, αλλά συνήθως τείνουν, να εμπίπτουν σε μία από τις ακόλουθες βασικές κατηγορίες:

1. Επίπεδο Εκπαίδευσης
2. Αθλητικές Ικανότητες
3. Μουσική/Καλλιτεχνική Ικανότητα
4. Επαγγελματική Κατάσταση/Επίπεδο Εισοδήματος
5. Φυσική Εμφάνιση
6. Κτήματα/Περιουσιακά Στοιχεία
7. Εθνικότητα

Αυτοί είναι οι θεοί, που ο κόσμος λατρεύει και ελπίζει, ότι θα τον ευνοήσουν. Είναι απαιτητικοί αφέντες και συνήθως, απαιτούν πλήρη υποταγή, αν ελπίζετε, να σας ευνοήσουν.

Συνήθως απαιτούν τη θυσία της οικογένειας και των φίλων και αν είστε τυχεροί, μπορεί να έχετε τη στιγμή της δόξας σας, πριν ξεθωριάσετε. Όλοι μας γινόμαστε σκλάβοι αυτών των θεών μέσω της δύναμης των Αυτοτροφοδοτούμενων/Duracell, και από αυτούς τους θεούς, ο Θεός που δημιούργησε τους Ουρανούς και τη Γη, επιδιώκει, να μας σώσει.

13.

Η Σκάλα προς τον Ουρανό

Οι μέρες γίνονταν μικρότερες και πιο δροσερές. Ο χειμώνας πλησίαζε. Ήταν η ώρα, να στηθεί η στοίβα με τα ξύλα, για να τροφοδοτηθεί το τζάκι μέσα στο τσουχτερό κρύο, που σύντομα θα έπεφτε στην χαρούμενη μικρή κοιλάδα. Ο άντρας του σπιτιού, έκοβε απασχολημένος ξύλα, όταν είδε με την άκρη του ματιού του ένα μικρό ζευγάρι παπούτσια. Κοίταξε ψηλά και ένα νεαρό αγόρι παρακολουθούσε κάθε του κίνηση. «Ο μπαμπάς μου μπορεί, να κόψει ξύλα πιο γρήγορα». «Αλήθεια;» απάντησε ο άντρας αρκετά διασκεδασμένος με την τόλμη του αγοριού. «Σίγουρα μπορεί! Ο μπαμπάς μου μπορεί, να κάνει τα πάντα. Είναι ο καλύτερος που υπάρχει». «Λοιπόν, είσαι προνομιούχος που έχεις έναν τέτοιο πατέρα».

Έτσι, ήταν η απλότητα της παιδικής μου ηλικίας. Αυτές ήταν οι μέρες που η μαμά και ο μπαμπάς δεν μπορούσαν να κάνουν λάθος και ήταν οι πιο υπέροχοι άνθρωποι, που μπορείς να φανταστείς. Κατά κάποιο τρόπο θα ήταν ωραίο, να παραμείνω σε αυτήν την απλή κατάσταση, αλλά δεν ήταν δυνατό, να μείνει αυτό. Μετά από ένα σύντομο χρονικό διάστημα στο σχολείο, άρχισα να προσαρμόζομαι στον συνεχή γύρο συγκρίσεων, αναζητώντας, να βρω τη θέση μου στη μικρή κοινότητα των παιδιών, με τα οποία μοιραζόμουν την

εκπαιδευτική μου εμπειρία. Το επίπεδο σύγκρισης, δεν ήταν τόσο έντονο κατά τη διάρκεια του δημοτικού και έτσι μεγάλο μέρος της πρώιμης σχολικής μου εμπειρίας, το θυμάμαι με όμορφες αναμνήσεις. Υπήρχαν πολλές χειροτεχνίες, παιχνίδια και δραστηριότητες, γενικά ήταν πολύ διασκεδαστικό. Αλλά υπήρχαν στιγμές, που το μέλλον ερχόταν πιο κοντά και βίωνα την γλυκόπικρη γεύση του βασιλείου των Αυτοτροφοδοτούμενων/ Duracell.

Όταν ήμουν επτά ετών, η οικογένειά μου μετακόμισε σε ένα νέο μέρος και σύντομα ένιωθα, ότι μπορούσα, να ενταχθώ σε μια νέα ομάδα παιδιών. Έκανα γρήγορα φίλους, αλλά γνώρισα και μερικούς δυσάρεστους τύπους. Ήμουν αρκετά στιβαρός ως παιδί και μερικά αδύνατα παιδιά αποφάσισαν, ότι θα ωφελούνταν από το γεγονός, ότι ήμουν ελαφρώς καλύτερα γυμνασμένος από αυτά.

«Ο Χοντρός», «Χοντρό-Άλμπερτ» και «Βλάκας» είναι μερικά από τα ονόματα που θυμάμαι. Ήταν μια φορική εμπειρία, που πολλοί από εμάς έχουμε βιώσει στην παιδική ηλικία. Κι αυτό συνέβαινε μέρα με τη μέρα. Ο εχθρός των ψυχών, χρησιμοποιούσε αυτά τα αγόρια, για να καταστρέψει την αίσθηση της αξίας μου. Στο δρόμο για το σχολείο, ένα πρωί αποφάσισα, ότι είχα βαρεθεί. «Μαμά, δεν θα βγω από το αυτοκίνητο. Δεν θα πάω σχολείο». «Έλα, εσύ που είσαι το αγοράκι μου...» «Όχι, δεν είμαι!» Καθώς μπαίναμε μέσα, είδα αυτό το απειλητικό «ζευγάρι» να παρακολουθεί, σαν γύπες, για να επιτεθεί στο θήραμά του. Η μαμά άνοιξε την πόρτα και προσπάθησε, να με διώξει. Τα επόμενα λεπτά ήταν αρκετά έντονα. Κλώτσησα, διαμαρτυρήθηκα, φώναξα και κρατήθηκα από την καρέκλα μου. Ήταν απλώς μια περίπτωση κακής συμπεριφοράς ενός τυπικού αγοριού; Ίσως. Αλλά, όταν η αίσθηση της ταυτότητάς μου ως άτομο ισοπεδώθηκε,

επρόκειτο, να πάρω κάποια απεγνωσμένα μέτρα, για να σώσω τον εαυτό μου. Δεν θυμάμαι, τι συνέβη στη συνέχεια, αλλά θυμάμαι ότι ο εκφοβισμός σταμάτησε. Αυτή ήταν μια πραγματική γεύση, από αυτό που μας περίμενε στο μέλλον.

Η σκληρότητα που εκδηλώνεται στα παιδιά, είναι το ακατέργαστο αχαλίνωτο αποτέλεσμα των αρχών της συγκριτικής βασιλείας του Σατανά σε δράση. Συχνά, μπορούμε, να μείνουμε ζαλισμένοι από τον θρασύτατο εγωισμό και την αχαριστία που επιδεικνύουν τα παιδιά. Ξεπερνάμε φυσικά αυτά τα χαρακτηριστικά; Όχι. Όπως έχουμε μάθει, κανείς δεν φεύγει από αυτήν τη βασιλεία χωρίς τη βοήθεια του Υιού του Δαβίδ. Καθώς μεγαλώνουμε, απλώς γινόμαστε πιο πονηροί και εκλεπτυσμένοι.

Μέχρι να φτάσω στο γυμνάσιο, ήμουν καλά προγραμματισμένος. Μάθαινα να λατρεύω τον «θεό» της εκπαίδευσης, τον «θεό» του αθλητισμού και τον «θεό» της φυσικής εμφάνισης. Ήθελα, να λατρεύω τον «θεό» του χρήματος, αλλά δεν είχα δουλειά! Όλα γύρω μου, μού έλεγαν ότι έπρεπε να αγωνίζομαι, για να είμαι ο πρώτος, να αγωνίζομαι, για να πετυχαίνω. Έμαθα, ότι μόνο οι νικητές γίνονται δεκτοί και οι ηττημένοι δεν αξίζουν τίποτα. Πολλές φορές το κίνητρό μου, για να τα πάω καλά στο σχολείο, υποκινούνταν περισσότερο από την πιθανότητα, να κατακτήσω την πρώτη θέση, παρά απλώς από την απόλαυση του περιεχομένου αυτών που μάθαινα. Έβλεπα ταινίες στην τηλεόραση, που ενίσχυαν αυτή την πεποίθηση. Οι κορυφαίοι άνδρες ηθοποιοί, απεικονίζονταν, να πρέπει, να πετύχουν κάποιο μεγάλο κατόρθωμα, που θα έλιωνε την καρδιά κάποιας νεαρής κοπέλας. Αυτό με δίδαξε, ότι μια σχέση ήταν κάτι που πετυχαίνεις και ότι η νεαρή κοπέλα ήταν περισσότερο, σαν

έπαθλο, παρά σαν φίλη. Όχι ότι θα το έλεγες έτσι, όλα αυτά συνέβαιναν σε υποσυνείδητο επίπεδο.

Αυτή ήταν η εποχή για όνειρα. Συχνά ξάπλωνα στο κρεβάτι μου και ονειρευόμουν, να πετυχαίνω στους τελικούς στο τρέξιμο για την Αυστραλία ή σε έναν αγώνα κρίκετ ή να πετυχαίνω το τελικό γκολ, ή να διακινδυνεύω τη ζωή και τα άκρα μου, για να σώσω κάποια νεαρή δεσποινίδα που βρισκόταν σε κίνδυνο. Αυτά τα όνειρα σχημάτισαν τον ιστό του συστήματός αξιών μου.

Όσο περισσότερο ονειρευόμουν, τόσο πιο αποφασισμένος γινόμουν να πετύχω αυτούς τους στόχους. Το δύσκολο είναι, ότι δεν μπορούσα να πετύχω αυτούς τους στόχους στο κενό. Έπρεπε, να νικήσω άλλους ανθρώπους. Ήθελα τους φίλους μου, αλλά ήθελα πρώτα τα όνειρά μου. Μπορούσα να είμαι ευγενικός, όταν τα όνειρά μου δεν απειλούνταν, αλλά, όταν ένιωθα, ότι τα όνειρά μου αμφισβητούνταν, γινόταν πόλεμος!

Δούλεψα σκληρά, για να πετύχω τους στόχους μου. Διακρίθηκα στον αθλητισμό και στην εκπαίδευσή μου. Λοιπόν, δύο στα τρία δεν είναι άσχημα. Μετά άρχισα, να μπαίνω σε μια άλλη φάση. Μόλις έφτασα στην κορυφή, έπρεπε να προσπαθήσω, να μείνω εκεί. Υπήρχε μια συνεχής ματιά πάνω από τον ώμο μου, για να φυλάω την πολύτιμη θέση μου. Έπειτα, υπάρχει η προσδοκία της φήμης. Μόλις είχα δημιουργήσει μια φήμη, τι θα γινόταν αν τα πήγαινα άσχημα; Αυτό θα ήταν φρικτό, οπότε έγινα ακόμα πιο αποφασισμένος, να μην γλιστρήσω.

Αυτή η μάχη μαινόταν για λίγο, μέχρι που άρχισα, να συνειδητοποιώ ότι η επίτευξη όλων των στόχων μου, θα ήταν σχεδόν αδύνατη. Αυτό οδήγησε σε εκρήξεις οργής! Νομίζω, ότι πρέπει να ένιωσα προδομένος. Είχα υπηρετήσει καλά τους

αφέντες μου και τώρα με κοροΐδευαν. Είχα εκπαιδευτεί σε ένα σύστημα που δεν θα μπορούσε ποτέ, να μου δώσει μια διαρκή αίσθηση αξίας και γι' αυτό ήμουν θυμωμένος.

Πολλοί άνθρωποι δυσκολεύονται, να διακρίνουν την αστάθεια και την καταστροφικότητα, που συχνά επιδεικνύουν οι νέοι και γιατί πολλοί από αυτούς αυτοκτονούν ή καταφεύγουν στην υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ και στα ναρκωτικά. Πιστεύω, ότι συχνά συμβαίνει αυτό, επειδή συνειδητοποιούν, ότι δεν θα πετύχουν ποτέ τα όνειρά τους μέσα από τις μεθόδους, που τους έχουν διδάξει. Δεν θα είναι ποτέ σπουδαίοι στα μάτια των άλλων και έτσι αυτοκαταστρέφονται.

Θυμάμαι μια μέρα που έπαιζα σε έναν αγώνα μπάσκετ. Το παιχνίδι ήταν κλειστό και η πίεση ήταν μεγάλη. Ο τύπος που μαρκάρω, ξαφνικά έκανε μια κίνηση προς το καλάθι και καθώς σήκωσε την μπάλα, έβαλα το χέρι μου και την τράβηξα καθαρά από το χέρι του. Με δυσπιστία άκουσα το σφύριγμα του διαιτητή και τη λέξη «φάουλ!». Ήξερα ότι δεν τον είχα αγγίξει και ξαφνικά αυτή η οργή ξεχείλισε μέσα μου. Οργή, που αυτό το άθλιο σύστημα, που μου υποσχέθηκε τον κόσμο, δεν μου έδωσε τίποτα. Πήγα ορμητικά στον διαιτητή, στάθηκα πέντε εκατοστά από το πρόσωπό του και απλώς αύξησα την ένταση σε ένα άσεμνο επίπεδο ντεσιμπέλ. Κάτι έσπασε μέσα μου και δεν κρατήθηκα. Αμέσως με απομάκρυναν από το γήπεδο και με απαγόρευσαν από τον αγώνα. Καθώς έφευγα, πιστεύω, ότι ο Θεός μου μίλησε. Ρώτησα τον εαυτό μου: «Τι συμβαίνει με σένα φίλε; Πραγματικά τα έχεις χάσει όλα. Χάνεις τον έλεγχο!». Ήταν η πρώτη φορά, που πραγματικά κοίταξα τον εαυτό μου και αμφισβήτησα την κατεύθυνση που κατευθυνόμουν. Ο Θεός με τραβούσε, να ψάξω για κάτι

καλύτερο. Άρχισα να νιώθω, ότι έπρεπε, να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος.

Ο εχθρός της ψυχής μου το συνειδητοποίησε επίσης, αυτό και προσπάθησε, να με οδηγήσει βαθύτερα στην προσπάθεια, να αποδείξω τον εαυτό μου, όπως με έναν καπνιστή, που νιώθει, ότι έχει έρθει η ώρα να κόψει το κάπνισμα και αρχίζει να καπνίζει διπλάσια τσιγάρα. Άρχισα, να απομονώνομαι, καθώς τα όνειρά μου ξεθώριαζαν και έγινα αρκετά κυκλοθυμικός. Μια μέρα, η μητέρα μου μπήκε στο δωμάτιό μου και άρχισε, να παραπονιέται για την θλιβερή του κατάσταση. Ας πούμε απλώς, ότι δεν ήταν και η καλύτερη δυνατή κατάσταση, όπως είναι τα περισσότερα δωμάτια εφήβων αγοριών. Εξοργίστηκα, που είχε μπει στον χώρο μου και μου έδινε διαταγές. Άφησα, να μου ξεφύγουν μια σειρά από βαριές λέξεις, σα να έπαιρνα την ανάσα μου και της είπα, να με αφήσει ήσυχο.

Είναι ενδιαφέρον, να βλέπεις τους διαφορετικούς τρόπους με τους οποίους ο Θεός μπορεί, να φτάσει σε έναν άνθρωπο. Πολλοί από τους φίλους μου αναφέρονταν στις μητέρες τους με πολύ υποτιμητική γλώσσα. Κατά κάποιο τρόπο, ο πατέρας μου κατάφερε, να με διδάξει κάποιο αίσθημα σεβασμού για τους γονείς μου και ορκίστηκα, ότι δεν θα μιλούσα ποτέ για τη μητέρα μου, όπως έκαναν μερικοί από τους φίλους μου. Όταν έλεγα αυτά τα λόγια για τη μητέρα μου, ήταν, σαν να μου αφαιρέθηκε και το τελευταίο κομμάτι αξιοπρέπειας που είχα. Σοκαρίστηκα, που έλεγα τέτοια πράγματα και η κατάθλιψή μου βάθυνε. Έφτασα στο σημείο, να μην νοιάζομαι πια και αυτό είναι ένα πολύ επικίνδυνο μέρος. Είχα αυτήν την πραγματική αίσθηση, ότι είχα φτάσει σε ένα σταυροδρόμι. Το πλατύ μονοπάτι με καλούσε με τα σαγόνια του, να χάσκουν: το κρασί, τις γυναίκες και το τραγούδι. Από την άλλη πλευρά

ήταν το στενό μονοπάτι, όπως το χαράζει η Αγία Γραφή. Θα ακολουθούσα τη θρησκεία, που μου είχαν διδάξει οι γονείς μου ή θα έμπαινα, σαν φλεγόμενος κομήτης στο πλατύ μονοπάτι; Δεν έβλεπα κανένα νόημα, να προσποιούμαι ότι είμαι πια Χριστιανός. Ήταν πλέον ξεκάθαρο για μένα, ότι δεν ήμουν Χριστιανός και ποτέ δεν υπήρξα πραγματικά, παρόλο που μεγάλωσα σε χριστιανικό περιβάλλον. Ήταν είτε ο Χριστός είτε ο διάβολος. Ευτυχώς, επέλεξα να προσπαθήσω να βρω τον πραγματικό Ιησού Χριστό της Αγίας Γραφής.

Αποφάσισα να διαβάσω ένα βιβλίο, που βρισκόταν στο σπίτι μας για πολλά χρόνια. Ονομαζόταν «Βήματα προς τον Χριστό». Τώρα αυτός ο τίτλος φαινόταν τέλειος για τις ανάγκες μου. Άρχισα, να διαβάζω με πείνα και απελπισία, να Τον βρω. Έπρεπε, να βρω τη σκάλα για τον παράδεισο, επειδή δεν μπορούσα, να αντέξω πια στο βασίλειο του Σατανά.

Νωρίς στο βιβλίο αυτό, ο συγγραφέας εξήγησε, ότι ο Ιησούς ήρθε, για να διαλύσει τα ψέματα που είχε ασπαστεί η ανθρωπίνη φυλή για τον Θεό, και πως ήρθε, να δείξει ότι ο Θεός μας αγαπούσε πραγματικά. Ρούφηξα τα λόγια, σαν την ξερή γη κάτω από τη καλοκαιρινή βροχή. Ο συγγραφέας με προσκάλεσε, να σκεφτώ τον Ιησού στον κήπο της Γεθσημανή και να Τον ακολουθήσω μέχρι τον σταυρό.

Καθώς φανταζόμουν αυτές τις σκηνές, ξαφνικά ένιωσα, σαν να στεκόμουν πραγματικά και να Τον παρακολουθούσα. Η φιγούρα στον σταυρό φαινόταν πολύ αληθινή και έλαβα αυτήν την έντονη εντύπωση, ότι κρεμόταν εκεί, επειδή με αγαπούσε και καταλάβαινε την απεγνωσμένη μου ανάγκη, να ξεφύγω από το βασίλειο του Σατανά. Μου ήρθε η σκέψη, ότι μπορούσα να Τον εμπιστευτώ ως τον καλύτερό μου φίλο και ότι θα με οδηγούσε στην Ουράνια Βασιλεία. Καθώς Τον

έβλεπα εκεί, ένιωσα αυτό το απέραντο αίσθημα ευγνωμοσύνης, γιατί ήταν πρόθυμος, να με σώσει και ένιωσα το βάρος της ενοχής, του άγχους, της κατάθλιψης και του φόβου που κουβαλούσα για χρόνια, να φεύγει από την πλάτη μου. Μια ειρήνη εισήλθε στην καρδιά μου, που δεν είχα νιώσει ποτέ πριν και μετά έκλαψα και έκλαψα με χαρά. Ο Υιός του Δαβίδ είχε διαπεράσει το σκοτάδι μου και το είχε διατρυπήσει με το φως της ημέρας.

14.

Οι Ίδιοι Θεοί, με Διαφορετικά Ονόματα

Το δωμάτιο έσφυζε από ζωή, γέλια, μουσική και νεανικό ενθουσιασμό. Στο εμπρόσθιο μέρος του δωματίου υπήρχαν δύο μεγάλα ηχεία, που έπαιζαν μουσική από τα τελευταία ροκ συγκροτήματα. Είχα οργανώσει ένα πάρτι, για να το γιορτάσω με μια ομάδα φίλων μου - τουλάχιστον προσπαθούσα. Πήγα και κάθισα σε μια γωνία του δωματίου, όπου ένα κινούμενο σχέδιο-έφηβος, περιέγραφε μια σκηνή από μια από τις τελευταίες ταινίες. Κάθισα και προσπάθησα, να απολαύσω την ατμόσφαιρα, αλλά κάτι απλά δεν πήγαινε καλά. Σηκώθηκα και πήγα στο αίθριο στο πίσω μέρος και συναντήθηκα με μερικούς νεαρούς «Ρωμαίους», που συζητούσαν τα τελευταία τους κατορθώματα, να αιχμαλωτίσουν τις γυναίκες των ονείρων τους. Όμως, όχι, δεν μου άρεσε ούτε αυτό. Τι συμβαίνει με μένα; Η μουσική άρχισε, να με εκνευρίζει και κοίταξα στην άλλη άκρη του δωματίου και είδα μια σκηνή στο βίντεο που έπαιζε και τη βρήκα πολύ προσβλητική. Η σκέψη με χτύπησε, σαν φορτηγό τρένο. Τα μισώ αυτά τα πράγματα!

Το μυαλό μου επιταχύνθηκε με πιθανά σενάρια. Μέχρι τώρα αυτός ήταν ο ορισμός μου για τη διασκέδαση και τώρα δεν την ήθελα πια. Κάτι είχε καταλάβει την καρδιά μου και μου

καθιστούσε αδύνατο, να την απολαύσω. Κάπου μέσα από την άβυσσο, ήρθε η απαίσια σκέψη, ότι η ζωή μου με διασκέδαση είχε τελειώσει και ότι δεν θα μπορούσα ποτέ πια, να διασκεδάσω τον εαυτό μου. Έτρεξα έξω από την μπροστινή πλευρά του σπιτιού και εκεί στο γκαζόν, κούνησα τη γροθιά μου στον αέρα και φώναξα: «Μου κατέστρεψες τη ζωή!»

Ήταν λίγες εβδομάδες μετά την «εμπειρία μου στον δρόμο προς Δαμασκό» με τον Ιησού. Η ζωή μου ανατράπηκε. Δεν είχα νιώσει ποτέ τόση γαλήνη στη ζωή μου και μόλις άρχισε, να ζωντανεύει η Αγία Γραφή. Την ρούφαγα όλη και βίωνα μια ελευθερία που δεν είχα ξαναδεί. Όταν ο Ιησούς ήρθε στη ζωή μου, οι αλλαγές ήταν άμεσες. Ξαφνικά, συνειδητοποίησα, ότι κάποια στοιχεία από τη γλώσσα μου ήταν ακατάλληλα, ότι κάποια από τα αστεία μου ήταν αρκετά χυδαία και ότι ορισμένες πτυχές του τρόπου ζωής μου ήταν ασύμβατες με τη νέα κατεύθυνση που κατευθυνόμουν τώρα. Ήμουν σε ένα ταξίδι προς τη νέα Βασιλεία. Ήταν, σαν να πηγαίνω σε μια εντελώς ξένη χώρα και να μαθαίνω τη γλώσσα και τα έθιμα από την αρχή. Ήθελα να μάθω, επειδή αγαπούσα τον Κύριο αυτής της Βασιλείας, αλλά είχα εκπαιδευτεί σε ένα διαφορετικό βασίλειο και θα χρειαζόταν λίγος χρόνος, για να προσαρμοστώ.

Μόνο τη νύχτα εκείνου του πάρτι, συνειδητοποίησα πόσο ριζική μεταμόρφωση συνέβαινε. Εφόσον ο Ιησούς είχε αιχμαλωτίσει την καρδιά μου με την αγάπη Του, δεν μπορούσα να Του αντισταθώ, όταν με κάλεσε. Έτσι, τη νύχτα του πάρτι, ενώ έκανα αυτό που θεωρούσα εντάξει, μπορούσα, να νιώσω, ότι με καλούσε μακριά από αυτό το είδος ζωής. Εφόσον δεν ήξερα τίποτα άλλο, φοβήθηκα, ότι αυτό που θα το αντικαθιστούσε, δεν θα ήταν τόσο καλό. Είναι τόσο εύκολο, να φοβάσαι το άγνωστο ακόμα και όταν ξέρουμε, ότι είναι σωστό.

Ευτυχώς, επέλεξα να εμπιστευτώ, ότι ο Ιησούς θα με φρόντιζε και ήταν καλύτερο, να Τον εμπιστευτώ, παρά να εμπιστευτώ τα συναισθήματά μου.

Όταν δέχτηκα τον Ιησού ως Σωτήρα μου, απλώς πετούσα για εβδομάδες. Ένιωσα μια ιδιαίτερη εγγύτητα μαζί Του, που παρέμεινε μαζί μου μέχρι σήμερα. Ο Ιησούς, μου είχε ανοίξει τις πύλες του ουρανού, αλλά τώρα θα με βοηθούσε, να αφαιρέσω τους σπόρους του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell. Άρχισε, να με βοηθά, να ξεριζώσω εκείνη τη φιλοσοφία ζωής, που έκανε την απόδοση και τα επιτεύγματά μου το κέντρο του συστήματος αξιών μου. Είναι ένα ταξίδι, που κάθε παιδί του Αδάμ πρέπει να κάνει. Ο μόνος τρόπος, για να το πετύχουμε, είναι να κρατάμε τα μάτια μας καρφωμένα στο φως του σταυρού και να ακολουθούμε ταπεινά τα βήματα του Σωτήρα μας, στις αρχές της νέας Βασιλείας.

Άρχισα να παρακολουθώ μια συνάντηση προσευχής με τους φίλους μου. Εκείνο το πρώτο βράδυ, καθώς γονατίζαμε μαζί, ένιωσα το γλυκό Πνεύμα του Θεού γύρω μας, αλλά υπήρχε κι ένα άλλο πνεύμα από την παλιά μου ζωή που με ενοχλούσε. Καθώς προσευχόμασταν γύρω σε κύκλο, μια σκέψη μου ήρθε: «Δεν μπορώ να προσευχηθώ, όπως μπορούν, να προσεύχονται αυτοί οι άνθρωποι, είναι τόσο εύγλωττοι». Το μυαλό μου φαινόταν κλειδωμένο σε αυτήν τη σκέψη και καθώς στον κύκλο προσευχής πλησίαζε η σειρά μου, η καρδιά μου άρχισε, να χτυπάει πιο γρήγορα. Σύντομα, θα ήμουν στο προσκήνιο και όλοι θα με άκουγαν. Αλλά περιμένετε ένα λεπτό. Αυτή ήταν μια συνάντηση προσευχής για τον Ιησού, όχι για μένα!

Ιδού η κατάρα του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell. Παρόλο που είχα δώσει την καρδιά μου στον Ιησού και

προσπαθούσα, να Τον ακολουθήσω, οι αρχές της παλιάς μου ζωής ήταν ακόμα έτοιμες και πρόθυμες, να με τραβήξουν πίσω, στο να κάνω τον εαυτό μου το κέντρο των πάντων, να κάνω την απόδοσή μου στην προσευχή το ζήτημα, σε αντίθεση με τη σχέση μου στην προσευχή με τον Θεό.

Όταν άρχισα να μελετώ την Αγία Γραφή, συχνά ένιωθα ανεπαρκής επειδή, παρόλο που μεγάλωσα σε χριστιανικό περιβάλλον, συνειδητοποίησα, ότι δεν είχα αποφοιτήσει με βιβλικούς όρους από το νηπιαγωγείο. Μου άρεσε, να ακούω αυτά που με δίδαξαν, αλλά στο πίσω μέρος του μυαλού μου, κάτι με ενοχλούσε συνεχώς και έλεγε: «Πώς μπορούν, να αναζητούν αυτά τα εδάφια τόσο εύκολα, εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να το κάνω αυτό». Έψαχνα, να βρω το σωστό βιβλίο και εδάφιο και απλώς προσευχόμουν, να μην είμαι τελευταίος, ώστε όλοι να μη με περιμένουν. Πόσο ντροπιαστικό! Τα χρόνια εκπαίδευσης που είχα λάβει, στο να συγκρίνω τον εαυτό μου με τους άλλους, άρχισαν να εμφανίζονται στο νέο μου χριστιανικό ταξίδι. Ήταν αρκετά εύκολο για το Πνεύμα του Χριστού, να με καταδικάσει για τη γλώσσα και τον τρόπο ζωής μου, αλλά θα χρειαζόταν χρόνος, για να συνειδητοποιήσω, πόσο βαθιά ριζωμένα ήταν τα πλοκάμια της πορείας των Αυτοτροφοδοτούμενων/Duracell.

Καθώς συνέχιζα το ταξίδι μου, ανέπτυξα μια βαθιά αγάπη για την Αγία Γραφή. Ήταν ένας από τους καλύτερους τρόπους, να μάθω για τον ήρωά μου, που έδωσε τη ζωή Του για μένα. Μου άρεσε απλώς, να μελετώ για τον Ιησού και ήταν μια τέτοια ευλογία, αλλά η παλιά μου ζωή παραμόνευε, έτοιμη, να με παγιδεύσει. Άρχισα να παρατηρώ, ότι οι άνθρωποι γύρω μου είχαν πολύ λιγότερες γνώσεις, από ό,τι εγώ για τα βιβλικά θέματα. Η αυξανόμενη βιβλική μου γνώση, μου έδωσε μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, να μιλώ και σύντομα άρχισα, να

συμμετέχω σε μικρές ομάδες και στη συνέχεια σε μεγαλύτερες ομάδες για τη μελέτη της Αγίας Γραφής. Και πάλι, αυτό ήταν μια μεγάλη ευλογία για μένα και τους γύρω μου, αλλά αργά, σταθερά επέστρεφα σε μια πλατφόρμα αξίας μέσω της απόδοσης και όχι μέσω της σχέσης. Συμβαίνει αργά και ανεπαίσθητα, αλλά συμβαίνει. Εκ των υστέρων βλέπω, ότι πολλοί από εμάς, έχουμε τους ίδιους θεούς με τον κόσμο, αλλά με διαφορετικά ονόματα.

Αν κοιτάξετε τον παρακάτω πίνακα, μπορείτε να δείτε πόσο εύκολο είναι, να πιστεύετε στις αρχές, που υπάρχουν στην Αγία Γραφή, αλλά να ζείτε, όπως ο κόσμος. Δεν εννοώ, να ζείτε έναν άγριο τρόπο ζωής, εννοώ να αποκτάτε αξία, μέσω αυτού που κάνετε.

Στον Κόσμο	Στην Εκκλησία
Εκπαίδευση	Γνώσεις της Αγίας Γραφής
Αθλητική Ικανότητα	Ικανότητα Δημόσιας Ομιλίας
Καλλιτεχνική Ικανότητα	Μουσική Διακονία
Εργασιακή Κατάσταση	Γραφείο Εκκλησίας
Περιουσιακά Στοιχεία s	Πνευματικά Χαρίσματα
Φυσική Εμφάνιση	Παρέλαση Μόδας Εκκλησιαστική
Εθνικότητα	Συντηρητική/Φιλελεύθερη

Για πολλούς από μας, η πορεία μας με τον Ιησού έχει καταληφθεί από την ύπουλη δύναμη του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell. Καθώς κοιτάζω γύρω μου στην εκκλησία σήμερα, μπορώ να δω, ότι οι θεοί από τους οποίους προσπαθούσαμε, να ξεφύγουμε από τον κόσμο, μας έχουν βρει στην εκκλησία. Έχουν «ντυθεί» με ενδύματα φωτός και τους

έχουμε αγκαλιάσει ως καλούς φίλους. Το αναπόφευκτο αποτέλεσμα είναι θυμός, πικρία και διαμάχες στην εκκλησία.

Είναι τόσο εύκολο, να φαίνεσαι ευσεβής στην εκκλησία, αλλά τι γίνεται με το άτομο που κάθεται στην άλλη πλευρά της εκκλησίας και δεν σου μιλάει, επειδή είπες κάτι γι' αυτόν πίσω από την πλάτη του και αυτό του έγινε γνωστό; Τι γίνεται με την πιανίστρια που πήγε σε μια άλλη εκκλησία, επειδή της είπαν, ότι το παίξιμό της ήταν κατώτερο των προδιαγραφών; Τι γίνεται με την «δογματική αστυνομία» που περιφέρεται πέρα δώθε στην εκκλησία, αναζητώντας, όσους δεν συμφωνούν με τον ορισμό τους για την «ορθοδοξία της πίστεως», ώστε να τους αποβάλει από την εκκλησία; Τι γίνεται με εκείνους τους «προοδευτικούς», που επιδιώκουν να «καταλάβουν» την επιτροπή λατρείας και να επιβάλουν το νέο τους στυλ σε όλους και κρίμα για όσους δεν τους αρέσει; Η λίστα είναι ατελείωτη, και ο μεγάλος εχθρός των ψυχών μας, γνωρίζει ότι, όσο μπορεί να μας κρατάει, να χορεύουμε σε αυτή τη μελωδία, τότε ουσιαστικά εξακολουθούμε, να είμαστε υπήκοοι του δικού του βασιλείου.

Η ισχυρότερη απόδειξη, ότι εξακολουθούμε, να είμαστε παραλυμένοι από τις αρχές του σατανικού βασιλείου είναι το υψηλό επίπεδο διχόνοιας και η έλλειψη χριστιανικής αγάπης στην εκκλησία. Αν βλέπαμε τις σχέσεις μας, όπως ο Θεός τις Δικές Του, θα υπήρχε πολύ περισσότερη αγάπη στην εκκλησία και πολύ περισσότερη φροντίδα, για το πώς αντιμετωπίζουμε ο ένας τον άλλον.

Είναι πολύ ενδιαφέρον, ότι αυτή η ανεπαίσθητη μεταφορά θεών από τον κόσμο στην εκκλησία, ως προσωπική μας εμπειρία, έχει συμβεί και στην συλλογική εμπειρία της εκκλησίας. Τον τέταρτο αιώνα, όταν ο αυτοκράτορας

Κωνσταντίνος «αγκάλιασε» τον Χριστιανισμό, υπήρξε μια ολόκληρη σειρά αλλαγών, που έλαβαν χώρα στη χριστιανική εκκλησία. Ένα σημείο που είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον είναι, πως πολλά από τα αγάλματα των παγανιστικών θεών, που βρισκόνταν στο Πάνθεον, μεταφέρθηκαν στη χριστιανική εκκλησία και τα ονόματα άλλαξαν σε χριστιανικούς χαρακτήρες, όπως τον Μωυσή, τον Δαβίδ και τον Πέτρο. Ίδιοι θεοί, διαφορετικά ονόματα! Δεν έχει σημασία, πώς το ντύνεις το πράγμα, εξακολουθεί να είναι παγανιστικό και τι μπορούμε πια, να πούμε σήμερα; Είναι ένα πράγμα, να επιτίθεται στην εκκλησία, εξαιτίας της αποστασίας της από την αποστολική αλήθεια. Είναι το κάτι άλλο, να βλέπεις τις ίδιες αρχές, να λειτουργούν στις προσωπικές μας ζωές. Ας βεβαιωθούμε, ότι ασχολούμαστε με το δοκάρι στο δικό μας μάτι, πριν προσπαθήσουμε, να αφαιρέσουμε το ξυλαράκι από το μάτι του αδελφού μας.

Είναι ενδιαφέρον, να μελετήσουμε το ταξίδι των πιο ένθερμων οπαδών του Χριστού - των μαθητών Του. Συχνά σήκωνε το κεφάλι του, το ζήτημα της εξουσίας και της θέσης. Ας παρατηρήσουμε μερικά αποσπάσματα από την Αγία Γραφή:

Εκείνη την εποχή οι μαθητές ήρθαν στον Ιησού, λέγοντας:
«Ποιος είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών;»
κατά Ματθαίο 18:1.

Υπάρχει ένας και μόνο ένας λόγος, για τον οποίο οι μαθητές έθεταν αυτό το ερώτημα - το προσωπικό συμφέρον. Οι μαθητές πίστευαν, ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας, ο Χριστός. Ήταν ενθουσιασμένοι και παθιασμένοι με την πίστη τους σε Αυτόν. Μερικοί ήταν ακόμη και πρόθυμοι, να πεθάνουν γι' Αυτόν, αλλά, όπως ακριβώς, όταν ετοιμαζόμουν, να προσευχηθώ και το μυαλό μου μετατοπίστηκε από τη σχέση

μου στην επίδοσή μου στην προσευχή, οι μαθητές μετακινήθηκαν από τη σχέση τους με τον Μεσσία, στη θέση τους στη νέα Του Βασιλεία.

Τότε τον πλησίασαν ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, οι γιοι του Ζεβεδαίου, λέγοντας: «Δάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις, ό,τι ζητήσουμε». Και τους είπε: «Τι θέλετε να σας κάνω;» Του είπαν: «Δώσε μας να καθίσουμε, ο ένας στα δεξιά σου και ο άλλος στα αριστερά σου, στη δόξα σου», κατά Μάρκο 10:35-37.

Ο θεός του πόσπου και της κοινωνικής θέσης, είχε τόσο πολύ καταλάβει τις αρχές που μάθαιναν ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης της νέας Βασιλείας, που ρώτησαν τον Ιησού, αν μπορούσαν, να καθίσουν αριστερά και δεξιά Του στη Βασιλεία Του. Ευτυχώς ο Ιησούς, δεν κουράστηκε ποτέ με τη συνεχή αποτυχία τους, να εγκαταλείψουν τις αρχές του παλιού βασιλείου. Κατάλαβε, ότι χρειάζεται χρόνος, για να δούμε, πόσο βαθιά ριζωμένες είναι στην πραγματικότητα οι αρχές του βασιλείου του Σατανά. Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι, ότι, όταν επιτρέπουμε στις παλιές αρχές, να κυριαρχήσουν, συμβαίνει το εξής:

«Και όταν οι δέκα το άκουσαν, άρχισαν, να δυσαρεστούνται πολύ με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη», κατά Μάρκο 10:41.

Όταν επιτρέπουμε στις αρχές του παλιού βασιλείου, να μας κυβερνούν, το αποτέλεσμα θα είναι πάντα η διαμάχη. Αυτό που έκαναν ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, θύμωσε τους άλλους μαθητές. Γιατί; Επειδή έστειλαν το μήνυμα: «Είμαστε καλύτεροι από εσάς». Μπορεί να μην είχαν πρόθεση, να το κάνουν αυτό, αλλά αυτό είναι σχεδόν πάντα το αποτέλεσμα. Ο Ιησούς, εκμεταλλεύτηκε αυτήν την ευκαιρία, για να προσπαθήσει, να διευρύνει την κατανόησή τους, για το πώς η Βασιλεία του Θεού είναι διαφορετική από αυτήν στην οποία

είχαν μεγαλώσει. Θα έπρεπε να μάθουν, να σκέφτονται διαφορετικά.

«Ο δε Ιησούς προσκαλέσας αυτούς, λέγει προς αυτούς· Εξεύρετε ότι οι νομιζόμενοι άρχοντες των εθνών κατακυριεύουσιν αυτά και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζουσιν αυτά· ούτως όμως δεν θέλει είσθαι εν υμίν, αλλ' όστις θέλει να γείνη μέγας εν υμίν, θέλει είσθαι υπηρέτης υμών, και όστις εξ υμών θέλει να γείνη πρώτος, θέλει είσθαι δούλος πάντων· διότι ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών», κατά Μάρκο 10:42-45.

Ας ηχούν αυτά τα λόγια για πάντα στα αφτιά μας! Αν θέλετε, να είστε σπουδαίοι στη Βασιλεία του Θεού, τότε μάθετε, να απολαμβάνετε να υπηρετείτε τους άλλους, αντί να τους χειραγωγείτε και να τους ελέγχετε. Ο Ιησούς μας λέει ότι οι ειδωλολάτρες (Εθνικοί) καταδυναστεύουν τους άλλους κι απολαμβάνουν, να ασκούν την εξουσία τους και να δείχνουν ποιος είναι το αφεντικό. Παραδόξως, το ίδιο αυτό πνεύμα κυβερνά συχνά την εκκλησία, με τα διάφορα μέλη που επιδιώκουν, να επιβάλουν τη θέληση και την εξουσία τους στην εκκλησία. Δύο χιλιάδες χρόνια από τον σταυρό και πολλοί από εμάς, ακόμα δεν καταλαβαίνουμε τα βασικά.

Γιατί ο εχθρός των ψυχών μας βρίσκει τόσο εύκολο, να μας σύρει πίσω στον παλιό μας τρόπο σκέψης; Όπως έχουμε δηλώσει νωρίτερα, είναι η βαθιά μας αίσθηση ανασφάλειας που καθιστά εύκολο για τον Σατανά, να μας βάλει σε πειρασμό να αποδείξουμε τον εαυτό μας. Αν δεν θυμόμαστε, πώς αποκτούμε την αξία μας, θα είναι αδύνατο, να αντισταθούμε στην προσπάθεια, να μετατρέψουμε τις πέτρες σε ψωμί, για να αποδείξουμε, ότι είμαστε σημαντικοί.

Υπάρχει κάτι που βρίσκω πολύ ανησυχητικό σε αυτήν την αρχή του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell, που μας κολλάει επίμονα. Ο Ιησούς ήταν ο καλύτερος δάσκαλος, που έχει δει ποτέ αυτός ο κόσμος. Πέρασε πάνω από τρία χρόνια με τους μαθητές, διδάσκοντάς τους, όσα Αυτός μπορούσε να μιλήσει για τη Βασιλεία των Ουρανών και ακόμη και μετά από όλα αυτά, διαπιστώνουμε, ότι την ίδια νύχτα της σταύρωσής Του, οι μαθητές εξακολουθούσαν, να ελέγχονται από τις αρχές της παλιάς ζωής.

Ωσαύτως και το ποτήριον, αφού εδείπνησαν, λέγων· Τούτο το ποτήριον είναι η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, το υπέρ υμών εκχυνόμενον. Πλην ιδού, η χειρ εκείνου, όστις με παραδίδει, είναι μετ' εμού επί της τραπέζης. Και ο μεν Υιός του ανθρώπου υπάγει κατά το ωρισμένον· πλην ουαί εις τον άνθρωπον εκείνον, δι' ου παραδίδεται. Και αυτοί ήρχισαν να συζητώσι προς αλλήλους το ποίος τάχα ήτο εξ αυτών, όστις έμελλε να κάμη τούτο. Έγεινε δε και φιλονεικία μεταξύ αυτών, περί του τις εξ αυτών νομίζεται ότι είναι μεγαλύτερος, κατά Λουκά 22:20-24.

Την παραμονή της μεγαλύτερης επίδειξης αγάπης που έχει δει ποτέ το σύμπαν, όσοι ήταν πιο κοντά στον Ιησού, αυτοί που γνώριζαν περισσότερα για τη Βασιλεία Του από οποιονδήποτε άλλον, διαφωνούσαν για το ποιος από αυτούς ήταν ο μεγαλύτερος. Η θλίψη που βίωσε ο Ιησούς σε εκείνο το σημείο, πρέπει να ήταν τεράστια! Μήπως όσοι από εμάς ισχυριζόμαστε, ότι είμαστε ακόλουθοι του Ιησού, επαναλαμβάνουμε τα ίδια λάθη με τους μαθητές - ένθερμοι ακόλουθοι του Ιησού, αλλά σπρωχνόμαστε μεταξύ μας, για το ποιος είναι ο μεγαλύτερος;

Υπάρχει μόνο ένα πράγμα χειρότερο από το να ελέγχεται από τις αρχές των Αυτοτροφοδοτούμενων/Duracell στον

κόσμο: είναι να ελέγχεται από αυτές μέσα στην εκκλησία. Είθε ο Θεός, να μας βοηθήσει, να απελευθερωθούμε από αυτές τις ιδιοτελείς αρχές, ώστε να μπορέσουμε να βιώσουμε την πλήρη χαρά της Βασιλείας Του!

15.

«Πως αναγινώσκεις;»

Σήμερα θα είναι μια ξεχωριστή μέρα. Είστε γεμάτοι προσμονή και ενθουσιασμό για τις πιθανές προοπτικές που σας περιμένουν. Ο επικεφαλής μιας μεγάλης κατασκευαστικής εταιρείας, ενδιαφέρεται για ένα ιδιαίτερο σχέδιο, πάνω στο οποίο έχετε εργαστεί και σκέφτεται σοβαρά, να το κατασκευάσει και να το εξάγει σε όλο τον κόσμο. Αποφασίζετε, να συναντηθείτε για μεσημεριανό σε ένα ωραίο μικρό τοπικό εστιατόριο. Μη έχοντας συναντηθεί ποτέ πριν, κοιτάτε νευρικά γύρω σας, προσπαθώντας να εντοπίσετε αυτό το άτομο που θα μετατρέψει το όνειρό σας σε πραγματικότητα. Επιτέλους φτάνει και του σφίγγετε δυνατά το χέρι και στη συνέχεια μετακινείστε και οι δύο στο εστιατόριο και βρίσκετε τη θέση σας. Για να γνωριστείτε, ο σύντροφός σας στο εστιατόριο, σας ρωτάει λίγα πράγματα για την οικογένειά σας, το πού ζείτε και πώς τα πάνε τα παιδιά σας στο σχολείο. Όλα πάνε καλά, εκτός από το γεγονός, ότι ακριβώς πίσω σας υπάρχει ένας τύπος, που έχει αναπτύξει μια πραγματική τέχνη στο να ρουφάει τη σούπα του. Στην αρχή το απορρίπτετε, αλλά μετά από λίγο, γίνεται λίγο ενοχλητικό. «Μερικοί άνθρωποι, πρέπει να μάθουν μερικούς τρόπους» σκέφτεστε, αλλά το απορρίπτετε, για να μην αποσπαστεί η προσοχή σας. Η

συζήτηση με τον πιθανό σας συνεργάτη πηγαίνει καλά και βρίσκεστε ακριβώς στη μέση της συζήτησης για μερικά από τα επιπλέον οφέλη του σχεδιασμού σας, όταν ξαφνικά ο τύπος πίσω σας κάνει ένα φρικτό ρέψιμο, που σχεδόν κροταλίζει τα μαχαιροπίρουνα στο τραπέζι σας. Όλα τα μάτια ξαφνικά καρφώνονται σε αυτό το ασυνήθιστο άτομο, που φαίνεται να μην έχει καθόλου τρόπους. Το δωμάτιο γεμίζει με ήχους χαχανητών και πνιχτών γέλιων, σε συνδυασμό με τρόμο και αηδία. Τελικά, ο ιδιοκτήτης του εστιατορίου βγαίνει και ζητά από τον άντρα να φύγει, λέγοντας, ότι οι τρόποι του δεν είναι ευπρόσδεκτοι στο εστιατόριο.

Το πραγματικά εκπληκτικό είναι, ότι, αν ο ίδιος αυτός άντρας καθόταν σε ένα εστιατόριο που αντανakλούσε την κινεζική κουλτούρα, κανείς δεν θα ανοιγόκλεινε το βλέφαρό του. Στην πραγματικότητα, εκεί ο οικοδεσπότης και η οικοδέσποινα μπορεί να απογοητευτούν, αν δεν κάνετε αυτές τις χειρονομίες. Επίσης, στην κινεζική κουλτούρα, αν προσπαθήσετε, να σφίξετε το χέρι κάποιου που δεν έχετε συναντήσει πριν ή μιλήσετε για οικογενειακά ζητήματα κατά τη διάρκεια του δείπνου, θα θεωρηθείτε αρκετά αγενής⁴³.

Είναι εκπληκτικό, το πώς οι ίδιες ενέργειες, μπορούν να ερμηνευτούν με εντελώς διαφορετικούς τρόπους, ανάλογα με την κουλτούρα ή την κοσμοθεωρία από την οποία προέρχετε. Αυτό το γεγονός δεν διαφέρει, όταν εξετάζουμε τους δύο διαφορετικούς πολιτισμούς, της Βασιλείας του Θεού έναντι του βασιλείου του Σατανά.

Η Χριστιανική πίστη έχει ένα θεμέλιο, τον Ιησού Χριστό και όμως, καθώς εξετάζουμε την πληθώρα των ομάδων που

⁴³ <http://www.chinawestexchange.com/Chinese/Culture/customs.html>

παίρνουν το όνομα του Χριστού, μπερδευόμαστε που διαπιστώνουμε, ότι τόσες πολλές αντιφάσεις, μπορούν να υπάρχουν σε ένα θεμέλιο. Το ταξίδι στη Βασιλεία του Θεού, περιλαμβάνει μια μεταφορά πολιτισμού και μια μεταφορά κοσμοθεωρίας. Στο τελευταίο μας κεφάλαιο, περιγράψαμε τη δυσκολία που αντιμετωπίζουμε συχνά, στο να μάθουμε να σκεφτόμαστε με τους τρόπους του Ουρανού.

Οι μεγαλύτερες δυσκολίες της χριστιανικής πορείας περιστρέφονται γύρω από το πώς προσεγγίζουμε τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Προερχόμαστε από τον κόσμο, όπου έχουμε εκπαιδευτεί σε επιτεύγματα και θέσεις, αλλά καθώς προχωράμε στη Βασιλεία του Θεού είναι απολύτως ζωτικής σημασίας να εγκαταλείψουμε τις απόψεις μας και να αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού, να μας διδάξει, πώς να διαβάζουμε τον Λόγο του Θεού. Δυστυχώς, αυτό δεν συμβαίνει συχνά, και οι πολλές αντιφάσεις, αιρέσεις και διαφωνίες που βρίσκονται στη χριστιανική πίστη και ιστορία προέρχονται απευθείας από την ανάγνωση της Αγίας Γραφής με ένα πλαίσιο Αυτοτροφοδότησης/Duracell και όχι στο πλαίσιο του Ουρανού, το οποίο εστιάζει σε νόμιμες και στενές σχέσεις.

Ο Ιησούς θίγει αυτό το σημείο στη συζήτησή Του με έναν νομικό στο 10^ο κεφ. του κατά Λουκά ευαγγελίου. Ο νομικός ρωτάει τον Ιησού: «Τι πρέπει να κάνω, για να κληρονομήσω αιώνια ζωή;» Ο Ιησούς απαντά: «Τι είναι γραμμένο στον νόμο;» Και για να φτάσει στο βαθύτερο ζήτημα, ρωτάει: «Πώς αναγινώσκεις;»⁴⁴. Ο Ιησούς δεν ρωτάει τι διαβάζετε. Ρωτάει, πώς διαβάζετε ή πώς ερμηνεύετε αυτό που διαβάζετε. Αυτό είναι το βασικό ερώτημα για όποιον επιθυμεί, να κάνει το

⁴⁴ Κατά Λουκά 10:25-26

ταξίδι από το γήινο Duracell στις Ουράνιες σχέσεις – «Πώς αναγινώσκεις;»

Το ερώτημα σχετικά με την αιώνια ζωή που έθεσε ο νομικός στον Ιησού, είναι ένα από τα πιο κρίσιμα ερωτήματα της χριστιανικής πορείας. Η θέση που κατέχετε και οι άνθρωποι με τους οποίους συναναστρέφεστε αποτελούν ισχυρή ένδειξη της αξίας σας σε αυτόν τον κόσμο. Αντίθετα, στη Βασιλεία των Ουρανών, κάθε άνθρωπος είναι παιδί του Θεού και είναι άξιος σεβασμού και αξιοπρέπειας. Καθώς παρακολουθούμε τη συζήτηση, παρατηρούμε, ότι ο νομικός θέλει, να ερμηνεύσει την Αγία Γραφή με βάση τον πρώτο και όχι τον δεύτερο τρόπο. Δίνει στον Ιησού τη σωστή απάντηση λέγοντας: «Αγάπα Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της δυνάμεώς σου και εξ όλης της διανοίας σου, και αγάπα τον πλησίον σου ως σ' εαυτόν»⁴⁵. Ο Ιησούς λέει στην ουσία: «Ακριβώς, κάνε αυτό και ζήσε», αλλά ο νομικός, συνειδητοποιώντας τις πλήρεις συνέπειες αυτού που εμπλέκεται, προσπαθεί, να διαστρεβλώσει το νόημα ρωτώντας: «Ποιος είναι ο πλησίον μου;» Το νόημα της Γραφής είναι απλό, αλλά η ανθρώπινη καρδιά υπό την επήρεια του Duracell, ενεργεί, σαν να είναι δύσκολο, να την καταλάβει, επειδή δεν είναι πρόθυμη, να απελευθερώσει τον παλιό και να αγκαλιάσει πλήρως τον νέο τρόπο. Εδώ βρίσκεται ο λόγος για τόσους πολλούς άψυχους Χριστιανούς, που πιστεύουν στη Βασιλεία του Χριστού αλλά ζουν σύμφωνα προς το βασίλειο του Σατανά και το αποτέλεσμα είναι σύγχυση, απογοήτευση και κακό.

Ολόκληρη η Χριστιανική πίστη είναι συγκεχυμένη στο ζήτημα της σωτηρίας, επειδή η Αγία Γραφή διδάσκει ξεκάθαρα

⁴⁵ Κατά Λουκά 10:27

ότι ένας Χριστιανός που ενδυναμώνεται από τη χάρη θα ζει σε αρμονία με τις Δέκα Εντολές. Ωστόσο, πολλοί από εμάς προσεγγίζουμε τις Δέκα Εντολές στο πλαίσιο της Αυτοτροφοδότησης/Duracell. Επιδιώκουμε να τις εκτελούμε, για να επιτύχουμε τον στόχο της σωτηρίας, αντί να βλέπουμε τις Δέκα Εντολές, ως περιγραφή της υποσχεμένης σχέσης μεταξύ του Θεού και των παιδιών Του.

Αντίστροφα, και πιο συχνά, έχουμε ένα ολόκληρο πλήθος που βλέπει την αδυναμία εκτέλεσης των απαιτήσεων του νόμου, αλλά αντί να εισέλθει μέσω μιας σχέσης πίστης, δηλώνει αδύνατη στην τήρηση των εντολών του Θεού και ως εκ τούτου δεν απολαμβάνει ποτέ την ελευθερία της νίκης εν Χριστώ. Είτε επιδιώκετε, να εκτελέσετε είτε να μην εκτελέσετε, το ζήτημα εξακολουθεί να είναι η εκτέλεση παρά η σχέση. Καμία από αυτές τις ομάδες δεν θα εισέλθει στη Βασιλεία των Ουρανών εκτός, αν ασπαστεί τις Δέκα Εντολές στο πλαίσιο μιας σχέσης που βασιζείται στην πίστη, με Αυτόν που πέθανε για εμάς.

Για την ομάδα των Χριστιανών που υιοθετούν τη στάση της επίτευξης και την αδυναμία νίκης στη Χριστιανική πορεία, σύντομα προκύπτει, ότι ο θεός που υπηρετούν είναι επίσης, ανίκανος να εκτελέσει τα καθήκοντά του. Συνδυάστε αυτήν την τάση με την κοσμική επιθυμία για αναγνώριση και δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός, ότι βρίσκουμε Χριστιανούς μελετητές, δασκάλους και πιστούς που απορρίπτουν την ικανότητα του Θεού, να δημιουργήσει τον κόσμο σε έξι κυριολεκτικές ημέρες. Ακριβώς, όπως ο νομικός δίνει την απάντηση, ότι πρέπει να αγαπά τον πλησίον του, αλλά στη συνέχεια ρωτάει: «Ποιος είναι ο πλησίον μου;», έτσι πολλοί μελετητές σήμερα λένε: «Ναι, πιστεύουμε σε μια δημιουργία έξι ημερών, αλλά τι είδους ημέρες είναι αυτές;» Η πονηρία

πάντα αναζητά έναν τρόπο, να διαστρεβλώσει τις Γραφές, για να τις βολέψει και να πιστεύει στον Χριστό και όμως, να ζει σύμφωνα με τον κόσμο. Οι δαίμονες πιστεύουν επίσης, στον Χριστό και ζουν σύμφωνα με αυτόν τον κόσμο.

Μόλις ένα άτομο, χάσει την πίστη σε έναν Θεό, που μπορεί να δημιουργήσει μια νέα καρδιά και έχει μάθει, να θέτει πονηρά ερωτήματα σχετικά με τις σαφείς δηλώσεις της Γραφής, τότε είναι πολύ εύκολο να αγκαλιάσει και να αποδεχτεί και την ομοφυλοφιλία ως Χριστιανικό κανόνα, μαζί με την απόρριψη των ανδρικών και γυναικείων ρόλων, στο σπίτι και στην εκκλησία, που η Αγία Γραφή μας παρουσιάζει ξεκάθαρα. Αυτή η έννοια είναι ξένη προς τη Βασιλεία των Ουρανών. Η αξία καθορίζεται πάντα από τη σχέση, όχι από τη θέση.

Θα μπορούσαμε να απαριθμήσουμε, τη μία διδασκαλία μετά την άλλη που έχει διαστρεβλωθεί στη Αγία Γραφή, για να ταιριάξει με τις αρχές της εξουσίας, της θέσης και της απόδοσης, αλλά νομίζω, ότι το σημείο έχει τεθεί ξεκάθαρα πως, αν ισχυριζόμαστε, ότι είμαστε ακόλουθοι του Ιησού, τότε θα επιδιώξουμε να ερμηνεύσουμε την Αγία Γραφή σύμφωνα με τις αρχές της Βασιλείας Του και όχι του βασιλείου, από το οποίο όλοι προερχόμαστε.

16.

Όχι Υπηρέτης Πλέον

Ήταν μια από εκείνες τις ξεχωριστές στιγμές. Ο εξάχρονος γιος μου κι εγώ ταξιδεύαμε μαζί με το αυτοκίνητο. Κάναμε μια βαθιά και ουσιαστική συζήτηση, τόσο βαθιά, όσο μου επέτρεπε η εμπειρία του πολύτιμου γιου μου. Μπορούσα να δω τους τροχούς να γυρίζουν μεθοδικά στο κεφάλι του. Ένιωσα ότι βρισκόταν στα πρόθυρα για κάτι πολύ βαθύ και τότε του ήρθε η ιδέα. «Ξέρεις μπαμπά, νομίζω, ότι τα πράγματα θα λειτουργούσαν πολύ καλύτερα, αν μερικές φορές ήσουν εσύ το αφεντικό και μερικές φορές ήμουν εγώ το αφεντικό». «Λοιπόν, γιε μου, αυτή είναι σίγουρα μια ενδιαφέρουσα πρόταση», είπα καθαρίζοντας τον λαιμό μου. Υπήρξε μια στιγμή σιωπής επειδή προσπαθούσα να σκεφτώ έναν καλό λόγο, για τον οποίο η πρότασή του ήταν λανθασμένη, και αν δεν κατάφερνα, να σκεφτώ έναν, μπορεί και οι δύο να καταλήγαμε σε μπελάδες. «Λοιπόν, δεν είναι ακριβώς ο τρόπος που η Αγία Γραφή μας λέει, πώς να το κάνουμε, γιε μου».

«Αλλά, γιατί πρέπει να μου λες συνέχεια τι να κάνω;»

«Λοιπόν, γιε μου, ο Ιησούς μου ζήτησε, να σε διδάξω πώς να είσαι ένας δυνατός νεαρός άνδρας για Αυτόν και επειδή Αυτός

είναι το αφεντικό μου, νομίζω, ότι είναι καλύτερα, να κάνω αυτό που μου λέει να κάνω».

Η γονική μέριμνα είναι μια πραγματική καμπύλη μάθησης. «Γιε μου, σε παρακαλώ κάθισε, ενώ τρώς.» «Μα, δεν είναι δίκαιο !»

«Γλυκέ μου, σε παρακαλώ μάζεψε τα παιχνίδια σου και βάλ' τα στη θέση τους.»

«Αχ μαμά, θέλω να βγω να παίξω έξω.»

«Γιε μου, ήρθε η ώρα για ύπνο.» Κλάψε, γκρίνιαξε, ούρλιαξε, «Αλλά δεν θα πας για ύπνο τώρα. Γιατί πρέπει να πάω;»

Όλοι αυτοί οι κανόνες και οι κανονισμοί! Θα νόμιζε κανείς ότι όλη την ώρα οι γονείς είναι τέρατα. Γιατί να μη μπορούν τα παιδιά, να καταλάβουν, ότι θέλετε να κάθονται ακίνητα και να τρώνε αργά στο τραπέζι, για να μην διαταράξουν την πέψη τους; Ή ότι θέλετε να μάθουν, να είναι καθαρά και τακτοποιημένα, ώστε να μάθουν να είναι οργανωμένα και πιο αποτελεσματικά, όταν μεγαλώσουν; Και γιατί τα παιδιά δεν εκτιμούν, ότι θέλετε, να τα αποτρέψετε από το να αρρωστήσουν κοιμώμενα πολύ; Γιατί; Επειδή απλώς δεν γνωρίζουν τις παγίδες και τους κινδύνους της ζωής.

Ο απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί αυτήν την αναλογία για να δείξει το ταξίδι μας στη Χριστιανική ζωή.

«Λέγω δε, εφ' όσον χρόνον ο κληρονόμος είναι νήπιος, δεν διαφέρει δούλου, αν και ήναι κύριος πάντων», προς Γαλάτες 4:1.

Ο Παύλος περιγράφει τη σχέση ενός παιδιού με τον γονέα του, ως μη διαφορετική από αυτήν ενός δούλου προς τον κύριό

του. Ο πατέρας πρέπει να εκπαιδεύσει τον γιο του στις αρχές της Βασιλείας του Θεού, αλλά ο γιος με τη φύση του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell, δεν καταλαβαίνει τον λόγο για όλη αυτήν την εκπαίδευση. Πολλά από τα μαθήματα που θα του διδάξει ο πατέρας του είναι αντίθετα με τη φύση του και συχνά είναι σκληρή δουλειά που δεν φαίνεται, να διαφέρει από το να είναι υπηρέτης. Το αγόρι μπορεί εύκολα να αναρωτηθεί: «Γιατί ο πατέρας μου με εμποδίζει, να κάνω πολλά από τα πράγματα που θέλω; Νιώθω σαν σκλάβος. “Τις μου, κάνε αυτό, γιε μου, μην κάνεις εκείνο”, δεν φαίνεται δίκαιο!»

Αυτή η κατάσταση, περιγράφει τέλεια τη συμπεριφορά του Θεού μαζί μας, καθώς επιδιώκει, να μας προετοιμάσει για τη Βασιλεία του Θεού. Πολλοί θεωρούν τις απαιτήσεις του Θεού σκληρές και απαιτητικές και συχνά αναρωτιούνται: «Γιατί ο Θεός άφησε αυτό να μου συμβεί ή γιατί η Χριστιανική ζωή φαίνεται τόσο περιοριστική;» Υπάρχουν επίσης, πολλοί που εντάσσονται σε εκκλησίες και φαίνονται ικανοποιημένοι, που παραμένουν σαν παιδιά και είναι απλώς υπηρέτες, εκτελώντας τα καθήκοντα της Χριστιανικής ζωής και ελπίζοντας, ότι θα ανταμειφθούν για τις προσπάθειές τους. Τέτοιοι άνθρωποι κινδυνεύουν, να κατακλυστούν από τα συναισθήματα του μεγαλύτερου αδελφού, στην ιστορία του ασώτου υιού.

Ο Παύλος, μας εξηγεί, πώς μπορούμε, να απελευθερωθούμε από πολλές από τις αμνηχανίες της ζωής και τα ερωτήματα σχετικά με τη συμπεριφορά του Θεού απέναντί μας. Όταν κατανοούμε πραγματικά ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας μας και ότι μας προετοιμάζει να εισέλθουμε στη Βασιλεία Του και ότι μας αγαπά έντονα, τότε η σχέση μας με τον Θεό αρχίζει να έχει νόημα. Οι κανόνες και οι κανονισμοί δεν θεωρούνται πλέον ως περιορισμοί και όρια, που μας εμποδίζουν, να

διασκεδάσουμε. Αντίθετα, γίνονται πόρτες ελευθερίας, που αποκαλύπτουν την τρυφερή φροντίδα του Θεού για εμάς και την έντονη επιθυμία Του, να λάβουμε την πλήρη κληρονομιά μας ως παιδιά του Θεού. Ο Παύλος το εξηγεί ως εξής:

«Ούτω και ημείς, ότε ήμεθα νήπιοι, υπό τα στοιχεία του κόσμου ήμεθα δεδουλωμένοι· ότε όμως ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού, όστις εγεννήθη εκ γυναικός και υπετάγη εις τον νόμον, διά να εξαγοράση τους υπό νόμον, διά να λάβωμεν την υιοθεσίαν. Και επειδή είσθε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του Υιού αυτού εις τας καρδίας σας, το οποίον κράζει· Αββά, ο Πατήρ. Όθεν δεν είσαι πλέον δούλος αλλ' υιός· εάν δε υιός, και κληρονόμος του Θεού διά του Χριστού. Αλλά τότε μεν μη γνωρίζοντες τον Θεόν, εδουλεύσατε εις τους μη φύσει όντας θεούς.» Γαλάτες 4:3-8.

Αυτά είναι κάποια από τα πιο όμορφα λόγια στην Αγία Γραφή. Καθώς αναγνωρίζουμε τη θυσία του Ιησού στην εξασφάλιση της υιοθεσίας μας ως παιδιά του Θεού, απελευθερωνόμαστε από τη δουλεία στο βασίλειο του Σατανά. Απελευθερωνόμαστε από την τυραννία του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell και στεκόμαστε δυνατοί και ευγενείς ως γιοι και κόρες του Θεού, γνωρίζοντας ότι χάρη στον Ιησού, θα είμαστε πάντα τα αγαπημένα Του παιδιά. Έχει φωνάξει το Πνεύμα του Θεού στην καρδιά σας «Αββά Πατέρα» — «Μπαμπά, Μπαμπάκα»; Νιώθετε τόσο ασφαλείς στην αγάπη Του, που μπορείτε να τρέξετε στην αγκαλιά Του και να ξέρετε, ότι δεν είστε μόνο ευπρόσδεκτοι, αλλά βαθιά επιθυμητοί από Αυτόν; Έχετε επιστρέψει στην παιδική λατρεία του Πατέρα σας, που λάμπει, όταν είναι κοντά; Μέχρι να βιώσετε αυτή την ελευθερία, θα παραμένετε πάντα ένας υπηρέτης, που ζει με την αβεβαιότητα, ότι αύριο θα σας εκδοθεί η αποζημίωση απόλυσής σας.

Ως παιδιά του Θεού, η κληρονομιά μας είναι βέβαιη. Μπορούμε να προσέλθουμε με τόλμη σε Αυτόν και να υποβάλουμε τα αιτήματά μας. Μπορούμε να εμπιστευτούμε με σιγουριά, ότι Εκείνος ξέρει τι είναι καλύτερο για εμάς. Όλα όσα μας συμβαίνουν στη ζωή, έχουν ως στόχο να μας βοηθήσουν, να κατανοήσουμε βαθύτερα τις αξίες της Βασιλείας του Θεού και να σπάσουμε τη δουλεία του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell.

Θα θυμάστε, ότι στο Κεφάλαιο 6 συζητήσαμε το απίστευτο έργο που αντιμετώπισε ο Θεός, προσπαθώντας να φέρει την ανθρώπινη φυλή πίσω στην αγκαλιά της αγάπης Του. Εδώ είναι και πάλι τα σημεία:

1. Ένα μέσο για να δοθεί στην ανθρώπινη φυλή η σοφία, να αναγνωρίσει πραγματικά σωστά την απελπιστική της κατάσταση, μαζί με έναν τρόπο, για να επηρεαστεί προς τη σωστή κατεύθυνση χωρίς να παραβιάσει την ελευθερία επιλογής της.
2. Ένας τρόπος να τους δείξει, ότι είχαν μια λανθασμένη αντίληψη για τον χαρακτήρα και τη Βασιλεία Του και να τους δείξει με κάποιο τρόπο, ότι τους αγαπούσε πραγματικά.
3. Ένας τρόπος για να απαλλαγούν από την ενοχή και την ανασφάλειά τους, αποκαθιστώντας την αληθινή τους ταυτότητα και αξία, ως παιδιά του Θεού.
4. Ένας τρόπος, για να ανακτήσουν την αίσθηση του σκοπού τους, τον λόγο ύπαρξής τους ή το πεπρωμένο τους.
5. Όλα τα παραπάνω χρειάζονταν χρόνο. Ο Αδάμ και η Εύα είχαν θυσιάσει τη ζωή τους, επομένως χρειάζονταν ένα σύστημα υποστήριξης της ζωής που θα τους δώσει τον χρόνο να επιλέξουν και να αποφασίσουν.

6. Ενώ κάνει όλα αυτά, ο Θεός πρέπει, να διατηρεί ένα αίσθημα δικαιοσύνης. Δεν μπορεί, να αγνοήσει την ανταρσία τους και να πει, ότι είναι εντάξει. Ενώ ο Θεός στο έλεός Του, δεν επιτρέπει, να πέσουν πάνω τους όλες οι συνέπειες της επιλογής τους, ο Αδάμ και η Εύα πρέπει, να κατανοήσουν το αποτέλεσμα της επιλογής τους, για να αρχίσουν να εκτιμούν το λάθος αυτού που έκαναν.

Το έργο του Ιησού στη διακονία Του, τον θάνατο και την ανάστασή Του, έχει δώσει τη λύση και στις έξι προκλήσεις. Ποιος μπορεί να κατανοήσει τη δύναμη του σταυρού του Χριστού; Είναι πολύ πιο βαθιά από την απλή αφαίρεση των λανθασμένων πράξεών μας. Είναι πολύ, πολύ πιο βαθιά.

Δεν θα γονατίζατε και θα κοιτάζατε τον σταυρό αυτή τη στιγμή, για να δείτε την απελευθέρωσή σας από το Αυτοτροφοδοτούμενο/Duracell; Μπορείς να ακούσεις τη φωνή από τον Ουρανό να λέει, ότι είσαι το αγαπημένο Του παιδί που λατρεύει; Δεν έχεις απαλλαγεί από όλες τις ενοχές, την αγανάκτηση, την υπερηφάνεια και την πικρία σου σε Αυτόν; Απλώς επέτρεψε στην πληρότητα της χαράς Του, να πλημμυρίσει την ψυχή σου τώρα. Μπορείς, αν δεν το έχεις κάνει ήδη. Το μυστικό, για να ξεφύγεις από το Αυτοτροφοδοτούμενο/Duracell είναι, να μην είσαι πλέον υπηρέτης, αλλά γιος ή κόρη.

17.

Η Πτώση της Βαβυλώνας

Χτύπησε σαν κεραυνός. Γερμανικές μεραρχίες Panzer έτρεξαν στα πεδία της Ολλανδίας και της Γαλλίας και σε μια νύχτα αυτές οι χώρες κρατήθηκαν σφιχτά στη σιδερένια γροθιά της ναζιστικής πολεμικής μηχανής. Η ζωή σε μια κατεχόμενη χώρα είναι μια βασανιστική εμπειρία. Ο πατέρας μου έζησε αυτήν την περίοδο στην πόλη Άσσεν, στα βόρεια της Ολλανδίας.

Οι άνδρες τέθηκαν στην υπηρεσία της γερμανικής πολεμικής μηχανής. Οι πληροφοριοδότες ήταν πάντα έτοιμοι, να τους αναφέρουν στην τρομερή μυστική αστυνομία, και ανά πάσα στιγμή μπορούσαν, να δεχτούν ένα χτύπημα στην πόρτα και να τους παρασύρουν αγαπημένα τους πρόσωπα, για να μην τους ξαναδεί ποτέ κανείς. Το ναζιστικό καθεστώς έδειξε όλα τα χαρακτηριστικά του Αυτοτροφοδοτούμενου/Duracell, ενός πνεύματος ελέγχου, που θα εξάλειφε όλους τους αντιπάλους, κυβερνώντας μέσα από τον φόβο και επιδεικνύοντας τη δύναμή του με διαβολική ικανοποίηση.

Απογυμνωμένη και εξαντλημένη από τους πόρους της, κουρασμένη από τις καταπιεστικές αλυσίδες που την έδεναν, η Ολλανδία ήταν προετοιμασμένη για τον χειμώνα του 1944.

Δεν μπορούσαν να φύγουν από το σπίτι τους από φόβο ότι, όταν θα επέστρεφαν, δεν θα ήταν πια εκεί, αφού είχε απογυμνωθεί για καυσόξυλα. Χιλιάδες στις πόλεις έχασαν τη ζωή τους από την πείνα και το κρύο. Πόσο θα διαρκούσε αυτός ο εφιάλτης;

Τελικά, οι Γερμανοί υποχώρησαν, ανατινάζοντας γέφυρες, καταστρέφοντας πυρομαχικά και αφήνοντας, όσο το δυνατόν περισσότερη καταστροφή. Ο πατέρας μου θυμάται όλους, να χορεύουν στους δρόμους και τους συμμάχους στρατιώτες, να μοιράζουν μερίδες τροφίμων. Ήταν σχεδόν πολύ δύσκολο, να πιστέψει κανείς, ότι είχε τελειώσει ο πόλεμος. Επιτέλους ελευθερία!

Το πνεύμα του Κάιν εξακολουθεί να ζει και το βιβλίο της Αποκάλυψης αποκαλύπτει, ότι λίγο πριν επιστρέψει ο Χριστός, αυτό το ελεγκτικό, ανασφαλές, ζηλιάρικο και άχρηστο πνεύμα, θα έχει μια τελευταία επίδειξη δύναμης, πριν από την εξαφάνισή του. Ο Ιωάννης το περιγράφει ως ένα θηρίο με επτά κεφάλια και δέκα κέρατα, που αναδύεται από τη θάλασσα.

Τότε στάθηκα στην άμμο της θάλασσας. Και είδα ένα θηρίο, να ανεβαίνει από τη θάλασσα, έχοντας επτά κεφάλια και δέκα κέρατα, και στα κέρατά του δέκα στέμματα, και στα κεφάλια του ένα βλάσφημο όνομα, Αποκάλυψη 13:1.

Σε αυτό το θηρίο δίνεται μεγάλη δύναμη και εξουσία πάνω σε όλα τα έθνη της γης, και όλος ο κόσμος λατρεύει και υποτάσσεται στη δύναμη του θηρίου⁴⁶. Αυτή η κτηνώδης δύναμη αντιτίθεται στη σχέση μας με τον Θεό, που δημιούργησε τους Ουρανούς και τη Γη. Επιδιώκει, να προσελκύσει λατρεία προς τον εαυτό του.

⁴⁶ Αποκάλυψη 13:2,7

Ο λόγος για τον οποίο αυτό το θηρίο μπορεί τόσο εύκολα, να πείσει ολόκληρο τον κόσμο, να το ακολουθήσει είναι, επειδή λειτουργεί με αυτοτροφοδότηση - μπαταρίες Duracell. Μιλάει τη γλώσσα, που φυσικά μιλάμε όλοι. Μας ενθαρρύνει, να αναζητήσουμε την ταυτότητά μας μέσα από αυτά που επιτυγχάνουμε και εκτελούμε και μας ενθαρρύνει, να συναντήσουμε τον Θεό με τους δικούς μας όρους, προσφέροντας τη δική μας αναίμακτη θυσία και περιμένοντας από τον Θεό, να συμμορφωθεί και να δεχτεί τη λατρεία μας. Το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου, βρίσκεται ήδη υπό την εξουσία αυτού του θηρίου, αλλά δεν το συνειδητοποιεί. Όταν ο κόσμος απορρίψει τις αρχές της ελευθερίας και επιστρέψει στον παγκόσμιο έλεγχο μέσω του φόβου και της βίας, αυτό θα είναι απλώς μια εξωτερική εκδήλωση, αυτού που κρύβεται βαθιά στην καρδιά του καθενός μας.

Ο Θεός δεν κάθεται άπραγος χωρίς να κάνει τίποτα. Στέλνει ένα απεγνωσμένο τελικό μήνυμα, για να προειδοποιήσει τον κόσμο, να μην παραδοθεί σε αυτή τη θηριώδη δύναμη. Έρχεται με τη μορφή τριών μηνυμάτων. Το πρώτο μήνυμα εφιστά την προσοχή της ανθρωπίνης ράτσας και μας υπενθυμίζει, ότι πρέπει να λατρεύουμε τον Θεό, που δημιούργησε τους Ουρανούς και τη Γη. Μας δείχνει τη θυσία του Ιησού και μας υπενθυμίζει ότι η προσφορά του Κάιν, δεν μπορεί ποτέ, να γίνει αποδεκτή από τον Θεό. Δεν μπορούμε ποτέ, να κερδίσουμε την εύνοια του Θεού, γιατί η σωτηρία μας εξαγοράστηκε για εμάς μέσω του αίματος του Αρνίου⁴⁷.

Ο Θεός μας υπενθυμίζει στη συνέχεια μια πολύ σημαντική αλήθεια. Την διατυπώνει με την εξής γλώσσα:

⁴⁷ Αποκάλυψη 14:6-7

Και ένας άλλος άγγελος την ακολούθησε, λέγοντας: «Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα η μεγάλη πόλη, επειδή πότισε όλα τα έθνη από το κρασί της οργής της πορνείας της», Αποκάλυψη 14:8.

Γιατί ο Θεός χρησιμοποιεί τον όρο Βαβυλώνα; Καθώς κοιτάμε στην Αγία Γραφή, διαπιστώνουμε ότι ο Νεβρώδ, ήταν αυτός που έχτισε την πόλη της Βαβυλώνας. Ο Νεβρώδ ήταν ένας ενδιαφέρων χαρακτήρας. Η Αγία Γραφή, μας πληροφορεί: «Τα πρώτα κέντρα του βασιλείου του, ήταν η Βαβυλώνα, η Ερέχ, η Ακκάδ και η Καλνέ, στη Σεναάρ»⁴⁸. Ο Νεβρώδ, είναι ο πρώτος καταγεγραμμένος άνθρωπος, που ίδρυσε το δικό του βασίλειο. Είναι επίσης, ενδιαφέρον να σημειωθεί, ότι ο Νεβρώδ κάποια στιγμή παντρεύτηκε τη μητέρα του – πραγματικά, μια δυσλειτουργική οικογένεια! Υπάρχουν επίσης, κάποιες υποψίες, ότι ο Νεβρώδ σκότωσε τον πατέρα του, για να παντρευτεί τη μητέρα του. Όπως και να έχει, το σπίτι του Νεβρώδ δεν βασίστηκε στις αρχές της Βασιλείας του Θεού, όπου οι οικογενειακές σχέσεις είναι ιερές.

Τόσο μεγάλη ήταν η έλλειψη ασφάλειας του Νεβρώδ στην οικογενειακή του ζωή, που άρχισε να γίνεται γνωστός από αυτά που έκανε και όχι από το ποιος ήταν. Στο δέκατο κεφάλαιο της Γένεσης, η Αγία Γραφή απαριθμεί τις γενεαλογίες της ανθρώπινης φυλής. Κάθε άνθρωπος ταυτοποιούνταν από το ποιος ήταν ο πατέρας του. Η ταυτότητά τους καθιερωνόταν από τις οικογενειακές τους σχέσεις. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η Βασιλεία του Θεού. Ο Νεβρώδ, ωστόσο, έγινε γνωστός ως ένας ισχυρός κυνηγός και ένας ισχυρός ηγεμόνας.

⁴⁸ Γένεση 10:10

Ήταν ένας ισχυρός κυνηγός ενώπιον (εναντίον)⁴⁹ του ΚΥΡΙΟΥ· γι' αυτό λέγεται: «Όπως ο Νεβρώδ, ένας ισχυρός κυνηγός ενώπιον (εναντίον) του Κυρίου». Τα πρώτα κέντρα του βασιλείου του ήταν η Βαβυλώνα, η Ερέχ, η Ακκάδ και η Χαλνέ, στη Σεναάρ. Από αυτή τη γη, αυτός στην Ασσυρία, όπου έχτισε τη Νινευή, τη Ρεχωβώθ Ιρ, τη Χαλάχ και τη Ρεσέν, η οποία βρίσκεται ανάμεσα στη Νινευή και τη Χαλάχ· αυτή είναι η μεγάλη πόλη, Γένεση 10:9-12 .

Ο Νεβρώδ, παρασυρμένος από τις ανασφάλειές του, ένιωσε την ανάγκη να αποδείξει την αξία του. Έτσι, άρχισε να χτίζει πόλεις και στη συνέχεια, άρχισε, να χτίζει στρατούς, για να κατακτήσει τις γειτονικές οικογενειακές φυλές. Ένας διορατικός ιστορικός σημειώνει τα εξής:

Η εξουσία των προηγούμενων ηγεμόνων βασιζόταν στο αίσθημα της συγγένειας και η άνοδος του αρχηγού ήταν μια εικόνα γονικού ελέγχου. Ο Νεβρώδ, αντίθετα, ήταν κυρίαρχος της επικράτειας και των ανθρώπων, μόνο στο βαθμό, που ήταν οι κάτοικοί της επικράτειας του και ανεξάρτητα από τους προσωπικούς δεσμούς τους. Μέχρι τώρα, υπήρχαν διευρυμένες φυλές - οικογένειες - κοινωνία· τώρα υπήρχε ένα έθνος, μια πολιτική κοινότητα - το Κράτος⁵⁰.

Σχεδόν όλος ο κόσμος σήμερα έχει ακολουθήσει τα βήματα του Νεβρώδ. Οι κυβερνήσεις σήμερα είναι πολιτικές και εδαφικές, όχι φυλετικές και νομαδικές.

Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε τα βήματα, που ακολούθησε ο Νεβρώδ, για να χτίσει αυτό το πολιτικό σύστημα που βασίζεται στο κράτος. Ο Θεός έχει ονομάσει αυτό το

⁴⁹ Η λέξη πριν μπορεί επίσης, να διαβαστεί σε αντίθεση

⁵⁰ A.T Jones, Αυτοκρατορίες της Βίβλου, (Review and Herald Publishing, 1904) σελ. 51

σύστημα με την πρώτη πόλη που έχτισε αυτός, η οποία ονομαζόταν Βαβυλώνα. Παρατηρήστε την ουσία, του πώς αναπτύσσεται η Βαβυλώνα στις ανθρώπινες καρδιές:

1. Ξεκινά από παιδιά που έχουν αποξενωθεί από τους πατέρες τους.
2. Στη συνέχεια, λόγω της προκύπτουσας ανασφάλειας, αναζητούν συνεχώς την έγκριση.
3. Αυτή η λαχτάρα για έγκριση, συχνά οδηγεί αυτούς τους ανθρώπους σε απεγνωσμένα μέτρα, για να αντισταθμίσουν το κενό και την «αναξιότητά» τους.

Αυτό είναι το μυστικό συστατικό που κάνει το κρασί της Βαβυλώνας τόσο εθιστικό. Πόσοι από εμάς δεν έχουν βασανιστεί από συναισθήματα αχρηστίας ή αποφασιστικότητας, να αποδείξουν στους άλλους, ότι έχουν ό,τι χρειάζεται; Πόσοι από εμάς έχουμε νιώσει, ότι οι προσπάθειές μας, να ευχαριστήσουμε τον Θεό, ήταν απλώς μια πλήρης αποτυχία και δεν υπάρχει πλέον λόγος να προσπαθούμε; Πόσοι από εμάς, έχουμε παγιδευτεί σε μια πάλη εξουσίας στη δουλειά, το σχολείο ή την εκκλησία και έχουμε ακούσει ή πει θυμωμένα ή καυστικά λόγια ως μέσο αυτοάμυνας ή σε μια προσπάθεια, να διευρύνουμε τα δικά μας μικρά βασίλεια; Δεν πίνει όλος ο κόσμος από αυτό το ποτήρι; Αν ενεργούμε με τέτοιο τρόπο, τότε δεν είμαστε πραγματικά σκλάβοι της Βαβυλώνας;

Τι σημαίνει λοιπόν η πτώση της Βαβυλώνας; Η φράση «έπεσε η Βαβυλώνα» προέρχεται απευθείας από το Ιερεμία 51:8, και βρίσκεται το πλαίσιο της στα κεφάλαια 50 και 51 του Ιερεμία. Στο 50^ο κεφάλαιο του Ιερεμία, ο Θεός περιγράφει τον λαό Του ως χαμένα πρόβατα, που έχουν παραπλανηθεί και έχουν ξεχάσει τον τόπο ανάπαυσής τους. Ο λαός του Θεού

κρατείται κυριολεκτικά αιχμάλωτος από τη Βαβυλώνα και πολλοί από αυτούς έχουν ξεχάσει το αληθινό τους σπίτι, τον τόπο ανάπαυσής τους.

Αλλά ο Θεός δεν έχει ξεχάσει τα παιδιά Του. Δίνει την ακόλουθη όμορφη υπόσχεση: Έτσι λέει ο Κύριος των δυνάμεων: «Οι γιοι Ισραήλ καταπιέστηκαν, μαζί με τους γιους του Ιούδα· όλοι όσοι τους αιχμαλώτισαν τους κράτησαν σφιχτά· αρνήθηκαν να τους αφήσουν να φύγουν. Ο Λυτρωτής τους είναι ισχυρός· Κύριος των δυνάμεων είναι το όνομά Του. Θα υπερασπιστεί πλήρως την υπόθεσή τους, για να δώσει ανάπαυση στη γη, και να ταράξει τους κατοίκους της Βαβυλώνας, Ιερεμία 50:33-34.

Στη συνέχεια, στο Κεφάλαιο 51 διαβάζουμε τα εξής:

«Φύγετε εκ μέσου της Βαβυλώνος και διασώσατε έκαστος την ψυχήν αυτού· μη απολεσθήτε εν τη ανομία αυτής· διότι είναι καιρός εκδικήσεως του Κυρίου· ανταπόδομα αυτός ανταποδίδει εις αυτήν. Η Βαβυλών εστάθη ποτήριον χρυσούν εν τη χειρί του Κυρίου, μεθύον πάσαν την γήν· από του οίνου αυτής έπιον τα έθνη· διά τούτο τα έθνη παρεφρόνησαν. Έπεσεν εξαίφνης η Βαβυλών και συνετρίβη· ολολύζετε δι' αυτήν· λάβετε βάλσαμον διά τον πόνον αυτής, ίσως ιατρευθή. Μετεχειρίσθημεν ιατρικά διά την Βαβυλώνα αλλά δεν ιατρεύθη· εγκαταλείψατε αυτήν, και ας απέλθωμεν έκαστος εις την γην αυτού· διότι η κρίσις αυτής έφθασεν εις τον ουρανόν και υψώθη έως του στερεώματος. Ο Κύριος εφάνέρωσε την δικαιοσύνην ημών· έλθετε και ας διηγηθώμεν εν Σιών το έργον Κυρίου του Θεού ημών», Ιερεμία 51:6-10.

Στο πλαίσιο αυτού του κεφαλαίου, ο λαός του Θεού κρατείται αιχμάλωτος από τη Βαβυλώνα. Έχουν παραπλανηθεί, αλλά ο Θεός θα τους ελευθερώσει, όχι επειδή είναι άξιοι, αλλά επειδή είναι παιδιά Του.

Ενώ ο όρος «έπεσε η Βαβυλώνα» είναι μια δήλωση κρίσης και καταδίκης, είναι ταυτόχρονα μια υπόσχεση ελευθερίας στο Ισραήλ, επειδή η Βαβυλώνα είχε κρατήσει το Ισραήλ αιχμάλωτο.

Η πτώση της Βαβυλώνας που περιέχεται στο Μήνυμα του Δεύτερου Αγγέλου, απελευθερώνει τον πνευματικό Ισραήλ από την ανασφάλεια, την αναξιοότητα και το πνεύμα ελέγχου, που μας αναγκάζει να αμαρτάνουμε. Όταν αναγνωρίζουμε, ότι είμαστε αποδεκτοί στον Αγαπητό, ότι είμαστε πράγματι παιδιά του Θεού μέσω της θυσίας του Ιησού, όλη η ανασφάλεια και η αναξιοότητα μας, σαρώνονται και στεκόμαστε ελεύθεροι ως παιδιά του Θεού.

Τα Μηνύματα των Τριών Αγγέλων ονομάζονται επίσης, «το Μήνυμα του Ηλία», και δεν είναι τυχαίο ότι το τελευταίο μέρος αυτού του μηνύματος στο Μαλαχία 4:6 λέει ότι ο Θεός θα στρέψει τις καρδιές των πατέρων στα παιδιά και των παιδιών στους πατέρες. Με άλλα λόγια, η δύναμη αυτού του μηνύματος, θα απελευθερωθεί, όταν πιστέψουμε πραγματικά ότι είμαστε παιδιά του Θεού, όχι με οτιδήποτε έχουμε κάνει εμείς, αλλά με αυτό που μόνο ο Ιησούς έχει κάνει για εμάς.

Εγκαταλείψτε τη Βαβυλώνα και τις αρχές της Αυτοτροφοδότησης/Duracell. Μην παραμένετε πλέον δούλοι, αλλά φωνάξτε «Αββά Πατέρα» και ξέρετε ότι είστε «Το αγαπημένο Του παιδί». Μέσω του Χριστού, είμαστε ελεύθεροι.

Εκατομμύρια εκατομμυρίων ανθρώπων παλεύουν με την κατάθλιψη καθημερινά. Το κίνητρο, προκειμένου να συνεχίσουν, να προχωρούν γίνεται δυσκολότερο και δυσκολότερο και πολλοί αναζητούν μια διέξοδο.

Τα τοξικά αποτελέσματα της αναξιότητας έρχονται από μια αξιολόγηση του εαυτού μας, ότι δεν είμαστε αρκετά καλοί σε κάτι, όχι αρκετά συμπαθείς και χρήσιμοι. Τα περισσότερα βιβλία αυτοβοηθείας προσπαθούν, να διαχειριστούν αυτό το γεγονός, ενθαρρύνοντας τους ανθρώπους, να αγαπούν και να κανακεύουν τον εαυτό τους λέγοντας στους εαυτούς τους, ότι είναι ιδιαίτερα ξεχωριστοί.

Αυτή η μέθοδος παρακάμπτει εντελώς την ουσιαστική ανθρώπινη ανάγκη για την ευλογία. Μια γονεϊκή φιγούρα ή μέντορας που λέει λόγους ευλογίας μέσα στην ζωή σου. Δεν υπάρχει τίποτα που θα μπορούσε να αντικαταστήσει αυτήν την ισχυρότατη εμπειρία, του να σου λέγεται ότι είσαι αγαπητός, από κάποιον που σέβεται και θαυμάζει.

Ο Ουράνιος Πατέρας μας, θέλει να μας το λέει καθημερινά, αλλά ο σατανάς, έχει τυφλώσει πολλούς στον κόσμο, ώστε να ψάχνουν την αξία τους σε άλλους τρόπους και να γίνονται κουφοί σε αυτήν την θαυμάσια ευλογία του Πατέρα – ότι είσαι το «αγαπημένο Του παιδί».

